

የፍሬድ ሙንቴስ



ዋናዋና ነ

በፊደል ጽሑፍ
&
ዲዛይን ተዘጋጅቶ ሲሆን

የፍርድ መንፈስ

ተርጓሚዎች፡- ኔዲዮን ኃይሉ
ይድነቃቸው ወርቁ



ራዕይ አሳታሚ
ፖ.ሳ.ቁ 2332
አ.አ

ይህ “የፍርድ መንፈስ” የሚል መጽሐፍ
የተተረጎመው

The Spirit of Judgment
by Watchman Nee
ከሚለው መጽሐፍ ነው።

ማሳሰቢያ

የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች የተጠቀሱት በ1993 ዓ/ም በኢንተርናሽናል መጽሐፍ ቅዱስ ማህበር ከታተመው ዐዲሱ መደበኛ ትርጉም (ዐ.መ.ት) ነው።

© የአካታሚው መብት በሕግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

የመጀመሪያ እትም 2007 ዓ/ም
ሁለተኛ እትም 2008 ዓ/ም

RPTR -40 3M

ማውጫ

መቅደም	iv
ክፍል አንድ የፍርድ መንፈስ	
በፍርዱ የታወቀ	2
በፍርድ መዋጀት	8
ፍርድ ለድል	15
ምህረት እና ፍርድ	22
ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ	28
የእግዚአብሔርን ፍርድ ጠብቁ	35
በውስጥ ባሉት ላይ ፍረዱ	42
ክፍል ሁለት ሦስት መሰረታዊ ትምህርቶች	
የጌታ መንግሥት	53
የጌታ ዳግም ምጽዑት	63
ሥራ	75
ክፍል ሦስት የእግዚአብሔር ሙሉ ማዳን	91
የእግዚአብሔር ጽድቅ	92
ኅጢአት የሚለው ቃል በሮሜመጽሐፍ	104
የመጀመሪያ ኅጢአት	113
የአሮጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ	117
አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት	126
እምነት	133
ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ	
ሁኔታዎች	139
የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት	143
የክርስቶስ እርዳታ	150

መቅድም

ስዎች ስለ ፍርድ ማሰብ ደስ አይላቸውም፤ ሆኖም “እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፤” (መዝ 9 ÷ 16)። መዝሙረኛው “ስለ ምህረትህና ስለ ፍትህ እዘምራለሁ” (መዝ 101 ÷ 1) ብሏል። ጌታን ስለፍርዱ እንዲያስተምረው ይጠይቃል (መዝ 119 ÷ 108)፤ እንደ ሕጉ መልሶ ሕይወት እንዲያደርገው (መዝ 119 ÷ 149) ይለምናል። ፍርዱን የሚጠበቁትንና ጽድቅን የሚያደርጉትን የተባረኩ እንደሆኑ ይገልጻል (መዝ 106 ÷ 3)። ስለዚህ አስተሳሰባችንን አስተካክለን ወደ ፍርድ መንፈስ ብንገባና በዚህም የእግዚአብሔር ትክክለኛነት ቢታይ፤ እኛም ወደ ፍጹምነት ብንመጣ ጥሩ ነው።

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው። የመጀመሪያው፤ ዋችማን ኒ በየካቲት ወር 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ የፍርድ መንፈስ በሚል ርዕስ ካስተማረው ትምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው። ሙሉ መልዕክቱ ታትሞ አያውቅም፤ አሁንም ጠፍቷል። ሆኖም እነዚህ ማስታወሻዎች ዎችማን ኒ ሲያስተምር በዶክተር ሲ ኤች ዩ የተወሰዱ ሲሆን በአስደናቂ ሁኔታ ተጠብቀው ኖረው አሁን ወደ እንግሊዘኛ ተተረጎሙ።

ሁለተኛው ክፍል፤ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የእማኞች ትምህርቶች መካከል ሶስቱን፤ ባለቤቱ በፉሾው ቻይና በክሊንግ ተራራ ሰወራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰዱ ናቸው። ሶስቱ ትምህርቶች (የጌታ መንግሥት፣ የጌታ ዳግም መምጣት እና ሥራ) ከዚህ በፊት ወደ እንግሊዘኛ ተተርጉመው አያውቁም፤ ምክንያቱም ጉዳዮቹ ካላቸው አከራካሪ ባህርይ አንጻር በእማኞች ዘራያ በጣም የተሰያዩ ዕይነት አመለካከቶች ያሉባቸው በመሆኑ ነው። ይህም ሆኖ እኛ ይህ አመለካከት የእግዚአብሔርን እውነት ለሚወዱ ሁሉ መቅረብ እንዳለበት ይሰማናል። በዚህ

መካተታቸውም በነይል እንድትቀበሉአቸው ሳይሆን፤ እማኞች ቢያንስ በጌታ ፊት ክብደት ሰጥተው እንዲጸልዩባቸው ነው።

ሶስተኛው ክፍል፤ በተሰያዩ ጊዜና በታዎች ዋችማን ኒ በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ያስተማራቸው ትምህርቶች የተሰበሰቡበት ሲሆን፤ እነዚህም ከዚህ በፊት ወደ እንግሊዘኛ ተተርጉመው የማያውቁ ናቸው። ከእግዚአብሔር ጽድቅ እስከ ክርስቶስ አጋዥነት፤ ብዙ ዕይነት ጉዳዮችን የሚያነሱ ሲሆኑ፤ ሁሉም ግን የእግዚአብሔርን ድነት ሙሉነት የሚያሳዩ ናቸው።

እግዚአብሔር ይህንን መጽሐፍ፤ አንባቢዎችን ሁሉ ወደ ጠሰቀ ዕውቀትና ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ወደ ተረጋጋ ጉዞ ለማምጣት ይጠቀምበት።

ክፍል አንድ

የፍርድ መንፈስ

1

በፍርድ የታወቀ

"እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፡ ከፉኞችም በእጃቸው ሥራ ተጠመዱ።" (መዝ 9 ÷ 16)

"ፍርድህ ወደ ምድር በመጣ ጊዜ፤ የዓለም ሀዘቦች ጽድቅን ይግራሉ።" (ኢሳ 26 ÷ 9)

"ይህም በወንጌል እንደማስተምረው እግዚአብሔር በሰው ልብ የተሰጠረውን በክርስቶስ በኩል በሚፈርድበት ዕለት ግልጽ ይሆናል።" (ሮሜ 2 ÷ 16)

"ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን እየሁ። ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሹ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም። መታገን፤ ታላላቆችንና ታናናሾችን በዙፋኑ ፊት ቆመው አያሁ፤ መጸሐፍትም ተከፈቱ። ሌላም መጽሐፍ፤ እርሱም የሕይወት መጽሐፍ ተከፈተ፤ መታገንም በመጽሐፍቱ ተጽፎ በተገኘው መሰረት እንደ ሥራቸው መጠን ተፈረደባቸው። ባሕርም በውስጡ የነበሩትን መታገን ሰጠ፤ ሞትና ሲኦልም በእነርሱ ውስጥ የነበሩትን መታገን ሰጠ፤ እያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን ተፈረደበት። ከዚያም በኋላ ሞትና ሲኦል ወደ እሳት ባሕር ተጣሉ፤ የእሳቱ ባሕር ሁለተኛው ሞት ነው። ስሙ በሕይወት መጽሐፍ ተጽፎ ያልተገኘ ሁሉ ወደ እሳት ባሕር ተጣለ።" (ራእ 20 ÷ 11-15)

በተለምዶ "ፍርድ" የሚለውን ቃል መስማት እንፈልግም፤ ይህም ቃሉ ምንም ዓይነት መንፈሳዊ እርዳታ ስለማያሳይና በጣም አስታዊ ስለሆነ ነው። ይህም ሆኖ ከሰነ ፍጥረት ተዋሎ፤ እግዚአብሔር ከፍርድ የበለጠ ያከናወነው ታላቅ ተግባር የለም። በመጀመሪያ ያከናወነው ሰነ ፍጥረትን ነው፤ የመጨረሻው ግን ፍርድ ነው። ያለ ፍርድ የእግዚአብሔር ፍጥረትን የፈጠረበት ዐላማ ከዳር አይደርስም። በመሆኑም ፍርዱ በዕቅዱ ውስጥ ገንቢ ነው፤ አፍራሽ አይደለም። የሚመጣው ፍርድ እግዚአብሔር የመፍጠሩን ግብ እንዲመታ ያስችለዋል። እንደምናውቀው፤ ፍጥረት ሁሉ የተፈጠረው የእግዚአብሔርን ዐላማ ለመግለፅ ነው፤ ሆኖም ሰይጣን፤ ንጢአትና ሥጋ ጣልቃ ገቡ። እንግዲህ፤ ፍርድ ከሌለ የእግዚአብሔር ዐላማ እንዴት ይላካል?

ፍርድ ለምን አስፈሰገ? የእግዚአብሔር የመጨረሻ ተግባር ፍርድ እንደሆነ እንመልከት፤ ከዚያም በኋላ ሌላ ነገር ማከናወን እያስፈልገውም። በሰባተኛውም ቀን እግዚአብሔር የሰነ ፍጥረትን ሥራ ጨርሶ ነበርና አረፈ። እንደተነገረንም፤ ከፍርድ በኋላ የእግዚአብሔር ማደሪያ በሰዎች መካከል ይሆናል፤ እርሱም ለዘላለም ከእነርሱ ጋር ይኖራል (ራእ 21 ÷ 3)። የሰነ ፍጥረት ክንዋኔ ንጢአት በድጋሚ እንደማይገባ የማያረጋግጥ ሲሆን፤ ፍርድ ግን ንጢአት ለዘላለም እንደሚጠፋ ያረጋግጣልናል። የሰነ ፍጥረት ክንዋኔ ዓለምን ከፀመጸ መከላከል ሲሳነው፤ ፍርድ ግን ከዚያ በኋላ ምንም ዓይነት ዐመጽ እንደማይኖር ያረጋግጣልናል። የእግዚአብሔር ፍርድ ንጢአት እንደማይኖር ዋስትና ነው። ፍርድ ንጢአትን ለማስወገድ ንይል አለው። በመሆኑም ፍርድ ለእያንዳንዳችን ጥቅም አለው። እግዚአብሔር ቢያንስ በሶስት ዐታዎች ፍቃዱን በፍርዱ ያከናውናል፤

(1) ፍርድ እግዚአብሔርን ያከብረዋል፤ አንድ ፈራጅ እንደሚሰጠው ፍርድ የከበረ ነው። ንጢአት ወደ ፍርድ የሚመጣበት መንገድ ፍርዱን እያከናወነ ያለውን አካል ማንነት ይገልጻል። ጥልቅ የሆነ የንጢአት ጥላቻ ሲኖር፤ ፍርዱ ደግሞ ይከፋል። በመሆኑም የእግዚአብሔር ፍርድ እርሱ ምን ዓይነት እምላክ መሆኑን ያሳያል። በፍርድ እግዚአብሔር እራሱን ያከብራል።

ሙሴ ከሰዎች ዑሉ በበለጠ ሁኔታ የኖህ ሰው ነበር። የእስራኤል ልጆችም በእግዚአብሔር እኛ ለሙሴ ላይ አጉረመረሙ። ሙሴ ቁጣውን መቆጣጠር እንደተሳነው፤ "እናንተ ዐመጸኞች" በማለቱና ዐሰቱ ውሃ እንዲያወጣ በብትሩ በመምታቱ ማየት ይቻላል። ሆኖም እግዚአብሔር ሙሴን ያዘዘው ውሃ እንዲያወጣ ለዐለቱ እንዲነግረው መሆኑን አናስታውስ። በመሆኑም እግዚአብሔር ሙሴን "በእስራኤል ልጆች ዐይን ፊት እኔን

ሰላላክበርከኝ፤ ወደክነዓን ልትገባ አትችልም አለው። ለምን በዚህ ሰዓት ፍርድ ወደ ሙሴ መጣ? ምክንያቱም፤ ከፍርድ ውጪ የእስራኤል ልጆች ቁጣውን መቆጣጠር ያቃተው ማን እንደሆነ፤ እግዚአብሔር ይሁን ሙሴ፤ በፍጹም ሊያውቁ አይችሉምና ነው። ሆኖም በሙሴ ላይ በመፈረዱ፤ የእስራኤል ልጆች ሁሉ ቁጣውን መቆጣጠር ያቃተው ሙሴ እንጂ እግዚአብሔር እንዳልነበር አውቀዋል። አጉረምራሚዎቹ ወደ ክነዓን መግባት ሲችሉ፤ እነርሱን የተቃወመው ግን መከልከሉ ያልተጠበቀ ነገር ነው። ሆኖም እግዚአብሔር ከብሯል። በሙሴ ላይ ፍርድ በመተላለፉ፤ የእግዚአብሔር ክብር እንደተጠበቀ ቆይቷል።

እግዚአብሔር ንጢአትን እንደሚጠላ ደግሞ እንመልከት። ርካሽ ይቅርታ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቅዱስነት እንዲረሱ ሊያደርጋቸው ይችላል። ለእስራኤል ልጆች ሁሉም ታጋሽ ሆኖ ቢሆን፤ ቀጣዩ ትውልድ እግዚአብሔርን ሊያውቅ ባልተቻለው ነበር። ሙሴ ሲፈረድበት፤ ሁሉም እግዚአብሔር ቅዱስ እንደሆነ አውቁ። እግዚአብሔር ቅድስናውን በፈለገው ጊዜ ሊያሳይ ይችላልና። (ሰዎች ፍርድን ቢቃወሙና እንዲያልፍላቸው ቢመኙ፤ ሊለቀቁ ይችላሉ፤ ከዚያ ግን ስለ እግዚአብሔር ምን ይላሉ?) በመሆኑም፤ ክንድህን በእኔ ላይ ማሳረፍህ ትክክል ነው፤ ብለን እናውጅ። (ችግራችን እንዴት እግዚአብሔርን ልናከብረው እንችላለን በሚለው ላይ ያርፋል። እንበልና ቁጣችንን መቆጣጠር ሰላቃተን ፍርድ መጣብን፤ እግዚአብሔርን ለማክበር ለንል ፍርድን በደስታ እንቀበላለን??)

በዐሥራ ዘጠኝ ሠላሳዎቹ፤ በሰሜናዊ ቻይና ወረራ ጊዜ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ሥራ ሠርቼ ነበር። ከዚያም ታመምሁ። ብጸልይም አልተሰማሁም። እግዚአብሔር እንዴት

እንዳልሰማኝ እደነቅ ነበር። አንድ ቀን ሰራሴ ይህን አስተዋልሁ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ተግባር ፈጽመሃል፤ ይህን የሚያውቁ እስትንፋስ ያላቸው ሁሉ ምን ያስባሉ፤ ምንስ ይላሉ፤ ካልተፈረደብህስ ይህ ምን ዐይነት አምላክ ነው? በእኔ ላይ መፈረዱ ሰዎች አንተን እንዲፈሩህ ካደረገ፤ ወደሞት እንኳ ልሂድ። እግዚአብሔር ጸሎቴን ከመመለሱ ይልቅ፤ በዚያ ቀን በእኔ ይ በመፍረዱ የበለጠ ይከብራል። በዚህ ሰዓት፤ የእኔ መፈወስ ለእግዚአብሔር የሚያመጣው ክብር፤ በእኔ ላይ በመፈረዱ ከሚያመጣው ክብር በጣም ያነሰ ነው። በመሆኑም ፍርድ ንጹህ ክብርን ለእግዚአብሔር ያመጣል።

- (2) ፍርድ የተደበቀውን ሁሉ ይገልጣል፤ እውነተኛውን ባህርይ ይገልጻል፤ እንዲሁም ራሳችንን እንድናውቅ ያደርገናል። ሰዎች ራሳቸውን እያውቁም፤ ተታሰዋል። አንድ ቀን እግዚአብሔር በዓለም ላይ ሲፈርድ፤ የተደበቀውን ሁሉ ይገልጣል። እያንዳንዱም ራሱን በትክክል ስለማያውቅ በራሱ ላይ በተደረገው በጣም ይደነቃል። ፍርድ እውነተኛ ባህርያችንን እንድናውቅ ያደርገናል። ተደብቆብን የቆየው ሁሉ፤ በዚያ ቀን ይገለጣል። ስለዚህ ፍርድ፤ እግዚአብሔርን በመግለጡ ብቻ ሳይሆን እኛ ራሳችን ምን ዐይነት ሰዎች እንደሆንን ስለሚገልጥ፤ ታላቅ መግሰጥ ነው። ጳውሎስ “እኔ እንኳ በራሴ ላይ አልፈርድም” ብሏል፤ ከዚያ ይልቅ ይህን ይጠብቃል “ጌታ እስኪመጣ ጠብቁ። እርሱ በጨለማ ውስጥ የተሰወረውን ወደ ብርሃን ያመጣዋል፤ በሰዎች ልብ ውስጥ ያለውን ሐሳብ ይገልጠዋል።” (1ቆሮ 4 ÷ 3፤5)

በራሱ የሚታመን ሞኝ ብቻ ነው። መግለጥም ምን ያህል ታላቅ ቢሆን፤ እንዲሁም ነገራችሁ የቱንም ያህል ትልቅ ቢሆን፤ ከመጠን በላይ በራሳችሁ የምትተማመኑ አትሁኑ። ጳውሎስ የመግሰጥ ሰው ነበር፤ ይህም ቢሆን በራሱ ላይ

ለመፍረድ አልደፈረም። ፍርድ ታላቅ መገለጥ ነው። በሲኦል፣ ከኩፋ ሰዎች በቀር ሁሉም ዐይነት ሰው ይኖራል (ኩራት ስይጣን የፈፀመው ኅጢአት ነው)። ኩራት ወደ ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ እስኪደርሱ ድረስ ሊቆይ ይችላል። ከዚያ በኋላ ግን ሊኮፋ አይችሉም። ስለዚህም ጳውሎስ ጉልበት ሁሉ ይንበረከካል ምላሽም ሁሉ እያሱስ ጌታ እንደሆነ ይመሰክራል ሲል አወጀ። ይህ የኩራት ኅጢአት ሊቀጥል አይችልም። በዘገይም ሁሉም ራሳቸውን ያውቃሉ። ዛሬ ኢየሱስ ጌታ መሆኑን ላትመሰክር ትችላለህ፤ አንድ ቀን ግን እንደሆነ ትመሰክራለህ። በዚያ ቀን ትዋረዳለህ፤ እንዲሁም ብናኝ መሆንህንም ለራሳህ ትገነዘባለህ።

- (3) ፍርድ በእግዚአብሔር ፊት ትልቅ ውጤት አለው፤ ይህም የኅጢአት መጨረሻ ይሆናል ለማለት ነው። ምንም ዐይነት ኅጢአት ቢሆን ፍርድን ካገኘ በኋላ ይጠፋል። ዓለም በሁሉም ዐይነት ኅጢአት የተሞላች በመሆኗ አስቀያሚ ናት። ኅጢአት ምንም ሊያቆመው የማይችል እስኪመለል ድረስ በፍጥነት በርትቷል። ወንጌልን መስበክ ኅጢአትን ለማስቆም አንዱ መንገድ ነው፤ ሆኖም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ከሚቀላቀሉት ይልቅ ወደዚህ ዓለም የሚፈልሱት ይበዛሉ። በአንድ ቀን ወደ ዓለም የሚፈልሱት ሰዎች ቁጥር፤ በአንድ ዓመት ወደ መንግሥቱ ከሚፈልሱት ሰዎች ቁጥር ይበልጣል። (በአመዛኙ ወንጌልም፤ መስቀሉም፤ ቤተ ክርስቲያንም፤ ዐዲሱ ኪዳንም የተሳካላቸው አይመስልም፤ እንዲህም ሆኖ እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግርነት እስከመጨረሻው ለመፍታት የሚጠቀመው እነዚህን ሳይሆን ፍርድን እንደሆነ እናውቃለን።) የኅጢአት አጠቃላይ ችግር የሚፈታው በፍርድ ነው። ወንጌል ማስቆም ያልቻለውን፤ ፍርድ ይችላል። ያልተቋረጠ ሁሉ በፍርድ ይቋጫል። ፍርድ የእግዚአብሔር ታላቁ የማንፃት ቀን ነው። ኅጢአት

ለመጨረሻ ጊዜ በዚህ ዓለም የሚያዘቃበት ቀን ነው። ከሁሉ በጣም የተሻለ ቀን፤ እግዚአብሔር የሚገዛበት ቀን ነው። እግዚአብሔር በሰዎች መካከል ይገኛል፤ ይፈርዳልም፤ እንዲሁም ሰዎችና ሰይጣን የሰሩትንም ሁሉ ይደመሰሳል። ዐዲሱንም ያመጣል። በዘፍጥረት ወደ መሆን የመጣው ዓለም፤ ራእይ 20 ለሚፈጸምበት ቀን ጥርት ይላል። ሁሉ ዐዲሱ ይሆናል፤ እግዚአብሔርም በዚህ ደስ ይሰኛል። ስለዚህም ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር ፍርድ ራሷን ዛሬ ማሰገዛት አለባት።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ያለ ፍርድ እግዚአብሔር ፍጥረትን የፈጠረበት ዐላማ ከጻፈ አይደርስም።
- ፍርዱ በዕቅዱ ውስጥ ገንቢ ነው፤ አፍራሽ አይደለም።
- የእግዚአብሔር ፍርድ ኅጢአት እንደማይኖር ዋስትና ነው።
- በፍርድ እግዚአብሔር ራሱን ያከብራል።
- ፍርድ ንጹህ ክብርን ለእግዚአብሔር ያመጣል።
- ፍርድ እውነተኛ ባህርያትን እንድናውቅ ያደርገናል።
- ፍርድ የእግዚአብሔር ታላቁ የማንፃት ቀን ነው።
- ፍርድ ታላቅ መገለጥ ነው።
- ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር ፍርድ ራሷን ዛሬ ማሰገዛት አለባት።

2

በፍርድ መዋጀት

“እጅን በአንቺ ላይ አነሳለሁ፡ ገዢዎችንም ፈጽሜ አጠራለሁ፡ ጉድፍሽንም ሁሉ ፈጽሜ አስወግዳለሁ። ፈራጆችሽን እንደ ጥንቱ፡ አማካሪዎችሽንም እንደ ቀድሞው አመልሳለሁ፡ ከዚያም የጽድቅ መዲና፡ የታመነች ከተማ ተብለሽ ትጠራያለሽ። ጽዮን በፍትሃ፡ ነዋሪዎቿም በጽድቅ ይዋጃሉ” (ኢሳ 1 ፡ 25-27)።

“ጽዮን በፍርድ ትዋጃለች” (ይላል የዳርቢ¹ ትርጉም)። ኅጢአት የሰይጣን ፈተና ነው። በማይጠያይቅ ሁኔታ ይህንን ያለፍርድ መፍታት ለእግዚአብሔር አስቸጋሪ ነገር ነው። ብዙውን ጊዜ መዋጀት የእግዚአብሔር ምላሽ እንደሆነ በመቁጠር እንሳሳታለን፤ ሆኖም መዋጀት የምላሹ አንድ ክፍል ብቻ ነው። ለኅጢአት የእግዚአብሔር የመጨረሻ ምላሽ ፍርድ ነው። ጽልመት ያጠላበት ሐሳባችን፤ ፍርድን ጥቅም የሌለው አድርጎ ይወሰዳል፤ ምክንያቱም ፍርድ ሲባል ለእኛ ጥልቁ፡ የእሳት ባሕር፤ ስቃይ እና የመሳሰሉት ነው። የእግዚአብሔር ኃይል በፍርድ ውስጥ እንዳለ ማመን ተስኖናል። ፍርድ አፍራሽ ቢሆንም፡ ትልቁን የመገንቢያ ኃይልንም ይዟል። የሰይጣንን ፈተና በፍርድ ለመመለስ የፈቀደው እግዚአብሔር እንደመሆኑ፤ ምላሹ በጣም ጥሩ ምላሽ መሆኑን ለመደምደም እንገደዳለን። ተረዳነውም አልተረዳነው፡ ፍርድ ፈተናውን ሙሉ በሙሉ ይመልሰዋል (የእግዚአብሔር ሥራ ሁሉ ፍጹም ነውና)። ስህተታችን፤ ስለ ፍርድ ባሰብን ቁጥር ስለ ቅጣት እናስባለን፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ሰውን በመቅጣት አይደሰትም። ፍርድ ከቅጣት በተለየ የራሱ ጥቅሞች አሉት፤ “ኢየሱስም አለ፡ ለፍርድ ወደዚህ ዓለም መጥቻለሁ” (ዮሐ 9 ፡ 39)።

በብሉይ ኪዳን በተለያዩ ጊዜ እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግር ለመመለስ ፍርድን ሲጠቀምበት ታስተውላለች? ለምሳሌ፤ በዘፍጥረት 3 ዕለት ገነት ነበር። እግዚአብሔር ሰውን ፈጠረና ከእርሱ ጋር ህብረት እንዲያደርግ በኤደን ገነት አስቀመጠው።

ሆኖም ኅጢአት ወደ መድረኩ መጣ። እባቡ አንድ ጊዜ ተናገረ፤ ሰውም በኅጢአት ወደቀ። ኅጢአት በመጣ ጊዜ፤ ሰው ዳግመኛ በገነት ኅጢአትን እንዳይሰራ፤ እግዚአብሔር ሰውን ከኤደን ገነት በማስወጣት በፍርድ መለሰ። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ ገነት ይጠበቃል። በመሆኑም ፍርድ እግዚአብሔር ለኅጢአት የሰጠው ምላሽ ነው። ፍርድ ለኅጢአት መግባት እንደ መልስ ሆኖ አገልግሏልና።

በኋላም፤ በኖህ ጊዜ፤ ሰዎች የበለጠ ክፉዎች ሆኑ። እግዚአብሔርም በአንድ በኩል መርከብን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ፍርድን አዘጋጀ። መርከቡም ሆነ ጎርፉ ከእግዚአብሔር የመጡ ነበሩ። መርከቡ መዋጀትን ሲያመጣ፤ ጎርፉ ደግሞ በዓለም ላይ ፈረደ። መርከቡ ኖህን አዳነው፤ ጎርፉ ግን ዓለምን አዳነ። ደህንነት በመርከቡ ላሉት ብቻ የተወሰነ ቢሆን ኖሮ፤ ታላቅ አይሆንም ነበር። ዓለሙም ሰዎችም ነበር መዳን የነበረባቸው። መዋጀቱ የመጣው ለሰዎችም ለዓለሙም ነበር። እግዚአብሔርም ሁለቱንም አዳነ። ዛሬም እንደዚሁ፤ መንግሥቱንም ቤተ ክርስቲያንንም ይመሰርታል። በመጀመሪያ ቤተ ክርስቲያንን የራሱ ለማድረግ ይሰራል፤ ከዚያ የዚህ ዓለም መንግሥታት የእርሱ መንግሥት ይሆናሉ። ፍርድ ይኖራል፤ ሆኖም ፍርድ የሚመጣው ዓለምን ከክፋቷ ለማንጸት ነው።

በዘጸአት ጊዜም ሌላ የፍርድ ክስተት ነበር። የእግዚአብሔር ሕዝብ በጌሤም ይኖሩ ነበር፤ ፈርዖን በኩፋኑ ላይ ነበር፤ የእግዚአብሔርም ሕዝብ ጣዖት አምላኪ በነበሩት ግብጻውያውን እጅ ወድቀው ነበር። በመጨረሻ የእግዚአብሔር ሕዝብ በደም አማካይነት ነጻ ወጣ፤ እኛም አጥፊው መልአክ ግብጻውያንን በኩሮቻቸውን በመግደል አዳከማቸው። የመስዋዕቱ በግ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከግብጽ እንዲወጡ አስቻላቸው። እነርሱ ቀይ ባሕርን አቋረጡ፤ ግብጻውያኑ ግን አልቻሉም። በመሆኑም በአንድ በኩል መዋጀትን በሌላ በኩል ደግሞ ፍርድን

እንመለከታለን። ግብጻውያን ሰጥመው በቀይ ባሕር ውስጥ ተቀብረዋል። ኀይላቸው በፍርድ ተሰብሯል። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ ፍርድ የሚቃወመውን ኀይል ሁሉ ያጠፋል።

በመጽሐፈ መሳፍንትም ዘመን ብዙ የፍርድ ምሳሌዎችን እናገኛለን። የእስራኤል ልጆች ሲወድቁ፤ እግዚአብሔር እስጨናቂዎቻቸውን እንዲያሸንፉላቸው መሳፍንትን ያስነሳ ነበር። እንግዲህ እነዚህ መሳፍንት ነበሩ ከጊዜ ጊዜ በእግዚአብሔር ጠላቶች ላይ ይፈርዱ የነበሩት። ሁሉም ኀጢአት ችግር ይሆናል፤ እግዚአብሔርም በፍርድ ይመልሳል። በመገምገም እግዚአብሔር ሲነሳ፤ ኀጢአት ይቆም ነበር። ፍርድ በእውነትም ያነጻል።

በሀዲስ ኪዳንም እንደዚሁ፤ የተለያዩ ፍርዶችን በሰባት ማህተሞች፤ በሰባት መለከቶች እና በሰባት ጽዋዎች መልክ ተሰለውልን እናገኛለን። እነዚህም በራእይ መጽሐፍ የተነገሩት ናቸው። የራእይመጽሐፍ ሚሊኒየሙን በተመለከተ በቀላሉ ያልፈዋል፤ ይህ ምናልባት አንድ ሺህ ዓመት በጣም ረጅም ጊዜ ተደርጎ ስለማይታሰብ ይሆናል። በፍርዶች መካከል የቀረበ አንድ ክስተት ብቻ ነው። ያለጥርጥር፤ እዚያ ጋር ትኩረት የተሰጠው ፍርድ ነው። በሺህ ዓመታቱ ጊዜ፤ ሰዎች ጽድቅን ይማራሉ፤ ጸጋን አይደለም። ጽድቅን መማር ፍርድን መማር ነው፤ ምክንያቱም ፍርድ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይገልጻልና።

በመጨረሻም በራእይ ላይ እንደምናየው፤ እግዚአብሔር ሰይጣንን ለመጨረስ የመጨረሻ ፍርድን ይጠቀማል። ፍርድ ሥልጣንን መሰረት ያደርጋል፤ ኀይልን አይደለም። እግዚአብሔር ሰይጣንን እንዲሁም ሰዎችን ወደ ፍርድ የሚያመጣቸው፤ እርሱ እግዚአብሔር መሆኑን እንዲያውቁ ነው። ፍርድ ኀጢአትን ያዳክማል፤ ለእግዚአብሔርም ድልን ያመጣል። እ ጌታ ሆይ፤ ለድል ፍርድህን ላክ። (ማቴ 12 ፥ 20)

እዚህ ጋ ውይይታችንን የምናበቃ ቢሆን፤ ሁሉም በአስተምሮአችን መሰረት ይሆን ነበር። ሆኖም የሚያቃጥለው እሳት፤ የሚያበራውም እሳት እራሱ እንደሆነ እናውቃለን። በተፈጥሮ ስለምንኖር፤ ኀጢአትን ስርተን ሳናውቀውም ልንቀር እንችላለን። እራሳችንን በትክክል ሳናውቅ አምስትም ዐስርም ዓመታት መኖራችንን ልንቀጥል እንችላለን። አንድ ቀን እግዚአብሔር ምህረቱን አብዝቶልን፤ በፍርድ ብርሃን ያበራልናል (ብርሃን ስለሚያቃጥልና ኀጢአትም ስለማይቀጥል)። በጨለማ ስንኖር ብቻ ነው የተፈጥሮ ሕይወታችንን በሰላም የምንኖረው። ነገር ግን ብርሃን አንዴ ከመጣ፤ ከዚያ በኋላ በዚያ መንገድ መኖር እንችልም።

በሚመጣውም ፍርድ ሰዎች ለምን በጎሬዎች እንደተደበቱና ተራሮችንና ዐለቶችን እንዲሸፍኗቸው እንደጠሩ ሳናውቅ እንችላለን። ሆኖም በፍርድ የተደበቀው ሁሉ እንደሚገለጥ እናውቃለን። እግዚአብሔር ውስጣችንን ያያል፤ እኛ ግን ራሳችንን እንኳ እናውቅም። በፍርድ ቀን ግን፤ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ያገኘውን ነገር ሁሉ እናያለን። ከእግዚአብሔር ምንም ነገር መደበት እንችልም፤ እንዲህም ሆኖ ግን ራሳችንን ልንሸፈን አንፈልጋለን። በመገምገም ተራሮች እንዲደብቁን እንጠራቸዋለን። እንዲህ ያለ ነገር ማየት እኛን ይረብሸናል። ኀጢአት እንደሰራን ስላወቅን፤ ትልቅ ሀመም ይሆንብናል። ያም ሆኖ ይህ እውቀት በእኛ ያለውን ኀጢአት ያደርቀዋል። ኀጢአትን ስናስሰ፤ ዓለም ነጽታለች፤ ምክንያቱም ፍርድ ታላቅ መገለጥ እና ታላቅ እቃጣይ ነው። በፍርድ ኀጢአት በውስጣችን ይጠወልጋል።

ከእግዚአብሔር ከመጣው መገለጥ የተነሳ ሰው በኀጢአት መኖርን መቀጠል አይችልም። ስህተት የሚሰተካከለው በክርክር ሳይሆን በፍርድ ነው። አንድ ጊዜ የፍርድ ብርሃን ከበራ ሁሉም የታወቀ ይሆናል። ክሌድን ገነት ጀምሮ፤ ከብርሃኑ የተነሳ፤ ፍርድ

ኅጢአትን ይደመሰሰው ነበር። አንድ ቀን የዓለም ሁሉ ኅጢአት ይደመሰሳል። የመጨረሻው ድምሰሳ የሚከናወነው በታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ጊዜ ነው። ያለምንም ጥያቄ፤ ፍርድ አስገራሚ ኅይል አለው።

ፍርድን ስንመለከት እግዚአብሔር ማን እንደሆነ እንድንገነዘብ እንገደዳለን። እግዚአብሔርን እንደ አባት ማወቅ አንድ ነገር ነው፤ እርሱን እንደ አምላክ ማወቅ ደግሞ ጨርሶ የተለየ ነገር ነው። በመዋጀት አብን እናውቃለን፤ በፍርድ ደግሞ እግዚአብሔርን እናውቃለን፤ እናመልክዋለንም። ኅጢአት የእግዚአብሔርን ከብር ያቃለለ ይመስላል። በምድር ላይ የበላይ የሆነው ማን ነው፤ ጸድቁ ነው ወይስ ኅጥአተኛው፤ አጭበርባሪው ነው ወይስ ታማኝ? ዛሬ ሰዎች እግዚአብሔርን ላለመረዳታቸው ብዙ ምክንያት ይኖራቸዋል፤ አንድ ቀን ግን ከብሩን ይገልጻል። እግዚአብሔር ቅዱስ፤ ጸድቅ እና ጨካኝ ነውና። በፍርድ እግዚአብሔር እንደሆነ ይታያል። እናም ሰዎች የጌታን ማስፈራት ያውቃሉ። "እንግዲህ ጌታን መፍራት ምን ማለት እንደ ሆነ ስለምናውቅ፤ ሰዎች የምንናገረውን እንዲቀበሉ ለማድረግ እንጥራለን (2 ቆሮ 5 ÷ 11) ብሎ ጳውሎስ ጽፏል። ዛሬ የጌታ ማስፈራት ለብዙዎች ትምህርት ብቻ ሆኖ ይሆናል፤ አንድ ቀን ግን ዓለሙ ሁሉ ይህንን ታላቅ መገለጥ ይቀበላል። እግዚአብሔር ኅጢአት እንዲቀጥል አይፈቅድለትም።

ሆኖም ይህንን ለማወቅ ያንን ቀን መጠበቅ አያስፈልገንም። የሚቃጠለው ዙሉ ተሰብስቦ ሲጠናቀቅ፤ በርግጥም በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት መቃጠል ይኖራል። የእሳት ባህሩ ታላቁን የነጭ ዙፋን ፍርድ በእርግጥም ተከትሎ ይመጣል። ሆኖም ዛሬም፤ የፍርድ ብርሃን እንዲያበራልን ልንማር እንችላለን። ብርሃኑ በዚያ ቀን እንደሚያበራ ሁሉ ዛሬም እንዲያበራ ፍቀዱ። እስከምንጠቀለል ድረስ ከአንድ ጊዜ በላይ እንዲያበራ ይሁን (በዚህ ጊዜ የእኛም እውቀትና ትምህርት ምን ያህል ረብ የለሽ

ነው)። ከመቀነሰ ይልቅ ከጨመርን፤ የእግዚአብሔር ምህረት ይብዛልን። ሙሉ በሙሉ ላለመሰጠታችን የእግዚአብሔር ምህረት ይብዛልን።

እዚህ ጋ ዝም ብለን ቃላትን እየሰበክን እይደለም። ሰዎች በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ ማንነታቸውን እንዲያውቁ የሚረዳ በጣም ጠቃሚ ነገር እንዲቀበሉ እንፈልጋለን። መገለጡ መቃጠልን እንደሚያመርት በእውነት እንረዳ። ይህም እሳት ለዘላለም ያቃጥላል። የዘላለም እሳቱም ለዐዲሲቷ ምድር የዘላለም ሀዲስነት ዋስትና ይሆናል። ይህም ለዐዲሲቷ ምድር ታላቁ የደህንነት ወንጌል ነው። በዚህም የኅጢአት ኅይል ለዘላለም ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ነው።

ይህም እውነት በእግዚአብሔር ከተማ ታይቷል። ከተማዋ ለምን የእግዚአብሔር ከተማ ሆነች? ምክንያቱም በእሳት ውስጥ ያለፈች ከተማ ስለሆነች ነው። ወርቅና የከበሩ ድንጋዮች በእሳቱ ውስጥ ያለምንም ችግር አልፈዋል። በፍጥረቷ፤ ሀዲሲቷ ኢየሩሳሌም እሳት የማያቃጥላት ነች። በእርጌው የኤደን ጎነት ውስጥ ብዙ ነገሮች ጠፍተዋል፤ በሀዲሲቱ ኢየሩሳሌም ግን ሁሉም ነገር እሳቱን መቋቋም ይችላል። ስለሆነም ዘላለማዊ እሳት ለዓለም ዘላለማዊ መንጸት ዋስትና ነው። በፍርዱ ውስጥ ኅይል ስላለ፤ ከዚህ በኋላ እግዚአብሔርን የማይረዳው አይኖርም። እግዚአብሔር ብርሃን ነው፤ እንግዲህ በጨለማ ሳይሆን በብርሃን እንመላለስ። አሚን!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ፍርድ አፍራሽ ቢሆንም፤ ትልቁን የመገንቢያ ንይል ይዟል።
- ጽድቅን መማር ፍርድን መማር ነው፤ ምክንያቱም ፍርድ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይገልጻልና።
- ፍርድ ኅጢአትን ያዳክማል፤ ለእግዚአብሔርም ድልን ያመጣል።
- በፍርድ ቀን ግን፤ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ያገኘውን ነገር ሁሉ እናያለን።
- ስህተት የሚስተካከለው በክርክር ላይሆን በፍርድ ነው።
- እንደ ቀን የዓለም ሁሉ ኅጢአት ይደመሰሳል። የመጨረሻው ድምስሳ የሚከናወነው በታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ጊዜ ነው።
- በፍጥረቷ፤ ዐዲሲቷ አያሩሳሌም እሳት የማያቃጥላት ነች።
- ስለሆነም ዘላለማዊ እሳት ስዓለም ዘላለማዊ መንጻት ዋስትና ነው።

ፍርድ ለድል

3

"ፍትህን ለድል እስኪያዙቃ ድረስ፤ የተቀጠቀጠውን ሸንበቆ አይለብርም፤ የሚጠሰውንም የጧፍ ክር አይጠፋም።" (ማቴ 12 ÷ 20)

"ከቀኑ ስድስት ሰዓት ጀምሮ እስከ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ በምድር ሁሉ ጨለማ ሆነ። በዚህኛ ሰዓት ገደማ፤ አያሱስ ድምጹን ከፍ አድርጎ፤ "አለሜ ኤለሜ ሳማ ሰዘቅታኒ?" አያለ ሮሜክ፤ ትርጉሙም "አምሳኬ፤ አምሳኬ፤ ለምን ተውዝኝ?"

ማለት ነው። በዚያን ቆመው ከነበሩት እንዳንዶቹ ጨዝቶን ሲሰሙ፤ "ኤልያስን እየተጣራ ነው" አሉ።

ውዲያውም ከእነርሱ አንዱ ሮሜ ሰፍነን በመውሰድ የኮመጠጠ ወይን ጠጅ ውስጥ ነከረው፤ ሰፍነንንም በሸምበቆ ዘንግ ሜፍ ላይ ዘማድረግ እንዲጠጣው ለኤያሱስ አቀረበለት። የቀሩት ግን፤ "ተጠት፤ እስቲ ኤልያስ መጥቶ ሲያድነው እናያለን" አሉ።

አያሱስ እንደ ገና ከፍ ባለ ድምፅ ሮሜክ፤ መንፈሱንም አሳልፎ ሰጠ።

በዚያን ጊዜ የዜተ መቅደስ መጋረጃ ከላይ እስከ ታች ለሁለት ተቀደደ፤ ምድር ተናወጠች፤ ሀሰቶችም ተሸነፈዋቸው፤ መቃብሮች ተዘፈኩ፤ እንቀላፍተው የነበሩትም ብዙዎች ቅዱሳን ተነሱ።" (ማቴ 27 ÷ 45-52)

"በደሙም በዘየነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰረያ መስዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኅጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጻድቅ ሆኖ፤ በኤያሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን፤ ለማሳየት ነው።" (ሮሜ 2 ÷ 25:26)

"ይህ ዓለም የሚፈረድበት ጊዜ አሁን ነው፤ የዚህም ዓለም ገዥ አሁን ወደ ውጭ ይጣላል።" (ዮሐ 12 ÷ 31)

"በሚመጣበትም ጊዜ ዓለምን ስለ ኅጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ ይወቅሳል። ... ስለ ፍርድም፤ የዚህ ዓለም ገዥ ስለ ተፈረደበት ነው።" (ዮሐ 16 ÷ 8:11)

"አግ ከሥጋ በዘርይ የተነሳ ደክሞ ለፈጽሞ ያልቻለውን፤ እግዚአብሔር የገባ ልጁን በኅጢአተኛ ሰው እምሳል፤ የኅጢአት መስዋዕት እንዲሆን በመሳከል ፈጸመው፤ በዚህም ኅጢአትን በሥጋ ኮነን።" (ሮሜ 8 ÷ 3)

አግዚአብሔር ዓለምን ለማዳን ፍርድን ይጠቀምበታል። ፍርድ ነይሉ አለው። ሊያጠፋ እንዲሁም ሊያበራ ይችላል። ከሰነፍጥረት ጀምሮ፤ ንጢአት እንዲገደብ፤ እንዲጠፋና እንዲቆም፤ በፍርድ ላይ ፍርድ ነበር። በመጨረሻም የበንችና የፍየሎች ፍርድ፤ የአውሬው ፍርድ፤ እና ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ይኖራል። በእነዚህ ፍርዶች ምክንያት ንጢአት ከዚህ በኋላ መቀጠል አይችልም። ዛሬ ንጢአት ድል አድራጊ ሆኖ ይታያል፤ አንድ ቀን ግን ንጢአት ያልቅሰታል። ፍርድ እግዚአብሔር እቅዱንና ዐላማውን የሚያከናውንበት ሥራ ነው። በመሆኑም አሰፈራ ብቻ ሳይሆን የፍቅርም ነው።

ሆኖም፤ ለዚህ ዓለምም፤ ለመንግሥቱም፤ ለዐዲስ ሰማይና ለዐዲስ ምድርም፤ እና ለእግዚአብሔር ዕቅድም ጠቃሚ ቢሆንም፤ በምንም ዓይነት ግለሰባዊ ደህንነትን አልያዘም። በመሆኑም፤ የመጨረሻው ፍርድ ከመምጣቱ በፊት፤ እግዚአብሔር ለእያንዳንዳችን ደህንነት የሚገኝበትን መስቀሉን አዘጋጀ። መስቀሉ የሚያድነን ፍርድን ስለሚያስወግድ አይደለም፤ ምክንያቱም ንጢአትን ያለ ፍርድ ማስወገድ ትክክል አይደለምና። በፍጹም፤ በመስቀሉ የሚገኘው ድነት ፍርድን አያገልግልም። የሚሰየው ነገር፤ በመስቀሉ ደህንነት አለ፤ ሆኖም በሚመጣው ፍርድ ግን ሰዎች ለዘላለም ይረገማሉ እናም ከደህንነት ይወገዳሉ። በመሆኑም ደህንነት ፍርድን አያስቀርም፤ እንዲያውም ፍርድን ሙሉ ያደርገዋል። ደህንነት ላይ የሚደረሰው በፍርድ ነው።

ስለሆነም መስቀሉ ራሱ ፍርድ ነው። የመስቀሉ መገለጥ ንይል፤ ከፍርድ የመገለጥ ንይል በምንም ዓይነት የሚያንስ አይደለም። ንጢአትን በማጥፋትም ሆነ እግዚአብሔርን በማክበር ከፍርድ ኋላ የሚሰሰፍ አይደለም። ንይሉና ሥራውም ከሚመጣው ፍርድ ጋር እኩል ብርታት አላቸው። ንጢአት በመጣ ጊዜ፤ እግዚአብሔር ይህንን ለመፍታት ፍርድን ተጠቀመ። ከፍርድ

ያነሰ ነገር ሁሉ የንጢአትን ችግር ሲፈታው አይችልም። በዚህ ምክንያት፤ መስቀሉ ከንጢአት ጋር በተያያዘ ላለው ነገር ሁሉ ከሚመጣው ፍርድ ጋር እኩል ብርታት አለው። መስቀሉ በእግዚአብሔር ልጆች ልቦች ውስጥ ዛሬን እየኖረ ነው። እንግዲህ ጌታችን ሰእኛ ሊል በምን ዓይነት ነገር ውስጥ እንዳለፈ እንመልከት።

በማሰዳም ጌታ ኢየሱስ እየተመራ በጲላሞስ ሲፈረድበት ተወሰደ። ጠዋት ወደ ሶስት ሰዓት ገደማ ተሰቀለ፤ ከሰዓት በኋላ ወደ ዘጠኝ ሰዓት ገደማ ሞተ። ልናስተውለው የሚገባ አንድ ነገር ቢኖር፤ ጌታ ከተሰቀለበት ሰዓት አንስቶ እስከ ቀትር ድረስ ምንም የተሰየ ነገር አልተፈጠረም። እርሱም ለሰዎች ንጢአት ስርየት ይጸልይ ነበር። ብዙዎች በክፉዎች እንደተሰቀሉ ያስቡ ነበር፤ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍም እንዲህ ይላል፤ “እናንተም በክፉ ሰዎች እጅ ሰቅላችሁ ገደላችሁት” (ሐዋ.ሥራ 2 ÷ 23)። ከዚያም ከቀትር በኋላ፤ ኢየሱስ ሮሜን፤ “አምላኬ፤ አምላኬ፤ ለምን ተውኸኝ? ኧሉ (ማቴ 27 ÷ 46)። እንደዚህ ዓይነት ድካም በሰማዕታት መካከል ታይቶ አይታወቅም (ጌታ ይህን ሰማላቴ ይቅር ይበሰኝ)። ከዚያ በኋላ የመጡ ክርስቲያን ሰማዕታት አንዳቸውም እግዚአብሔር ተወኝ ባለማለታቸው፤ ከዚህ የተሻለ ጽናት ያሳዩ ይመስላል። በተቃራኒው፤ ሁሉም እግዚአብሔርን ባርከዋል፤ አመስግነዋል። እንዳንዶች እስከሞት በአሳት ተቃጥለዋል። ሰውነታቸው በማግኘት ተቃጥሎ እንኳ እግዚአብሔርን ይባርኩ ነበር። ሕይወታቸውን አሳልፈው በሰጡ ጊዜ ሁሉ፤ እግዚአብሔርን ሲባርኩ ተገኝተዋል።

ታዲያ ጌታችን ሰምን እግዚአብሔር ትቶኛል ሲል ሮሜኝ? ምክንያቱም እግዚአብሔር በእርግጥም ትቶት ስለነበረ ነው። የመሬት መንቀጥቀጥ፤ የዐሰት መሰንጠቅ፤ ጨለማው፤ ሁሉም የሚያሳዩት እናንተንና እኔን ነጻ ሰማውጣት፤ የእግዚአብሔር ፍርድ በልጁ ላይ መምጣቱን ነው። መስቀሉ ለጌታችን

በእግዚአብሔር የተሰጠ ፍርድ ነበር። ሞት ወደ እርሱ መጣ፤ አባቱ እንኳ ትቶት ነበር። በዚህም የእግዚአብሔር ነጻ ማውጣት የእርሱን ጽድቅ ይገልጣል።

በሮሜ መጽሐፍ እግዚአብሔር ፍትሃዊ እና ጽድቅ መሆኑን ለማሳየት፤ በእምነት የሚሆን ፍትህ ተጠቅሟል። ፍርድ የእግዚአብሔር ጽድቅነት ምን ያህል ግልጽ እንደሆነ ያረጋግጣል። ጽድቅነት በፍርድ ይታያልና። ድኑትን ያገኘው እግዚአብሔር ከኅጢአቶቻችን ጋር ያለውን ነገር ስለጨረሰ ነው። ዝም ብሎ አልተዋቸውም። ድኑትን ያገኘው እግዚአብሔር በክርስቶስ ሁሉን ሰለከፈለ ነው። ለእኛ ያደረገው ይቅርታው፤ ሙሉ በሙሉ ጽድቅ ነው። የመስቀሉ ፍርድ ሊመጣ ካለው ፍርድ ያነሰ ብርታት ኖሮት በሆነ፤ ውጤታማ ባልሆነም ነበር። “ሕግ ከሥጋ ባህርይ የተነሳ ደክሞ ሊፈጽም ያልቻለውን፤ እግዚአብሔር የገባ ልጁን በኅጢአተኛ ሰው አምሳል፤ የኅጢአት መስዋዕት እንዲሆን በመላክ ፈጸመው፤ በዚህም ኅጢአትን በሥጋ ኮነነ፤ ይኸውም በሥጋ ሳይሆን በመንፈስ በምንመላለስ በእኛ፤ ሕጉ የሚጠይቀው ጽድቅ ሙሉ በሙሉ እንዲፈጸም ነው” (ሮሜ 8 ÷ 3:4)። ይህ ፍርድ ብቻ አይደለም፤ ኩነኔም ጭምር እንጂ። እግዚአብሔር እኛን ከኅጢአት ኃይል ነጻ ለማውጣት፤ ኅጢአትን በጌታችን ሥጋ ኮነነ።

በመሆኑም በመስቀሉ እግዚአብሔር ኅጢአትን በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል እስከ ሞት ኮነነው። በዚህም ብርሃን ኅጢአት ተከንኗል እንዲሁም ጠፍቷል። ይህም ጌታ ያደረገው ሁለተኛው ነገር ነው። ምክንያቱም የተፈረደበት ለኅጢአተኞች ብቻ ሳይሆን ለኅጢአትም ጭምር ነውና። እግዚአብሔር ኅጢአት የሌለበትን ለእኛ ኅጢአት አደረገው፤ በሞቱም ኅጢአት በእርሱ ውስጥ ለዘላለም ሞተ። በመሆኑም ጌታ “... ስለ ፍርድም፤ የዚህ ዓለም ገዢ ስለ ተፈረደበት ነው።” አለ (ዮሐ 16 ÷ 11)።

የዚህ ዓለም ገዢ ተፈረደበታል። በጌታ ሞት ዓለሙ በገዢው በኩል ተፈረደበት፤ ይህ እንዴት አስደናቂ ነገር ነው። በእርግጥ መስቀሉ የሰይጣን ታላቅ ቁጣር ነበር። ያለውን ሁሉ ለመስቀሉ አስይዞ ነበር። የነገዶችን፤ የነገሥታትን፤ የህዝቦችን እንዲሁም የሞትን እንኳ ኃይል በሙሉ ሰበሰበ። የኢየሱስን ሥራ ለእንዴና ለዘላለም ሊቋጩው ሞከረ። ነገር ግን በምትኩ፤ ጌታችን ከሙታን በመነሳት ሰይጣንን አሸነፈው። የዚህ ዓለም ገዢ የተፈረደበት እንዲህ ነበር። ከዚህ በኋላ የዘላለም ሕይወት ያላቸው በሙሉ የሰይጣን ዓለም እንደተሸነፈ ያውጃል። የጌታ ተረከዝ በተቀጠቀጠበት ጊዜ፤ የሰይጣንም እናት ተቀጥቅጧል።

በመሆኑም መስቀሉ የኅጢአትን ችግርና የኅጢአትን ኃይል፤ ሰይጣንን እና ዓለሙን ሁሉ አሸንፏል። የዛሬው የመስቀሉ ፍርድ ኃይል ሊመጣ ካለው ፍርድ ኃይል ጋር እኩል ነው። አስገራሚ የማቃጠልና የማብራት ብርታት አለው።

መስቀሉን ለንቀበል፤ የእግዚአብሔርን ፍቅርና ይቅርታ መቀበል ብቻ አይበቃም። መስቀሉ ለሰቃይም የቆመ ነው፤ ለሰቃይም ብቻ መቀበል አይበቃም። መስቀሉ ራሱን ትቶ ለእግዚአብሔር መሰጠትም ነው፤ እንዲሁም ብቻ መቀበል አይበቃም። በፍጹም፤ መስቀሉ የእግዚአብሔር ዐላማ ከሚሳክበት ፍርድም ጋር እኩል ነው። በከፍተኛ ሁኔታ ኅጢአተኞችን፤ ዓለምንና ሰይጣንን ይፈርዳል። የእግዚአብሔርን ማሰፈራት ስለምናውቅ ስምችን ልናሳምን እንጥራለን።

እግዚአብሔር ልጆቹ ችግራቸውን የሚፈቱት ሊመጣ ባለው ፍርድ እንደሚሆን አይጠበቅም፤ ይህ በመስቀሉ እንዲፈታ ይፈልጋል። ለዓለም ህዝቦች፤ ደህንነት የሌለበት ፍርድ ይጠብቃቸዋል። ለእግዚአብሔር ልጆች ግን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ሊፈታ የሚጠበቅ ነገር አይኖርም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ሁሉ ነገራችን በመስቀሉ እንዲጠራ ይፈልጋል።

በመሆኑም ስለ ፍርድ ያለን ግንዛቤ፤ የፍርድ ጥልቀት ላይ መድረስ አለበት።

እንግዲህ፤ በብሉይ ኪዳን የነበሩ መስዋዕቶች ሁሉ መስቀሉን ይወክሉ እንደነበር እናስታውሳ። ያለ እሳትም ምንም ዐይነት መስዋዕት አልነበረም። ያለ እሳት በእግዚአብሔር ተቀባይነት ማግኘት አይቻልም። ተቀባይነትን ያገኘነው መስዋዕቱ በመቃጠሉ ነው። ታዲያ እንዴት ለሚጠፋ ነገር ተገዛን? ነገር ግን የሚጠፋ ነገር አስከማይቀር ድረስ፤ እግዚአብሔር ሁሉን ይደመሰሳል። አመድ የሁሉም ነገር መጨረሻ እንደሆነ እናውቃለን። መስቀሉ የእግዚአብሔር ንይል ሊቀንሰው አስከማይችለው ድረስ አንድን ነገር ይቀንሳል። ከዚያም ጥቅም ላይ ይውላል።

ፍርድ በእናንተ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን መቃወም ወደማይችልበት ደረጃ ያመጣችኋል። ሁሉ ነገር ከፍርዱ በታች ይደርቃል፤ ይደክማልም። መስቀሉ አንድ ጊዜ በእግዚአብሔር የሚበራሳችሁን ወደ አመድነት የምትቀንሱበት ልምምድ ነው። ኩራታችሁና በራሱ መተማመናችሁ የሚያበቃበት ቀን ይመጣል። ከዚያም ከአመድ በትንሳኤ ትወጣላችሁ።

እንግዲህ፤ አንድ ጊዜ ከተለቃቃችሁ በኋላ፤ መስቀሉ ሥራውን እንደሰራ እንዴት ታውቃላችሁ? ታውቃላችሁ። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ብርቱ ብርሃን የራሳችሁን የተፈጥሮ ብርታት ለለምታጡ። የእግዚአብሔርን ብርሃን የተቋቋመ አንድም ሰው የለም፤ መገለጡ የሚያቃጥልም ሰለሆነ። እግዚአብሔር ሲያበራ፤ በእሳት ትጠፋላችሁ። ፍርዱ ሁሉን ይገልጣል ሁሉን ደግሞ ያቃጥላል። እግዚአብሔር ከተናገረ፤ ያልቅላችኋል። በአጋጣሚ ከተረፋችሁ ግን፤ አስተምህሮዎችን በደንብ ለምታችኋል ማለት ነው። ማንም ከበራለት በኋላ በፊት ይለራ የነበረውን ሊያከናውን አይንቀሳቀሰም። ችግሩ የሚፈጠረው፤ መልዕክቱን ከሰማችሁ በኋላ ሥራውን ለትጀምሩ ነው፤ ሆኖም የእግዚአብሔር ሥራ

ባለመሆኑ፤ ደግማችሁ ልታከናውኑት ሲያቅታችሁ ራሳችሁን ታገኙታላችሁ። የእግዚአብሔር የመጨረሻ የፍርድ ሰዎች ራሳቸውን ከኅጢአት ጋር ለመዋዋል ማቅረብ እንደማያስፈልጋቸው ሁሉ፤ ዛሬም ይህ እውነት መሆኑን አለበት። የፍርድ ብርሃን ለዓመታት ልታሸንፉት ያልቻላችሁትን መለበር ችሏል። መስቀሉ ሁልጊዜ ከዓለም ነጻ የሚያወጣችሁ በሕይወታችሁ ውስጥ ያለ ፍርድ መሆኑን አለበት።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እግዚአብሔር ዓለምን ለማዳን ፍርድን ይጠቀምበታል።
- ፍርድ እግዚአብሔር እትዱንና ሀላማውን የሚያከናውንበት ሥራ ነው። በመሆኑም አስፈሪ ብቻ ላይሆን የፍቅርም ነው።
- መስቀሉ የሚያድነን ፍርድን ስለሚያለወግድ አይደለም፤ ምክንያቱም ኅጢአትን ያለ ፍርድ ማለወገድ ትክክል አይደለምና።
- የመስቀሉ መገለጥ ንይል ከፍርድ የመገለጥ ንይል በምንም ዐይነት የሚያንሰ አይደለም።
- መስቀሉ ለጌታችን በእግዚአብሔር የተሰጠ ፍርድ ነበር።
- በመስቀሉ እግዚአብሔር ኅጢአትን በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል እስከ ሞት ኮነነው።
- እግዚአብሔር ሁሉ ነገራችን በመስቀሉ እንዲጠራ ይፈልጋል።
- ፍርድ በእናንተ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን መቃወም ወደማይችልበት ደረጃ ያመጣችኋል።
- የፍርድ ብርሃን ለዓመታት ልታሸንፉት ያልቻላችሁትን መለበር ችሏል።

ምህረት እና ፍርድ

4

"ስለ ምህረትና ስለ ፍትህ እስምራለሁ፤ እግዚአብሔር ሆይ፤ ለአንተ በምሥጋና እቀኛለሁ።" (መሠ 101 ÷ 1)

"እግዚአብሔር ግን ምህረት ሊያደርግላችሁ ይታገሳል፤ ርዕሪሄም ሊያሳየችሁ ይነሳል። እግዚአብሔር የፍትህ አምላክ ነውና፤ እርሱን በመተማመን የሚጠበቁት የተባረኩ ናችሁ።" (ኢሳ 30 ÷ 18)

"እኔ ብቻዬን ከራሴ ምንም ማድረግ አልቻልኩም፤ የምፈርደው የምሰማውን ብቻ ነው፤ የላኩኝን እንጂ የራሴን ፈቃድ ስለማልሻም ፍርዴ ትክክል ነው።" (ዮሐ 5 ÷ 30)

"ይህን እንጀራ በምትበሉበት ጊዜ፤ ይህንም ጽዋ በምትጠጡበት ጊዜ ሁሉ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ ሞቱን ትናገራላችሁ።"

እንግዲህ ማንም ሳይገባው፤ ይህን እንጀራ ዚበላ ወይም የጌታን ጽዋ ዚጠጣ፤ የጌታ ሥጋና ደም ባለ ፅዳ ይሆናል። ማንም ሰው ከዚህ እንጀራ ከመብላቱና ከዚህ ጽዋ ከመጠጣቱ በፊት፤ ራሱን ይመርምር፤ ምክንያቱም ማንም የጌታን ሥጋ ሳይገባው ዚበላና ዚጠጣ ፍርድ የሚያመጣበትን ይበላል፤ ይጠጣልም።" (1ቆሮ 11 ÷ 26-29)

"ነገር ግን ጌታ በሚፈርድብን ጊዜ እንሰጻለን፤ ይኸውም ከኃላም ጋር አዝረን እንዳንኮነን ነው።" (1ቆሮ 11 ÷ 32)

የክርስቶስ መስቀል እግዚአብሔር ስለ ኅጢአት ያለውን አመለካከት የሚገልጥ ነው። ከጌታ አያሱስ ጋር ሲዋዋልም፤ ጌታ ኅጢአት ስለተደረገ፤ እግዚአብሔር ከኅጢአትም ጋር ጨርቃል ማለት ነው። እግዚአብሔርን የሚቃወም ሁሉ ሙሉ በሙሉ ሊደመስስ ግድ ነውና። ይቅርታ ማድረግ ጸጋ ነው፤ መጥላት ግን ፍርድ ነው። እግዚአብሔር ኅጢአትን አጥብቆ ስለሚጠላ፤ በቀላሉ ይቅርታ ሊያደርግ አይችልም። ደህንነት ከእርሱ ቅዱሳንት ጋር ሊጣጣም ይገባል። መስቀሉ ለኅጢአት ፍርድ ሲሆን፤ ለእኛ ደግሞ የእርሱ ይቅርባይነት ነው። በአንድ በኩል ጸጋን ተቀበልን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ተፈረደብን። እኛ የተፈረደብንና ውለታ የተዋለልን ህዝቦች ነን።

በ1 ቆሮንቶስ 11 ላይ፤ "ሳይገባው" የሚለው ቃል አመለካከትን የሚገልጽ ነው፤ ብቃትን አይደለም። ብቁ የሆነ የለምና። የጌታ ሥጋና ደም ከመስቀሉ ጋር እኩል ናቸው። አንዳንዶች የጌታን ራት ሲበሉና ሲጠጡ፤ ከመስቀሉ ጋር ይሰማማሉ፤ አንዳንዶች ግን አይሰማሙም። ዋናው ነገር በእግዚአብሔር ፊት ጥሩና መጥፎ መሆናቸው አይደለም፤ ምክንያቱም ማንም ብቁ አይደለም፤ ከዚያ ይልቅ ስለ ኅጢአት ያላቸው አመለካከት ነው። ይህም ማን አንደተሰማማ ማን ደግሞ እንዳልተሰማማ ያሳያል። ስለዚህ የጌታን ሥጋ አስመልክቶ፤ እራሳችንን እንፍረድ። የእግዚአብሔር እንጀራ ምን እንዳደረገልን እንወቅ። ይህም የመስቀሉ ፍርድ ነው። በገበታው ላይ ያለው እንጀራ የሚነግረን፤ እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረን ምንም ዐይነት ነገር እንዲኖር እንደማይፈቅድ ነው። በመሆኑም ራሳችንን እንፍረድ። ራሳችንን ካልመረመርን የማይገባን ነን። መስቀሉ በኅጢአት፤ በሥጋና በተፈጥሮ ሕይወት ላይ ይፈርዳል። እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረነውን ሁሉ ይፈርድበታል፤ እኛስ እንዲሁ እንፈርዳለንን? ብቁ የመሆን ያለመሆናችን ጉዳይ አይደለም፤ ማንም ብቁ አይደለምና። የእኛን "ጥሩ ያልሆነውን" የምንፈርድበት ሁኔታ ነው። ሰዎች "ጥሩ ባልሆነው" ነገራቸው ሊከብሩና ሊኮሩ ይችላሉ። እኛ በኩራት ደካማነታችንን ልንናገር እንችላለን።

በመሆኑም ጥያቄው፤ እግዚአብሔር ሐሳቡን በመስቀሉ ገልጿል፤ ነገር ግን የእኛ ሐሳብስ? የሚለው ነው። እንጀራ ሲቆረሰ ሊጠየቅ የሚገባው ጥያቄ፤ የክርስቶስን መስቀል አስመልክቶ የእግዚአብሔር ልጆች ምን አመለካከት አላቸው? የሚለው ነው። ይህ ራሳችንን የተሻለ ወይም የበለጠ ጥሩ አድርጎ ለማቅረብ የሚደረግ ልምምድ አይደለም። የመልካምና የመጥፎ እውቀት የሚያበቃው በመስቀሉ ነውና። በቀላሉ፤ የሚጠይቀው ራሳችንን እንዴት ማየት አንዳለብን ነው። በፍርድ ጊዜ የምንለው አይኖረንም፤ ወይም ከሌሎች ጋር ራሳችንን አናነጻጽርም። እንጀራውን ለመቁረስ በቀረብን ጊዜ፤ ይህንን ለማድረግ ምንም

ብቃት እንደሌለን በሚያሳየው መሰረት ሳይ እንቆማለን። እግዚአብሔርንም፤ በአንድ በኩል ሰለ ሰጠን ደህንነት እናመሰግናለን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ሰለ ፍርዱ እንፈራዋለን።

እንዴት እራሳችንን እንፈርዳለን? የሰው በኃጢአቱ መጸጸትና መናዘዝ በቀላሉ ከራሱ የሚመጣ ነው፤ ከእግዚአብሔር አይደለም። ይህ የመገናኘት ጉዳይ ነው ወይስ የፍርድ ጉዳይ? መጸጸት በፍርድ ውጤት አንጻር ምንድን ነው? ቢያንስ ድነናል፤ ቢያንስ ብዙው ኃጢአቶቻችንን እግዚአብሔር ፈርዶባቸዋል። ለምሳሌ፤ እኔ በዳንኩኝ ጊዜ፤ ሰለ ኃጢአቶቼ አውቅ ነበር። ነገር ግን ልጄልይ ሰንበረከክ፤ በሁለት በሶስት ደቂቃ ውስጥ እግዚአብሔር ሁሉንም ኃጢአቶቼን አሳየኝ። በእነዚህ ደቂቃዎች ያየሁት፤ ከዚያ በፊት ካየሁት ይለይ ነበር። ቀደም ብሎ ኃጢአት እንደሰራሁኝ ጥብቶኝ ነበር፤ በእነዚያ ሁለት ደቂቃዎች ግን ከባድ ኃጢአትኝነት ሰለተሰማኝ ጭንቅላቴን እንኳ ወደ ላይ ማንሳት አቅቶኝ ነበር። ሰለዚህም ኃጢአቴን ተናዘዝኩ፤ የእግዚአብሔርንም ይቅርታ ጠየቅሁ።

እግዚአብሔር ለአናንተ በማብራት ፍርድን ሲፈርድ፤ በብርሃኑ ለር ትወድቃላችሁ። ኃጢአታችሁ በብርሃኑ ከተፈረደበት በኋላ፤ ያ ኃጢአት ለዘላለም ራሱን ቀና አያደርግም። ከዚያ ይልቅ ይደመሰሳል። ሰውን የራሱን ኃጢአት እንዲፈርድበት ያደረገው ብርሃን፤ የፍርድ ብርሃን ነው። ማንም በእግዚአብሔር ብርሃን አልፎ በሕይወት መኖር አይችልም። ለምሳሌ፤ ውሸትን ማጥፋት አቃታችሁ፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ሲበራ ግን ውሸት ይወገዳል። ይህም የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ነጻ የሚያወጣ ጌታ ነው። አንዳንዶች የተፈጥሮ ሕይወታቸው ምን ያህል ጠንካራ እንደሆነ ያውቃሉ፤ ምንም ሊያደርጉት ግን አይችሉም። በሰዎች ፊት ትሁት ለመሆን ይሞክራሉ። ሆኖም የሞትን ኃይል የሚሰብር የፍርድ ብርሃን ብቻ ነው። ይህን ያውቃሉ፤ ግን ይህ ለእነርሱ ትምህርት ብቻ ሊሆን ይችላል።

በትምህርት እና በመገለጥ መካከል በጣም ትልቅ ልዩነት አለ። ትምህርት አንድ ሰው ከሰማ በኋላ ሊደርገው የሚገባ ነገር ነው፤ መገለጥ ግን የተከናወኑትን ነገሮች ማየት ነው። ብርሃን ሲመጣ ችግሩ ይፈታል። በእውቀት ለኃጢአት እውቅና ወደመሰጠት በመምጣታችንና፤ በብርሃኑ ኃጢአታችንን መናዘዛችን መካከል ያለው ልዩነት ታላቅ ነው። ሰብሮ መውጣት (ፋሬስ) የፍርድ ብርሃን ነው። ኃጢአተኛ ተደላድሎ ሊኖር ይችላል፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ሲመጣ ግን፤ ያልቅለታል፤ ይገላገላልም። እያንዳንዱ ሰው ይህ የማያልቅ ውጤትን የሚሰራው መሰረታዊ መገለጥ ሊኖረው ይገባል። እናም በእውነት ከተለማመደው፤ ከዚህ በኋላ ራሱን መፍረድ ይችላል።

የእግዚአብሔር ሥራ በጳውሎስ መለወጥ በግልጽ ታይቷል። ይህ ሰው ቤተ ክርስቲያንን ይጠላ፤ የቅዱሳንንም ደም ያፈሰ ነበር። ወደ ደማሰቆ ይሄድ በነበረ ጊዜ ግን፤ የእግዚአብሔር ብርሃን በእርሱ ላይ አበራ። ጥላቻውን ምን ማድረግ እንዳለበት መጨነቅ አያስፈልገውም፤ ምክንያቱም የዚህ ዐይነት ችግር አሁን የለበትም፤ ከወደቀበት በተነሳም ጊዜ ማንንም አልጠላም ነበርና። በፍርድ የምናገኘው ደህንነት ይህ ነው። የማይሟሟውን ችግራችንን የፈታው ፍርድ ነው። መሰቀሉ ነው። ለሰው የማይቻለው፤ ለእግዚአብሔር ይቻላል።

ብዙውን ጊዜ ሰው ማሸነፍ የማይችለው ነገር ይገጠመዋል። የሆነ ውሳኔ ይወሰንና እንባውን ሲያፈሰ ይኖራል፤ እንግዳው ነገር ግን ይህ ምንም የማያግዝ መሆኑ ነው። ሆኖም አንድ ቀን የእግዚአብሔር የፍርድ ብርሃን በእርሱ ላይ ያበራል፤ የነገሩን አስቸጋሪነት ያን ጊዜ እንዲያይ ይደረጋል፤ እናም ኃጢአቱን በተናዘዘ ጊዜ፤ ያ ኃጢአት ከእርሱ ይወሰዳል፤ እንግዲህ እንዴት ሰውዬው ከተናዘዘ በኋላ፤ ኃጢአቱ ከእርሱ ጋር አብሮ ይኖራል? በመገለጥ ጊዜ፤ የኃጢአት ኃይል ይደመሰሳል።

ብቁ ሰላሰመሆናችሁ ትጨነቁ ይሆናል፤ ሆኖም ምን ያህል ደካማና መጥፎ እንደሆናችሁ አይታችሁ እታውቁም። ትምህርቱን ስለሰማችሁ ብቻ ነው ደካማ እንደሆናችሁ የምትናገሩት። እግዚአብሔር ይናገራል፤ እናንተ ግን ትምህርት ብቻ ትሰማላችሁ። በውጤቱም ቅድስናን ትከተሉታላችሁ፤ ታደንቁታላችሁም፤ ምንም ማድረግ ግን አትችሉም። በመሆኑም፤ እግዚአብሔር በብርቱ ብርሃኑ እንዲያበራላችሁ ጠይቁት፤ የሚያስጨንቃችሁም ይወገዳል። እግዚአብሔር በብርሃኑ ይሰራል። ራሳችሁን ለእርሱ እጅ ሰጡ፤ የሚያስፈራው ብርሃኑም በላያችሁ እንዲወድቅ ፍቀዱ። ዛሬ ራሳችሁን ለፍርድ ብታቀርቡ፤ በኋላ ወደ ፍርድ አትመጡም።

ሁሉም ሰው አንድ ጊዜ ሊበራለትና ሊፈረድበት ግድ ነው። ያልዳኑት እንኳ አንድ ቀን ይፈረድባቸዋል። የሚሰርቅ ወይም የሚገድል በዓለም ሕግ አንድ ቀን ይያዛል፤ ከተያዘ በኋላ የሚደርስበት ሰቃይ፤ ወደፊት ከሚደርስበት አንድ ሺኛውን እንኳ አይሆንም። ነገር ግን በጌታ ሥርዐት መያዝ፤ እንደ ተኮነኑ፤ በዓለም እንዳሉ ሰዎች፤ ከመሆን ጋር አንድ እይደለም። በእርግጥም ፍርድ ጌታ ለእኛ የሰጠን ምህረትና ጸጋ ነው። ጸጋው በመስቀሉ ዐይነት ይገለጻል።

እንግዲህ ስለ ምህረቱ እና ስለ ፍርዱ እንዘምር። የበጉንና የሙሴን መዝሙር እንዘምር (ራእ 15 ÷ 3-4)።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በአንድ በኩል ጸጋን ተቀበልን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ተፈረደብን። እኛ የተፈረደብንና ውለታ የተዋለልን ህዝቦች ነው።
- እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረነውን ሁሉ ይፈርድበታል፤ እኛስ እንዲሁ እንፈርዳለንን?
- እግዚአብሔር ለእናንተ በማብራት ፍርድን ሲፈርድ፤ በብርሃኑ ስር ትወድቃላችሁ።
- እግዚአብሔር በብርቱ ብርሃኑ እንዲያበራላችሁ ጠይቁት፤ የሚያስጨንቃችሁም ይወገዳል።
- ራሳችሁን ለእርሱ እጅ ሰጡ፤ የሚያስፈራው ብርሃኑም በላያችሁ እንዲወድቅ ፍቀዱ።
- ሁሉም ሰው አንድ ጊዜ ሊበራለትና ሊፈረድበት ግድ ነው።
- ፍርድ ጌታ ለእኛ የሰጠን ምህረትና ጸጋ ነው።

5

ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ

"ከእናንተ መካከል ብዙዎች የደከሙትና የታመሙት፤ እንዳንደችም የንቀላፋት በዚህ ምክንያት ነው። ራሳችንን ብንመረምር ግን ባልተፈረደብን ነበር። ነገር ግን ጌታ በሚፈርድብን ጊዜ እንገሰጻለን፤ ይኸውም ከዓለም ጋር አብረን እንዳንኮነን ነው።" (1ቆሮ 11 ÷ 30-32)

"ፍርድ ከእግዚአብሔር ቤት የሚጀምርበት ጊዜ ደርሶአልና። እንግዲህ ፍርድ የሚጀምረው በእኛ ከሆነ ለእግዚአብሔር ወንጌል የማይታዘዙ ሰዎች መጨረሻቸው ምን ይሆን?" (1ኢጥ 4 ÷ 17)

"እግዚአብሔር ጻድቅ ጻፋ ነው፤ ቁጣውንም በየሰዓቱ የሚገልጥ እምላክ ነው።" (መዝ 7 ÷ 11)

"እይላችሁ መድከሙን፤ ባሪያም ሆነ ነጻ ሰው አለመቅረቱን በሚያዩበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር ለህዝቡ ይፈርዳል፤ ለእገልጋዮቹም ይራራል።" (ዘፃ 32 ÷ 36)

"በህዝቡ ይፈርድ ዘንድ፤ በላይ ያለውን ሰማይንና ምድርን እንዲህ ብሎ ይጠራል።" (መዝ 50 ÷ 4)

"የእስራኤል ቤት ሆይ፤ ስለዚህ እንደየሥራችሁ በእያንዳንዳችሁ ላይ እፈርዳለሁ፤ ይላል ጌታ እግዚአብሔር። እንግዲህ ንስሐ ግዞ፤ በኅጢአት እንዳትጠፉ፤ ከኅጢአታችሁ ሁሉ ተመለሱ።" (ሕዝ 18 ÷ 30)

"ጽዮን በፍትህ፤ በንስሐ የሚመለሱ ነዋሪዎቿም በጽድቅ ይዋጃሉ።" (እ.ሳ 1 ÷ 27)

እግዚአብሔር በህዝቡ ሲፈርድ ይችላል (መዝ 50 ÷ 4)። ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ይጀምራል፤ ይላል ጌታ። ይህ በርግጥም የወደፊቱን ያመላክታል፤ የሚመጣው ፍርድ ብዙ አካባቢን የሚያካልልና ብዙ ክፍሎች ያሉት ነውና፤ ታላቁ የነጭ ዙፋንም የመጨረሻው ክፍል ነው። የመጀመሪያው ክፍል የአሁኑ የእግዚአብሔር ቤት ፍርድ ነው። በእግዚአብሔር ልጆች መካከል እንዲህ ያለው ፍርድ ተጣይ ነው። በአጠቃላይ ሲታይ ለሌሎች ሰዎች ፍርድ አልፎ አልፎ የሚከሰት ነገር ነው፤ ከእግዚአብሔር ልጆች ጋር በተያያዘ ግን ቀጣይ ጉዳይ ነው።

የእግዚአብሔርን ቀጣይነት ያለው ፍርድ ማጣጣም የተሰጠው ለእግዚአብሔር ልጆች ብቻ ነው። የእግዚአብሔር ልጆች ያልሆኑት ይህ አልተሰጣቸውም። "ነገር ግን ጌታ በሚፈርድብን ጊዜ እንገሰጻለን፤ ይኸውም ከዓለም ጋር አብረን እንዳንኮነን ነው።" (1ቆሮ 11 ÷ 32) ። የሚፈረድብን መሆኑ በእውነትም አጋና ደስታ ነው፤ ውጤቱም እንዳንኮነን የሚያደርግ ነው። በእርግጥም እግዚአብሔር ዓለም በጣም የተበላሸች እንዳትሆን የሆነ ጊዜ ይፈርድባታል። ለምሳሌ፤ በዘፍጥረት ላይ የሚገኘው በውሃ መጥለቅለቅ ከመበላሸት ለመከላከል የተደረገ ነው። በእግዚአብሔር ልጆች ሕይወት ላይ የሚደረግ ፍርድ ግን በላማው እነርሱን ከሚመጣው ፍርድ ማስመለጥ ነው። እንደ ቀን እግዚአብሔር የኅጢአትን ኅይል ሙሉ በሙሉ ያደመሰሳል፤ በመጀመሪያ ግን ዛሬ ይህንኑ በልጆቹ ውስጥ አከናውኖታል።

እግዚአብሔር ያዘራል እንዲሁም ያቃጥላልም። ዛሬ የእግዚአብሔር ልጆች ኅይል አያጥራቸውም፤ መገለጥ ግን ያጥራቸዋል። ትክክል ያልሆኑ ነገሮችን ለማስወገድ ኅይል እንደሚያስፈልግ እናስብ ይሆናል። ከመካከላችን፤ እግዚአብሔርን የሚቃረነውንና የሚቃወመውን ሁሉ የሚያስወግድ መገለጥ እንጂ ኅይል እንዳልሆነ፤ የሚያውቅ ማን ነው? እግዚአብሔር ሲገልጥላችሁና የኅጢአትን ኅጢአትነት ሲያሳያችሁ፤ ኅጢአት ትቷችሁ ይሄዳል። ደርቆ ይኮስሰና ይሄዳል። ብርሃን ጥፋታችንን እንድናምን ያደርጋልና፤ ብዙ ብርሃንም የኅጢአትን ኅይል ያስወግዳልና። እግዚአብሔር እንዲገለጥልን ፈቃደኛ እንሁን። ሲዘራልን ኅጢአት ጭንቅላቱን ቀና ማድረግ አይችልምና።

ይህንን ብርሃን ማየት ይቻላል? ከእግዚአብሔር የሆነው እሳት እያቃጠለ እንደሆነ እንረዳ። ኅጢአትን የማያቃጥል ከሆነ፤ ሰውዬውን ያቃጥለዋል። ብርሃን ተቀባይነት አላገኘም ማለት ለትጣት ተሰጠን ማለት ነው። ቅጣት የእግዚአብሔር ሁለተኛ

ተግባር አይደለም፤ ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር የሚመጣ ነው እንጂ። ቅጣት የፍርድ ዐይነት ነው። የፍርድን ብርሃን የተተበለ ይድናል፤ ብርሃኑን ያልተተበለ ግን ይተጣል። ቅጣት የእግዚአብሔር ፍርድ ነው። የሚመጣውም ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር ነው። እንዳለመታደል ሆኖ የሚከሰቱ ነገሮች ሁሉ የግድ የእግዚአብሔር ቅጣት ናቸው ማለት አይደለም፤ ምንም እንኳ አብዛኞቹ ቢሆኑም።

አንድን ቅጣት የሰይጣን ጥቃት ይሁን የእግዚአብሔር ቅጣት በምን እናውቃለን? እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሁሉ እግዚአብሔር ሊናገር የፈለገውን ይሰማሉ። ሆኖም ብዙ የእግዚአብሔር ልጆች ብርሃኑን ማየት ይላናቸዋል። ብዙ ቅጣቶች ግባቸውን አይመቱም። ከቅጣቱ በኋላ እንኳ፤ አለመታመናቸውና ቅድሳናቸውን ማፍረሳቸው ምኑ ጋ እንደሆነ አያይም። ስለዚህ መገለጥን እንጠይቅ፤ ይህም በእውነትም መባረክ ነውና። ብርሃንን ዛሬ ማየት የእግዚአብሔር ፍርድ በቤቱ መሆኑን ማረጋገጫ ነው።

እግዚአብሔር ንጢአትን ለመከላከል ሲል አንዳንድ ጊዜ በዓለም ላይ መፍረዱ፤ በቤቱ ውስጥ ያለው ፍርዱ ግን የማይቋረጥ መሆኑ አያስገርምም? በብሉይ ኪዳን ጊዜ የእግዚአብሔር ፍርድ በቤቱ ብቻ እንደነበር እናስተውል። ቃዴስ ላይ የእግዚአብሔር ህዝብ በከነዓን ያሉትን ግዙፎቹን የዴናቅን ዝርያዎች ፈርቶ ነበር፤ ሆኖም የእግዚአብሔር ምስክሮች የነበሩት ካሌብና ኢያሱ ጠላቶቻችን እንደ እንጀራ ይሆኑልናል አሉ (ዙኑል 14 ÷ 9)። ችግሩ በጨመረ ቁጥር፤ ምግቡም የተሻለ ይሆናል። (እ! በችግር ካለማለፋቸው የተነሳ ደካማ የሆኑት የእግዚአብሔር ልጆች ስንቶች ናቸው! ችግራቸው "ምግባቸው" ላይ ነው።) በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር በውጭ ካሉት ይልቅ በቤቱ ካሉት ከራሱ ሕዝብ ጋር ብዙ ነገር ነበረው። ከሃያ ሁለት ዓመት በላይ የነበረ ሰው ሁሉ ከነዓን መግባት

እንደማይፈቀድላቸው ተነገራቸው፤ ዐዲሱ ትውልድ መግባት እስኪችሉ ድረስ እርባ ዓመታት ማለፍ ነበረባቸው። ህዝቡ ይህንን ሲሰሙ፤ ሲያምፁ ተነሡ፤ ሲዋጉም ወሰኑ። እግዚአብሔር ግን ከህዝቡ ጋር አልነበረም ፍርድን ፈርዶባቸዋልና።

እግዚአብሔር በነነዌ ለነበሩ አህዛብ ምህረቱን አበዛላቸው፤ የራሱ ልጆች ሆኑትን አስራሌላውያንን ግን ወደ ተሰፋይቱ ምድር እንዳይገቡ ከለከለ! ወደ እግዚአብሔር በይበልጥ ስንጠጋ፤ ቅጣቱ በዛው ልክ ይጨምራል። ሰው ከእግዚአብሔር ሲርቅ ቀለል የሚልሰት ይመስላል። ዛሬም ልክ እንደ ጥንቱ እግዚአብሔር በህዝቡ ላይ ትልቅ ትኩረት አለው።

ከብሉይ ኪዳን የሚጠቀሰው ሌላው ምሳሌ የማርያም ነው፤ እሷም ሙሴ ኩሻይትን ሚስት አድርጎ ሲወሰዳት፤ ሙሴን ተቃውሟ በመናገር ንጢአት የሰራች ነች፤ እናም በለምጽ ተመታች። ምንም እንኳ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ነብይት የነበረች ቢሆንም፤ ከመኖሪያ ክልሉ ውጪ ሊዘጋባት ግድ ነበር። (እግዚአብሔር በዓለም ላይ እንደዚህ አያደርግም።) የራሷ አባት እንኳ ፊቷ ላይ እስኪተፋባት ድረስ፤ ለሰባት ቀናት በነፍረት መቀመጥ ነበረባት።

የቆሬንና የ250 አጋሮቹን ጉዳይ እናንሳ፤ እርሱም ሙሴንና አሮንን ከጌታ ምዕመናን በላይ ራሳቸውን ከፍ አድርገዋል ሲል የከሰሳቸው ነው። እነርሱም እግዚአብሔርን ማገልገል እንደሚችሉ ተከራክረዋል። ይህንን በማድረጋቸውም፤ በጌታ የተሰጠውን ሥልጣን ገልብጠዋል። እግዚአብሔር ሌሎቹን ህዝቦች ከቆሬ፤ ከዳጋንና ከአቢራም ድንኳኖች አንዲርቁ በከባድ ሁኔታ እስጠነቀቁ፤ ምክንያቱም ቀጥሎ የሆነው የቆሙበት ምድር ተሰንጥቆ በጥልቁ ከነሕይወታቸው መዋጥ ነው። እግዚአብሔር በከባድ ሁኔታ የሚቀጣው ቤቱን ስለሆነ፤ ዓለምን ስላልሆነ ነው። ሥልጣን በትንሳኤ የሚመጣ ነው፤ በሥጋ ውስጥ የተደበቀ

አይደለም። የትንሳኤው ሥልጣን የተተወ ሲሆን፤ ሞት ይከተላል።

በታሪክ እንደ እስራኤል ሕዝብ በመፈራረስ የተሰቃየ ሌላ ሕዝብ የለም፤ ምክንያቱም ደግሞ ያ ህዝብ የእግዚአብሔር ቤት ነበር። እርሱ መንገዶቹን እንዲገልጽ መረጣቸው፤ በመሆኑም ነጠላት በመካከላቸው በተገኘ ቁጥር በዚያ ፍርድ ነበር። የእግዚአብሔር ቤት እንደመሆናቸው፤ ከእግዚአብሔር ሲርቁ ቁልቁል ይወርዳሉ፤ ወደ እርሱ ሲቀርቡ ግን ከፍ፤ ከፍ፤ ይላሉ። ለዓለም ግን እንዲህ አልነበረም። የዓለም ሕዝብ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ ሲፈልጉ የሚቀጡ፤ ከእርሱ በራቁ ቁጥር ግን ብልፅግናን የሚያጣጥሙ ይመስላል። ሆኖም ልጆቹን በተመለከተ፤ ወደ እግዚአብሔር ይበልጥ በቀረቡ ቁጥር ይበልጥ ሥርዐት ይይዛሉ።

የብሉይ ኪዳን ምሳሌዎችን እንቀጥልና፤ የመሳፍንቱ ጊዜ ካለፈ በኋላ፤ በዳዊት ላይ የደረሰው ፍርድ በሌሎቹ ነገሥታት ከደረሱት ፍርዶች የሚበዛ ነበር። ንጉሥ ሳኦል እንኳ ዳዊት የተቀጣውንና የተፈረደበትን ያክል አልደረሰበትም። ዳዊት ነጠላት ሲሰራ፤ በሚስጥር ሳደረገው በግልፅ ይከፈለው ነበር። አንድ ህጻን ልጁ ሞቶበታል፤ ሁለቱ ወንድ ልጆቹ ጠፍተዋል።

የእግዚአብሔር ታቦት በዐዲስ ጋሪ ተጭኖ በሚወሰድ ጊዜ፤ በሬዎቹ ሚዛናቸውን ሲሰቱ፤ ያሳ ወደ ታቦቱ ተጠግቶ እንዳይወድቅ ደገፈው። ምንም እንኳ ያዛ ለበጎ ቢያስበውም፤ እግዚአብሔር ያዛን አስከሞት መታው።

የቅጣቱን ክብደት የሚወስነው ለእግዚአብሔር ያለን የቅርበት መጠን ነው። የእስራኤል ልጆች የእግዚአብሔር ቤት ስለነበሩ ብዙ ጊዜ ተፈርዶባቸዋል። ይህ እግዚአብሔር ከውስጥ ወደ ውጭ እንደሚሰራ ያሳያል። የእስራኤልን ቁሶች ተመልከቱ። ከቅዱሱ ቦታ ነጠላትን ማራቅ አለባቸው፤ ነጠላትን ከዚሮአቸው ማራቅ አለባቸው። እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝብ ሊታገስ ይችላል።

በካህናቱ ላይ ግን ይጠነክርባቸው ነበር። አንድ እስራኤላዊ ነጠላትን ካደረገ ከአምስት ወራት በኋላ ወደፊት ያህ ሊመጣ ይችላል። በቅዱስ መቅደሱ ያለው ካዘን ግን በየቀኑ መስዋዕት ማቅረብ አለበት። ለካህን መስዋዕት የማቅረብ ጉዳይ በዓመት ሶስቱ የሚከናወን አይደለም። ካዘኑ ሁልጊዜ ይህን ካላደረጉ፤ ወዲያውኑ ይሞታል። እግዚአብሔር ማንኛውንም ሰው ሊተው ይችላል። ካህኖችን ግን ይህንን እንዲያደርጉ አይፈቅድም።

ዛሬ እኛ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ቤት ነን፤ የሕያው እግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነን። ከእስራኤል ልጆች በፊት ይጠብቅ እንደነበረው፤ ከእኛም ያንኑ ይፈልግብናል። ብርሃኑ ነጠላትን ያቃጥላል፤ አለዚያ ቅጣትን እንቀበላለን። ወደ ፍርድ የምንመጣው የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስለሆንን ነው። ክርስቲያን መሆን ቀላል አይደለም፤ ምክንያቱም ማቋረጥ ወይም ትቶ መውጣት አይቻልም። ክርስቲያን የራሱን ስሜት የተወ ነው። የእግዚአብሔር ሕይወት እንዲሁም የእግዚአብሔር መንፈስ በእርሱ ውስጥ አለ። ሌሎች ህዝቦች በግድ የለሽነት ሊኖሩ ይችላሉ፤ እናንተ እና እኔ ግን እንደዚያ ልንኖር እንችልም። ትንሿ ግጭት ቀላል ነገር አትሆንም። የሚፈለገውም ክርስትና ይህ ነው። ብርሃንን ከተውን፤ እግዚአብሔር እንዳንደችን እስኪደክሙ ድረስ ይፈርድባቸዋል፤ እንዳንደች ደግሞ ሊሞቱ እንኳ ይችላሉ።

የትኛውም ችግር ሳናስተውለው እንዳያልፍ እንጠንቀቅ። እግዚአብሔር በነፃ በሌቱን እናዝናለን። ለአማኝ በእግዚአብሔር ከመተው የበለጠ መጥፎ ነገር የለምና። መቀጣት ልጅ መሆን ነው፤ አለመቀጣት ግን ዘጋጂ ያልሆነ ልጅ እንደመሆን ነው። አንድ ሰው ካልተቀጣ፤ እፈራለታለሁ። ቅጣት እንደ እግዚአብሔር ማስጠንቀቂያ ያገለግላል። ብርሃንን ማየት ሲሳናችሁ፤ እንድታዩ ጸልዩ።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የእግዚአብሔርን ቀጣይነት ያለው ፍርድ ማጣጣም የተሰጠው ለእግዚአብሔር ልጆች ብቻ ነው።
- ቅጣት የእግዚአብሔር ሁለተኛ ተግባር አይደለም፤ ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር የሚመጣ ነው እንጂ።
- ዛሬም ልክ እንደ ጥንቱ እግዚአብሔር በህዝቡ ላይ ትልቅ ትኩረት አለው።
- የቅጣቱን ክብደት የሚወሰነው ለእግዚአብሔር ያለን የቅርበት መጠን ነው።
- ብርሃኑ ንጢአትን ያቃጥላል፤ አለዚያ ቅጣትን እንቀበላለን።
- ሌሎች ህዝቦች በግድ የለሽነት ሊኖሩ ይችላሉ፤ እናንተ እና እኔ ግን እንደዚያ ልንኖር አንችልም።
- ብርሃንን ማየት ሲሳናችሁ፤ እንድታዩ ጸልዩ።

የእግዚአብሔርን ፍርድ ጠብቁ

6

"ሙሴ ወደ ህዝቡ ሄዶ የእግዚአብሔርን ቃሎችና ህጎች በነገራቸው ጊዜ በአንድ ድምፅ ሆነው፤ 'እግዚአብሔር ያለውን ሁሉ እናደርጋለን' አሉ።" (ዘፀ 24 ÷ 3)

"በርቦቱንና ሕጌን ጠብቁ፤ እነዚህን የሚጠብቁ በሕይወት ይኖርዋቸዋልና፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ።" (ዘላ 18 ÷ 5)

"እነዚህን ሕጌን ብታዳምጥና በጥንቃቄ ብትጠብቃቸው፤ አምላክህ እግዚአብሔር ለአባቶችህ እንደማለላቸው ከአንተ ጋር የገባውን የፍቅር ዚዳኑን ይጠብቃል።" (ዘዳ 7 ÷ 12)

"እርሱ አምላክ፤ ሥራውም ፍጹም ነው፤ መንገዱም ሁሉ ትክክል ነው፤ የማይሳሳት ታማኝ አምላክ፤ ቀጥተኛና ጻድቅ አምላክም እርሱ ነው።" (ዘዳ 32 ÷ 4)

"በርቦትህን ለያዕቆብ፤ ሕግህንም [ወይም ፍርድህንም] ለእስራኤል ያስተምራል። ዕጣን በፊትህ፤ የሚቃጠለውን መስዋዕት ሁሉ በመሰዊያህ ላይ ያቀርባል።" (ዘዳ 33 ÷ 10)

"ለም የሆነውን መሬት ለራሱ መረጠ፤ የአለቃም ድርሻ ለእርሱ ተጠብቆሊታል። የሕዝቡ መሪዎች በተሰበሰቡ ጊዜ፤ የእግዚአብሔርን ጽድቅና፤ በእስራኤል ላይ የበየኑን ፍርዱን ፈጽሙ።" (ዘዳ 33 ÷ 21)

"ፍትህ እንዳይዛነፍ፤ የሚጠብቁ፤ ጽድቅን ሁልጊዜ የሚያደርጉ የተባረኩ ናችሁ።" (መዝ 106 ÷ 3)

"ከአንደዙትህ የሚወጣውን ደንብ ሁሉ፤ በከንፈሬ እናገራለሁ። . . . ሀወትር ደንብህን በመናፈቅ፤ ነፍሴ እጅግ ዛለች። . . . የእውነትን መንገድ መርጫለሁ፤ ሕግህንም ፊት ለፊቱ አድርጌአለሁ። . . . ሕግህን ተስፋ አድርጌአለሁና፤ የእውነትን ቃል ከአፌ ፈጽመህ አታርቅ። . . . ሕግህን ከተወከፉዎች የተነሳ፤ ቁጣ ወረረኝ። . . . አንተው ራስህ አስተምረኸኛልና፤ ከድንጋጌህ በወር አላለሁም። . . . የጽድቅ ሕግህን ለመጠበቅ፤ ምክላሁ፤ ይህንኑ አጸናለሁ። . . . እግዚአብሔር ሆይ፤ ፈቅጂ ያቀረብኩትን የአፌን የምሥጋና መስዋዕት ተቀበል፤ ሕግህንም አስተምረኝ። . . . ሥጋዬ አንተን በመፍራት ይንቀጠቀማል፤ ፍርድክንም እፈራለሁ። . . . እግዚአብሔር ሆይ፤ ርህራሄህ ታላቅ ነው፤ እንደ ሕግህ ሕይወት አድርገኝ። . . . ቃልህ በሙሉ እውነት ነው፤ ጽድቅ የሆነው ሕግህም ዘላለማዊ ነው።" (መዝ 119 ÷ 13፤ 20፤ 30፤ 43፤ 53፤ 102፤ 106፤ 108፤ 120፤ 156፤ 160)

"እንደ ቸርነትህ መጠን ድምጹን ሰማ፡ እግዚአብሔር ሆይ፡ እንደ ሕግህ መልሰህ ሕይወቴ አድርገኝ። . . . አመሰግንህ ዘንድ ዘሕይወት ልኑር፡ ሕግህም ይርዳኝ።" (መዝ 119 ፡ 149፡ 175)

"ዝማንኛውም ክርክር ካሠናት ዳኞች ሆነው ይገልጻሉ፡ በስርዐቱም መሰረት ይመሰገኑ። የተለዩ በዓላቱን የሚመለከቱ ሕጎችንና ስርዐቶችን ሁሉ ይጠብቁ፡ ስንዘረታቱንም ቅዱስ አድርገው ይጠብቁ።" (ሕዝ 44 ፡ 24)

"በልዚህ ዘንቢያቱ ቆራረጥኝሁ፡ በአፌም ቃል ገደልኝሁ፡ ፍርድም እንደ መሰረቅ በላያችሁ አበራ።" (ዘላ 6 ፡ 5)

"ሕጉ ሁሉ በፊቱ ነው፡ ክስርጉም ዘመር አላልሁም።" (2ኛው 22 ፡ 23)

እግዚአብሔር መገለጥን ለፍርድና የተደበቀውን ሁሉ ለመግለጥ የሚጠቀምበት እንዴት ነው?

ፍርድ እግዚአብሔር ለሞት የመለሰው መልስ ነው፡ እርሱ ኅጢአትን ለማስወገድ ተጠቅሞበታልና። መስቀሉ ደህንነት ነው፡ ነገር ግን ፍርድም ነው። መስቀሉን ልንቀበለው ይገባል። የእግዚአብሔር ቤት ምንጊዜም በእርሱ የፍርድ ብርሃን ቢታች ነች። መስዊያው በእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ውስጥ አለ። የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ መቆም የቻለችው፡ ሁሉም በመስዊያው ማለፍ ስላለበት ነው (መስዊያው እንደ መስቀሉ ፍርድ ይገለግላል)። በእግዚአብሔር ቤት ፍርድ በየቀኑ ይገለግላል። ማንም ወደ ፍርድ ሳይመጣ በእርሱ ቤት መኖር አይችልም። የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እስካለች ድረስ፡ መገለጥ የግድ ይኖራል። የእግዚአብሔር የመገለጥ ፍርድ በላሳ፡ ልጆቹን ከእርሱ ቅድስና ጋር በመላው በህብረት ማቆየት ነው።

አሁን ደግሞ የፍርድን ሊላ መገለጫ መጥቀስ እወዳለሁ (የዕብራውያን "ማሸጥ" የሚለው ቃል ሕግ ወይም ፍርድ ተብሎ ሊተረጎም ይችላል)። ይህም የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ ነው። እግዚአብሔር ፍርዱን መቀበል እንዳለብን አውጇል። ካወቅናቸው፡ መቀበል ደግሞ አለብን።

በቻይና ሊለወጡ ወይም ሊጨመርባቸው የማይቻል ሕግጋት አሉ። እነዚህ የዋናው ፍርድ ቤት ጠባኤዎች ናቸው፡ የምድራቱ ሕግ ሆኖታል። የእግዚአብሔር ፍርድ የእግዚአብሔር ሕግጋት ናቸው። ሕግጋቱ ከፍተኛ ፈቃዱን እንደሚገልጹ ሁሉ፡ ፍርዱ ሐሳቡን ይገልጻል። በመሆኑም በቤተክርስቲያን ውስጥ ሕግጋቱን እንደምንጠብቅ ሁሉ፡ ፍርዱንም መጠበቅ አለብን። ፍርድ እግዚአብሔር ስለ አንድ ነገር ያለውን ሐሳብ ይገልጻል። ምንም እንኳን በሌሎች ሕይወት ላይ የተከሰተ ቢሆንም፡ እኔም መጠበቅ አለብኝ። ስለዚህም የእግዚአብሔር ፍርድ ዘጋችን ይሆናል ማለት ነው።

የእግዚአብሔር ፍርድ፡ ችግራችንን እንድናውቅ፡ የኅጢአትን ኅጢአትነት እንድናውቅ እና ራሳችንን እንድናውቅ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ትልቅ መገለጥ ነው። በእግዚአብሔር መገለጥ፡ ፍርድ እና ኩነቱ መካከል እንድንት አለ። አንዳንዶች በቃዴሰ የሆነው ነገር የታረክ እውነታ ነው ይላሉ፡ ትዕዛዝ ስለሌለ፡ ከእኛ ጋር ምንም የሚያገናኘው ነገር የለም ይላሉ። ሆኖም እግዚአብሔር የምንጠብቀውና የምንማረው ፍርድ ነው ብሏል። ዛሬም እግዚአብሔር ያንኑ ዐይነት ነገር ሊያደርግ ይችላል፡ ምክንያቱም ስለ ኅጢአት ያለው አመለካከት አልተቀየረም።

ያለፉት ፍርዶች ሁሉ የእኛም ፍርዶች ናቸው። ለምሳሌ፡ ሙሴ ፀሐቱ ጠሃን እንዲያፈልቅ ሁለት ጊዜ ስለመታ እግዚአብሔር የፈረደበት ፍርድ፡ እኛ እንድንጠብቀው ኩተሰጠን ፍርድ ወጪ ሌላ አይደለም። የዛኑ ዐይነት ነገር ዛሬ ቢከሰት፡ እግዚአብሔር ያንኑ ዐይነት ነገር ያደርግ ነበር። እንደዚሁም፡ የያዛ እና የቆሬ ከ250 ሰዎቹ ጋር የደረሱት ክስተቶችም የእግዚአብሔር ፍርድ ጉዳዮች ናቸው። የእግዚአብሔር ፍርድም ለዘላለም ይኖራል። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ ስንል ምን ማለታችን እንደሆነ ጉብቶን ይሆን? ባለፉት ዘመናት እግዚአብሔር በዘንዝቡ

መካከል ያደርግ እንደነበረው፤ እንዲሁ ዛሬ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ያደርጋል።

የኤፌሶን ሰዎች ከረጅም ጊዜ በፊት በእግዚአብሔር ተፈርዶባቸው ነበር፤ ዛሬም እንኳ በኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን የለም። የእግዚአብሔር ፍርድ ጨርሶ አልተለወጠም። ሁላችንም መጠበቅ አለብን። በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተቀመጠውን ፍርድ ብቻ አይደለም፤ እስከ ሃያኛው ክፍለ ዘመን ድረስ በነበረው የቤተ ክርስቲያን ታሪክ፤ እግዚአብሔር የፈረደውን ሁሉ ጭምር እንጂ።

አንድ ሌሎችን በጣም የመተቸት ልምድ የነበረው ወንድም አስታውሳለሁ። አንድ ጊዜ አንድ ሌላ ወንድም ልጁ ሞተበት፤ እናም ያ የሚተቸው ወንድም ልጁ የሞተው እግዚአብሔር አባትየውን ሊቀጣው ፈልጎ እንደሆነ ተናገረ። በሌላ ጊዜ ደግሞ አንዲት እህት ልጇ ሞተባት፤ ይኸው የሚተቸ ሰው ንስሐ ካልገባን ሌሎች ብዙ እንደሚሞቱ ተናገረ። እንዲህ በማድረጉ የእግዚአብሔርን ፍርድ በእርግጥም እየጠየቀ ነበር። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ፊት ብርሃን ስላልነበረው፤ የሚተቸበት መብት አልነበረውም። ይሰጣቸው የነበሩ ትችቶች ሁሉም ትክክለኛ አልነበሩም። በሚያስገርም ሁኔታ፤ ከወር በኋላ የእርሱ ሁለት ወንድ ልጆች ሞቱበት። በሰዎች ላይ ያለው የነበረው ትችት ከደሙ የተነሳ ወይም በሥልጣን ስላልነበረ፤ የእግዚአብሔር ፍርድ በራሱ ላይ እንዲመጣ በሩን እየከፈተ ነበር።

አንድ ጊዜ በሻንግቲንግ የክርስቲያን የህክምና ኮሌጅ ይማሩ የነበሩ ሁለት ተማሪዎች ተጫዎተው ነበር። ያው ወንድም አሁንም ትችት ሰጠ። በመሓል እንዳይገባ ተናገርኩት፤ እንዲህ ያለ አመለካከት ለምን እንደያዘም ጠየቅሁት። መልስ አልነበረውም፤ ሆኖም አጮኝነታቸውን ለመሰበር በውስጡ የክፋት ሐሳብ ነበረው። አንድ ቀን ሌላ የክፋ ፍርድ አገኘው፤ በቤተክርስቲያን ሀብረት እንዳያደርግ ተፈረደበት። ስለዚህ፤

እግዚአብሔር ሥልጣን ይለጣችኋል፤ ወይም የክርስቶስን ደም በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ትጠይቃላችሁ። የእግዚአብሔር ፍርድ በእርግጥም ሕያው ነው። በሰፈራችሁት ልክ ይሰፈርባችኋል (ሉቃ 6 ÷ 38)። ስለዚህ ምክንያት፤ የእግዚአብሔርን ፍርድ መፍራትን ተማሩ። ፍርዱን የሚያመጣብኝን ነገር ለማድረግ አልደፍርም። የእግዚአብሔር ፍርድ ፈታኝ ነው። አንድን ነገር ንጢአት ያለበት ነው ብሎ ከፈረደበት፤ ያንኑ ነገር በእኛም ሕይወት ንጢአት አለበት ብሎ ይፈርድበታል።

መጽሐፍ ቅዱስን በማንበብ፤ ለሁለትን ብናደርግ እግዚአብሔር የሚፈርድብንን፤ ሌሎች ንጢአት የሰሩ ሰዎች ላይ የፈረደውን አይተን እንማራለን። ብዙውን ጊዜ ሌሎች ወንድሞች ላይ የደረሰውን በማየት እንማራለን። በመሆኑም እየተሻሻልን እንሄዳለን። ኩሩዎች ግን ከሌሎች መማርም ሆነ፤ ራሳቸውን ማየት አይችሉም።

ፍርድ መሰረታዊ መገለጥ ነው። ማንም አንድ ጊዜ ከተፈረደበት፤ ወዲያውኑ በትንሹ ብርሃን ማየት ይጀምራል። በሌሎች አማኞች ሕይወት ያለውንም ፍርድ በማየት ይማራል። መንፈሳዊ ልቀቱም በጣም የሚታይ ይሆናል። ዘማሪው “እንደ ሕግህ ሕያው አድርገኝ” ብሏል (መዝ 119 ÷ 156)። ሕያው የሚያደርገን የእግዚአብሔር ፍርድ ብቻ ነው። ምክንያቱም ሲፈርድ፤ ሕያው እንድሆን እንዲሁም እንድሞት ያደርገኛል።

የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ የትኛውም ሰው ማድረግ የሚችለው ነገር አይደለም። የሰውየውን የመሰረታዊ መገለጥ ልምምድ ይጠይቃል። ትናንሽ ልምምዶችን መሰረታዊ ልምምድ አድርጋችሁ አትመልከቱ፤ ምክንያቱም እነዚህ ልምምዶች የሰውን ኩራት ነው የሚጨምሩት። ለመግባባት በጣም አስቸጋሪ ሰዎች ሐሳባቸው የተከፈለ ሰዎች ናቸው። እነዚህ የተከፈሉ ሐሳቦች በትልቁ ሐሳብ መንገድ ላይ ይቆማሉ። እዚህ አካባቢ

ብዙዎች ይቀድሃሉ። እግዚአብሔር ከብርሃኑ በታች ያድርገን፤ ያለፈውን ማንነታችንን መሆን እንዳንችል።

የተርሴሱ ጳውሎስ ከሰማይ የመጣው ብርሃን ሲመታው፤ መሬት ላይ ወደቀ። ከዚያ ጀምሮ የተለየ ነበር። የእግዚአብሔር ፍርድም ይህ ነው። ጳውሎስ ከመሬት ሲነሳ፤ ሊመራ የሚገባው ነበር። ረዳት አልነበረውም። ሆኖም ይህ በጣም አስፈላጊ ሥራ ነበር።

በዘፍጥረት 1 ÷ 1-2 መሰረት፤ የቀደመው ዓለም የመጣው ከፍርድ በታች ነው። ብርሃን በመጀመሪያው ሀዲሴ ቀን መጣ (የእግዚአብሔር ሥራዎች ሁሉ መልካም ናቸው)። ሆኖም በመጀመሪያው ቀን የነበረው ብርሃን፤ ያለፈውን ፍርድ ገልጧል፤ ምድር የጠፋችና ላይ ነበረችና፤ ጨለማም በጥልቁ ገፅ ላይ ነበር። ይህ ፍርድ በአሮጌው ስነ ፍጥረት ላይ የነበረውን ሁኔታ ይገልጣል። ፍርድ ከዚህ ቀደም የተከናወነ ነው፤ ወደ ፊት አይደለም። የዓለም ንጢአት አስቀድሞ ተፈርዶበታል። እግዚአብሔር ዐዲስ ፍርድ አይሰጥም። ስላለፈው ፍርድ መገለጥን እየሰጠን ነው። ያረጀውን ፍጥረት እንዴት እንደደመሰሰው እያሳየን ነው። እርሱ አስቀድሞ ያውቃል፤ እኛ ግን አናውቅም። በመሆኑም አንድ ቀን የእርሱን መገለጥ እንቀበልና የነበረውን ትክክለኛ ሁኔታ ማወቅ እንጀምራለን። የእግዚአብሔር መሰረታዊና አስፈላጊ ሥራም ይህ ነው።

ስለዚህ የጌታ ፍርድና ሕግጋት መጠበቅ አለባቸው። ፍርዶቹን መቀበል አለብን፤ በመጀመሪያ መሰረታዊውን፤ ከዚያም ትናንሹን።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ፍርድ እግዚአብሔር ለሞት የመለሰው መልሰ ነው፤ እርሱ ንጢአትን ለማስወገድ ተጠቅሞበታልና።
- የእግዚአብሔር የመገለጥ ፍርድ ዐላማ፤ ልጆቹን ከእርሱ ቅድስና ጋር በሙሉ በህብረት ማቆየት ነው።
- እግዚአብሔር ፍርዱን መቀበል እንዳለብን አውጇል።
- የእግዚአብሔር ፍርድ፤ ችግራችንን እንድናውቅ፤ የንጢአትን ንጢአትነት እንድናውቅ እና ራሳችንን እንድናውቅ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ትልቅ መገለጥ ነው።
- ያለፉት ፍርዶች ሁሉ የእኛም ፍርዶች ናቸው።
- አንድን ነገር ንጢአት ያለበት ነው ብሎ ከፈረደበት፤ ያንኑ ነገር በእኛም ሕይወት ንጢአት አለበት ብሎ ይፈርድበታል።
- በሌሎች አማኞች ሕይወት ያለውንም ፍርድ በማየት ይማራል።
- የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ የትኛውም ሰው ማድረግ የሚችለው ነገር አይደለም።
- ፍርድ ከዚህ ቀደም የተከናወነ ነው፤ ወደ ፊት አይደለም። የዓለም ንጢአት አስቀድሞ ተፈርዶበታል።



በውስጥ ባሉት ላይ ፍረዱ

"ወንድምህ ዚበድልህ ሂደህ እንተና እርሱ ብቻ ሆኖችሁ ጥፋቱን ንገረው። ዚሰማህ፡ ወንድምህን እንደ ገና የራሱህ ታደርገዋለህ። ባይሰማህ ግን ታል ሁሉ በሁለት ወይም በሶስት ምስክሮች ፊት ስለሚጸና፤ እንደ ወይም ሁለት ሰው ይዘህ እንገረው። እነርሱን ባይሰማ ለቤተ ክርስቲያን ንገር፤ ቤተ ክርስቲያንም ባይሰማ እንደ አስፋፋና እንደ ቀረጥ ስብሰቤ ቁጠረው።

አውነት አላችኋለሁ፡ በምድር የሰራችሁት ሁሉ በሰማይ የታሰረ ይሆናል፤ በምድርም የፈታችሁት ሁሉ በሰማይም የተፈታ ይሆናል።" (ማቴ 18 ÷ 15-18)

"ይህን ካለ በኋላም፡ እኛ አላቸውና እንዲህ አላቸው፡ "መንፈስ ቅዱስን ተቀበለ፡ የሰዎችን ንግሐት ይቅር ብትሉ፡ ንግሐታቸው ይቅር ይባላቸዋል፡ ንግሐታቸውን ይቅር ባትሉ ግን፡ይቅር አይባላቸውም።" (ዮሐ 20 ÷ 22-23)

"እጥርስ ግን እንዲህ አለ፡ "አናንዶ ሆይ፡ መንፈስ ቅዱስን ትዋሽና ከመሬቱ ሽያጭ ታስቀር ዘንድ ሰይጣን ልብህን ለምን ሞገሳህ? ባትሸጠው ዘፈት የአንተው አልነበረምን? ከሸጥኸውስ በኋላ ቢሆን ገንዘብ ዘላቅቅ አልነበረምን? ለመሆኑ ይህን ነገር እንዴት በልብህ ማስቀመጥ? የዋሽኸው እኮ እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን አይደለም።"

አናንዶም ይህን እንደሰማ ወድቆ ሞተ፡ ይህን የሰሙትም ሁሉ ታላቅ ፍርሀት ይላቸው።

ነልማሶችም ተነስተው አስከፊነትን ገነቡት፡ ወሰደውም ተዘሩት።

ሶስት ሰዓት ያህልም ካለፈ በኋላ፡ "ሚስቱ የሆነውን ሳታውቅ መጥታ ገባች። እጥርስም፡ "እስቲ ንገሪኝ፤ መሬታችሁን የሸጣችሁት በዚህ ዋጋ ነውን?" አላት።

እርሷም፡ "አዎን፤ በዚህ ዋጋ ነው" አለች።

እጥርስም፡ "የጌታን መንፈስ ትፈታት፤ ዘንድ እንዴት እንዲህ ተሰማማችሁ? እነሆ፤ ባልሽን የተበሩት ሰዎች ተመልሰው እግራቸው ደጃፍ ላይ ነው፤ አንቺንም ይዘው ይወጣሉ" አላት።

እርሷም ወዲያውኑ እግሩ ስር ወድቃ ሞተች፤ ንልማሶቿም ሲገቡ ሞታ አገጅት፤ አውጥተውም በባሏ አሠተብ ቀበሯት። መላይቱን ቤተ ክርስቲያንና ይህን የሰሙትን ሁሉ፡ ታላቅ ፍርሀት ይላቸው።" (ሐዋ. ሥፍ. 5 ÷ 3-10)

"ከመካከላችሁ የገመት ርኩሰት እንዳለ በእርግጥ ይወራል፤ እንዲህ ያለው ርኩሰት በአረማውያን ዘንድ እንኳ ታይቶ የማይታወቅ ነው፤ የእባቱን ማስት ያገባ ሰው አለና። ደገሞም ታብያችኋል! ይልቅስ ዘዘን ተሰምቶአችሁ፤ ይህን ድርጊት የፈጸመውን ሰው ከመካከላችሁ ሊታሰውግዱት አይገባምን? ምንም እንኳ እኔ በአካል አብሬያችሁ ባልሆንም፤ በመንፈስ ግን ከእናንተ ጋር ነኝ፤ ልክ አብሬያችሁ እንዳለሁ ሆኜ፤ ይህን ባደረገው ሰው ላይ አላት፤ ፈርጂታለሁ። በምትሰበሰቡበት ጊዜ እኔም በመንፈስ ከእናንተ ጋር ስለምሆን፤ በጌታችን በእያሱስ ነይል፤ ሥጋው ጠፍቶ መንፈሱ ዘጌታ ቀን ትድን ዘንድ፤ እንደዚህ ዐይነቱ ለሰይጣን ይሰጥ።

መመካከታችሁ መልካም አይደለም። ጥቂት እርሾ ብዙውን ሊጥ እንደሚያገዛው ሊታውቁምን?" (1ቆሮ 5 ÷ 1-6)

"ከቤተ ክርስቲያን ወጪ ባሉት ሰዎች ላይ ለመፍረድ እኔን ምን አገባኝ? በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉት ሰዎች ላይ እናንተ አትፈርዱምን?" (1ቆሮ 5 ÷ 12)

ዛሬ የጌታ ቤት የእግዚአብሔር ፍርድ ማዕከል ነው። በቤተ ክርስቲያን በኩል ይፈርዳል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብቻ ሳይሆን፤ በቤተ ክርስቲያን በኩልም ይፈርዳል። በውጭ ላሉት ብርሃኑ የተፈጥሮ ነው፤ በቅዱሱ ቦታ ሰው የሰራው ብርሃን ነው፤ ሆኖም ከሁሉም ቅዱስ በሆነው የተፈጥሮም ሆነ ሰው የሰራው ብርሃን የለም፤ የእግዚአብሔር የግርማው ብርሃን ብቻ ይኖራል። ከሁሉም ቅዱስ በሆነው ብቻ የእግዚአብሔርን ብርሃን ታያላችሁ። ስለዚህም፤ ከሁሉም ቅዱስ በሆነው የሚኖረው ኩነኔም ከሌሎች ቦታዎች የከፋ ነው።

ቀድሞ መቅደሱ የማይንቀሳቀስ ዕቃ ነበር፤ አሁን ግን ሕይወት ያለው ነው። የእግዚአብሔር ብርሃን በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ነው። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ብርሃን የሚገልጥበት ቅድስት ቅዱሳን ነች። እግዚአብሔር ብዙ ጊዜ በቀጥታ የሚገልጥ ቢሆንም፤ ከዚያ በቀጠ ጊዜ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን በኩል ይገልጻል። እግዚአብሔር ብርሃንን ለሰዎች የለጠው በቤተ ክርስቲያን በኩል ነው። በመሆኑም ፍርድ በእግዚአብሔር እጅ ብቻ የሚገኝ አይደለም፤ በቤተ ክርስቲያን እጅ ውስጥም ይገኛል።

በ1 ቆሮንቶስ 5 ላይ በውጭ ያሉት ላይ አንፈርድም፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉት ላይ እንፈርዳለን ተብሏል። በቅድስት ቅዱሳን የሚገኘው ብርሃን ለቅድስት ቅዱሳን ለመግለጥ ነው። በመሆኑም በቤተ ክርስቲያን ያሉት ሰዎች ማየት ሲሳናቸው፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ታበራለች፤ ትፈርዳላችም። የቆሮንቶስ 5 ሐሳብ የበላይ ኃላፊዎች የበታቻቸው ላይ ስለ መፍረድ አይደለም የተጻፈው። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለውን ንዘን ለመግለጽ ነው የተጻፈው። ምክንያቱም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ፈራጅ የሰሞነ፤ ፍርድ ግን አለ። ስለሆነም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ካለን ዘታ ጋር ወይም ሥልጣን ጋር የሚያያዝ አይደለም። ከዚያ ይልቅ ንስሐንና ንዘንን ለማምጣት የሚደረግ ነው።

በ1 ቆሮንቶስ ላይ የተጠቀሰው ንጢአትኛ ከቤተ ክርስቲያን እንዲገለል አልተነገረውም፤ ቤተ ክርስቲያኗም ኮርታለች፤ ንዘንም አልነበረባትም። ሆኖም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ሃፍረትንና ንዘንን ሊያስከትል ነው የሚገባው። የፍርድ ብርሃን በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ኖሮ ቢሆን፤ ቤተ ክርስቲያኗ በመካከሏ ስለተገኘው ንጢአት ራሷን በእግዚአብሔር ፊት ታዋርድ ነበር፤ እንዲሁም ንጢአቱን ለማስወገድ ትነሳ ነበር። ብርሃን በውስጡ እስከሚያበራ ድረስ፤ ቤተ ክርስቲያን መፍረድ አትችልም። ባለሥልጣን እንድትሆን አይደለም፤ የምታዝን እንጂ። በመጀመሪያ ራሷ ላይ መፍረድ አለባት፤ ራሷ ንስሃ መግባት አለባት፤ ከዚያም ቅጣትን መለማመድ አለባት። ካልሆነ ግን፤ ከቤተ ክርስቲያን ማግለል የሕግ ጉዳይ ይሆናል።

ማቴዎስ 18 አንድ ወንድም በሌላ ወንድም ላይ ንጢአትን እንደሰራ ይነግረናል። ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከእህዛብ እንደ አንዱ መቆጠር አስቦት። እግዚአብሔር የእርሱ ብርሃን ያለባትን ቤተ ክርስቲያን ያከብራታል። በምድር የተደረገው ሁሉ በሰማይም ተደርጓል። እናም ቤተ ክርስቲያንን ተቃውመን እንዳንናገር እንጠንቀቅ። በዚህ ዓለም ውስጥ ያሉት

ብርሃናት የተፈጥሮ እና ሰው ሰራሽ ብቻ ናቸው፤ የእግዚአብሔር መለኮታዊ ብርሃን የሚገኘው በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ብቻ ነው። በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ብርሃን ከሌለ፤ በዓለም ላይ የእግዚአብሔር ብርሃን የለም። ሆኖም ጌታ ቤተ ክርስቲያኑን አይተውም። ስለዚህም ቤተ ክርስቲያኑ አትሰወጥም፤ ይልቁንም መንፈሳዊ ማንነቷ ይቀጥላል። በዚህም ምክንያት ጌታ፤ ማንም ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከማያምኑት እንደ አንዱ ይቆጠር፤ ለማለት ደፍሯል። ጌታችን ለመናገር ደፍሯል፤ እኔም ለማመን እደፍራለሁ።

ጌታ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን እንድትፈርድ ሊያምናት የቻለው፤ መንፈስ ቅዱስ በምድር ላይ በሚሰራው ሥራ ስላመነ ነው። በሰን ፍጥረቱ በስድስተኛው ቀን፤ እግዚአብሔር ከአፈር በተሰራው የሰው አካል ላይ እፍ አለበትና ሕያው ነፍስ አደረገው። ኢየሱስ ከትንሳኤው በኋላ ለደቀ መዛሙርቱ፤ መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ አላቸው (አነዚህ ቃላት የተነገሩት ለመላው ቤተ ክርስቲያን ነው)። በትንሳኤው ዕለት፤ መንፈስ ቅዱስን ከተቀበሉ በኋላ፤ ቤተ ክርስቲያን ሕያው ሆነች እንዲሁም መፍረድ ቻለች። በመሆኑም ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ፍርድ ነች። በሚያስገርም ሁኔታ ፕሮቴስታንቶች ይህን ቃል ለመጠቀም ይፈራሉ፤ ካቶሊኮች በጣም ይጠቀሙበታል፤ ነገር ግን እኛ ራሳችን መንፈሳዊ እውነትን መፈለግ አለብን። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚሰው፤ ፍርድ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ነው፤ ምክንያቱም በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ እንዳንድ ክሶችን እናገኛለን፤ ከቤተ ክርስቲያን ማግለልን ጨምሮ። ጳውሎስ ጴጥሮስን ፊት ለፊት እንደተቃወመው ዐይነት መጋፈጦች ደግሞ የተለመዱ ነበሩ። ይህ ሁሉ ተግባር ለመመለስ ሲባል የሚደረግ ነው። ሆኖም ሁሉም ዐይነት መከራ ከተደረገ በኋላ፤ በመጨረሻ የምንጠቀመው አማራጭ ፍርድን ነው። ሆኖም የዛሬው ፍርድ መመለስ ካልቻለ፤ መመለሱ የሚመጣውን ፍርድ ይጠብቃል፤ ያም ሆኖ ግን፤ የሰውዬው መንፈስ ግን ይድናል።

በመጽሐፍ ቅዱስ የሚገኙ እውነታዎች ሁሉ ስለያንዳንዳችን ዋጋ አላቸው። ቤተ ክርስቲያን ያለ ብርሃን መስበክም ሆነ መፍረድ አትችልም። ብዙውን ጊዜ አንድ ወንድም እንደተሳሳተ፤ በትክክልም ስህተትን እንደሰራ ታውቃላችሁ፤ ሆኖም የምትቃወሙበት ቃላት ግን የላችሁም። ስህተቱ በውስጣችሁ በጣም ይሰማችኋል፤ ያም ሆኖ ጠንክር ባለ ሁኔታ አውጥታችሁ አትናገሩትም። ይህ የሆነው በውስጣችሁ ያለው ብርሃን ብቁ ስላልሆነ ነው። ይህን በማድረጋችሁም ምክንያት ይህ ኅጢአት ይረብሻችኋል። ትክክለኛ ቃላትን ካልያዛችሁ፤ የማሳመን መክራችሁ ውጤታማ አይሆንም። በቂ ብርሃን ባለመኖሩ ምክንያት፤ የትኛውም ቃል ሲያመጣ የሚችለው ፍርድ በቂ አይደለም። ቀን በቀን የሰውዬውን ስህተት ታስተውላለህ፤ አንድ ቀን ግን በሚሰራው እግዚአብሔርን በሚቃወም ነገር የተነሳ የምርህን ትናደዳለህ (ሰው ይበላጫል፤ እንዴት መናደድ እንደሚገባ አያውቅም)። በተናደድክ ጊዜ፤ በመጨረሻ የነገሩን ስር ስለነካኸው፤ ምን ልትሰው እንደሚገባ ታውቃለህ። በውጤቱም ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ይጀምራል። አሁን እሱን ማሳመን ትችላለህ፤ ልትወቅሰው እንኳ ትችላለህ።

የእግዚአብሔር ፍርድ ከእግዚአብሔር ንዴት ጋር እንደሚያያዝ እንረዳ። ያም ሆኖ እግዚአብሔር ቁጣውን መቆጣጠር ተስኖት አያውቅም። ይህን መሰሉ ንዴትም ስፍርዱ ጥንካሬ ነው። ፍቅር የእግዚአብሔር አዎንታዊ ጥንካሬ ነው፤ ትዕግስት የእግዚአብሔር የመጠበቅ ጥንካሬ ነው፤ ንዴት ግን የእርሱ የመደምሰስ ጥንካሬ ነው። ንዴት ከእግዚአብሔር የሚቃረነውን ሁሉ ይደመስላል። እስካሁን ጌታን ለናለብ፤ ፍቅሩ፤ ትዕግስቱ፤ እና ንዴቱ በሚገርም ሁኔታ ታላቅ ነው። እግዚአብሔር ሲናደድ፤ ኅጢአት ይደመስላል። በቤተ ክርስቲያንም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር አንድን ነገር እንዳታዩ ከከሰክለ፤ በነገሩ ላይ በትክክል ስመፍረድ በፍጹም አትችሉም። የእግዚአብሔር ብርሃን ሲመጣና የነገሩን

ክፉነት ሲገልጥ ብቻ እግዚአብሔር በውስጣችሁ ያስቀመጠው ንዴት ይነሳል (ቁጣችሁን ግን መቆጣጠር ሳይላናችሁ)። የዚያን ጊዜ ወንድምህን እንዲመጣ ልትጋብዘውና ልትወቅሰው ትችላለህ።

ፊት ለፊት ከመጋፈጥ ይልቅ መውቀስ አስቸጋሪ ነው። ፍቅር ሁልጊዜም ማሳየት የሚገባችሁ ነገር ነው፤ ንዴት ግን ያልተለመደ ነው። የኅጢአትን ክፉነት ለመጀመሪያ ጊዜ ስትገነዘቡ፤ ለመፍረድ ብርታቱ አልነበራችሁም። የእግዚአብሔር ንዴት ስመፍረድ ብርታታችሁ የሚሆነው፤ ብርሃን ሲበራ ብቻ ነው። ደካማ ሰው ከመውቀስ ይልቅ ይጨቃጨቃል። መውቀስና መጨቃጨቅ በጣም የተስያዩ ነገሮች ናቸው። ቁጣን መቆጣጠር አስመቻል ራስን መቆጣጠር አለመቻል ነው፤ ንዴት ግን እግዚአብሔር የጨመረው ነው። በንዴት ውስጥ ራስን የመቆጣጠር ኃይል ሲኖር ይገባል። ጴጥሮስ እናንያን ባነጋገረው ጊዜ ቁጣውን መቆጣጠር አላቃተውም። ቃላቶቹም ምክንያታዊ ነበሩ። ይህ የፍርድ ንዴት ነበር። በየትኛውም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ የመጀመሪያው ደረጃ ወቀሳ ነው፤ የመጨረሻው ደረጃ ደግሞ ማገድ።

የእግዚአብሔር ፍርድ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲከናወን፤ ከንስሐ ቡተጨማሪ ከሚከተሉት ሁለት ውጤቶች አንዱ ይሆናል፤ (1) ሁሉም ዐይነት ግንኙነት ይቋረጣል፤ ሰውዬውም ከአህዛብ እንደ አንዱ ይቆጠራል፤ መጸለይም ሆነ የጸሎቱን መልስ ማግኘት አይችልም። (2) በአካል የሚገለጥ ቅጣት ይኖራል። የፍርድ ብርሃን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከባድ ነገር ነው። ፍርዱ ውጤታማ ካልሆነ ከእግዚአብሔር ጋር ምንም ዐይነት ግንኙነት አይኖርም፤ አለበለዚያ ሞት ይኖራል። ሁለቱም ከባድ ነገሮች ናቸው። በእግዚአብሔር ፊት የሚኖሩ ሁሉ እነዚህን ማስወገድ ይኖርባቸዋል።

ፍርድ ብዙ የእግዚአብሔር ልጆች ሊለማመዱት የሚገባ ትልቅ መከራ ነው። ጌታን መፍራት ከሌለ በስተቀር፡ እንደ ሰው እንዴት ከፍርድ በታች ሆኖ ጌታን ሊባርክ ይችላል? እንበልና የቅርብ ዘመድህ ወደ ሲኦል ሲወርድ ነው። ምን ትላለህ? አብርሃም በጌታ ጥሩ ወንድም ነው። ሆኖም እስማኤል ሲሄድ ማየት ነበረበት። እኛ ያንን ማድረግ አንችል ይሆናል። አብርሃም እስማኤልንና ይሱካትን በተመለከተ መልካምና የሚወድ አባት አይመስልም ነበር። ይሁን እንጂ ለአማኝ፣ ከመውደድ የሚበልጥ አንድ ነገር አለ። ያም የእግዚአብሔር ክብር ነው። ይህ ክብር ሕይወታችን ነው። የእግዚአብሔር ክብር ሲዋረድ፣ በእርሱ ፍርድ እርሱን ልንባርከው ይገባል።

ቤተ ክርስቲያን መፍረድ ያለባት ለምንድን ነው? የወንድማማች ፍቅር እንዳይቀንስ አይደለም። የእግዚአብሔርን ክብር ለማስጠበቅ ነው። በብሉይ ኪዳን ዘመን በእግዚአብሔር ልጆች ሕይወት ውስጥ ሁለት ትላልቅ ቀውሶች ነበሩ። ከግብጽ መውጣታቸውና ወደ ተስፋይቱ ምድር መግባታቸው። ከእነዚህ ቀውሶች ጋር በተያያዘ፣ እግዚአብሔር ፍርድን የራሱን ክብር ለማስጠበቅ ሲጠቀምበት እንመለከታለን። በመጀመሪያ ጣዖት ሲያመልኩ አግኝቷቸው እንዴት እንደፈረደባቸው እንማራለን። ሙሴ በወርቁ ጥጃ ዙሪያ የእስራኤልን ልጆች ስለ ንጢአታቸው ከወቀሳቸው በኋላ፣ በመኖሪያው ሰፈር መግቢያ ላይ ቆሞ፣ ለእግዚአብሔር የወገኑት እንማን እንደሆኑ ጠየቃቸው። እናም የሌዊ ልጆች ወደ እርሱ ተሰበሰቡ። ሙሴም ወደ መኖሪያ ሰፈር ገብተው ንደኞቻቸውንና ዘመዶቻቸውን እንዲገድሉ ትዕዛዝ ሰጣቸው። ለሌዊ ልጆች ምርጫው የሰው ፍቅር ወይስ የእግዚአብሔርን ክብር የሚል ነው። እግዚአብሔርም የሌዊ ልጆች ሰላሳዩት ታማኝነት፣ ለዘላለም እንዲያገለግሉት መረጣቸው።

ሰዎች እንደሚያስቡት፣ ወንድም ወንድሙን መግደል ልክ አይደለም፤ በእግዚአብሔር ሐሳብ ግን፣ ጥሩ ነገር ተደርጎ ነው የሚወሰደው፤ ምክንያቱም ይህ ዐይነት ጠንካራ ውሳኔ የተወሰደው የተዋረደውን የእግዚአብሔርን ክብር ለመመለስ ነው። የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት መሰረታዊው ቅድመ ሁኔታ፤ ለእግዚአብሔር ክብር ሲባል የሰው ሰሜት በታ እንዳያገኝ ማድረግ ነው። አይሆነውን ስንመለከት ደግሞ፣ አካን ንጢአትን ሰራና የእግዚአብሔርን ክብር ንድሎት መጣ። ለእግዚአብሔር የተለዩ ተብለው የተደነገጉ ነገሮች፣ በጌታ ፊት መቃጠል ወይም መደምሰስ አለባቸው። አካን ግን የተለዩትን ነገሮች እንዲቃጠሉ አልሰጠም። በመሆኑም እግዚአብሔር የእርሱ ሕዝብ አካንን እስከሞት በመውገር ይህንን ንጢአት እንዲፈርዱበት ፈለገ። እግዚአብሔር በቀጥታ ፍርዱን ባይፈጽምም፣ በተዘዋዋሪ ፈጽሞታል። እግዚአብሔር ስለ እናንተ ሰሜት አይገደውም። የሰው ሰሜት ይቀድማል ወይንም የእግዚአብሔር ክብር ይቀድማል።

በዘጸአት ዘመን የእግዚአብሔር ክብር እንደተጠበቀ፣ የሌዊ ልጆች ያደረጉት ትልቅ ማሰረጃ ነው። የእስራኤል ልጆች ከነዓን ከገቡ በኋላም የእግዚአብሔር ክብር ለመጠበቅ፣ የእግዚአብሔር ልጆች አካን ላይ ያደረጉት ማሳያ ነው። እግዚአብሔር ክብሩን የማስጠበቁን ኃላፊነት ለቤተ ክርስቲያን አምኖ ሰጥቷታል። ከቤተ ክርስቲያን ማገድ ዐይነት ፍርድ ብዙም አይታይም፤ በብርሃን ፍርድ መዳኘት ግን የተለመደ ነው። እግዚአብሔር የንዴት ብርታት ሲሰጣችሁ፣ ውጤቱ ነጻ መውጣት ወይንም ሞት ነው። ቤተ ክርስቲያን ለማዳን ብርሃን ትሰጣለች፤ ወይንም የቀደመው ብርሃን ስለተተወሊላ ብርሃን አይኖርም።

ለመደምደም ያህል፣ የፍርድ መንፈስን አሰመልክቶ ለሰባት ቀናት አብረን ባሳለፍነው ጊዜ፣ ጥሩ ነገርን ይዘናል። በመጀመሪያ፣ እግዚአብሔር ክብሩን ለማስጠበቅና ንጢአትንና

መሰል እርሱን የሚቃረኑ ነገሮችን ለመደምሰስ፤ ፍርድን እንደሚጠቀም ተምረናል። ሁለተኛ፤ ፍርድ ለእኛ ብርሃን ነው። ሶስተኛ፤ መስቀሱ የሚመጣውን ፍርድ ወደ እሁን ያዛወረ ነው። መስቀሱ ከፍርድ ማምለጫ አይደለም፤ ምክንያቱም ራሱ ፍርድ ነው። አራተኛ፤ ፍርድ ዛሬም በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው። ጌታችን በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ፤ ሁለት ጊዜ በንዴት፤ በቤተ መቅደስ የሚገኙትን ከብቶች አስወጥቷል፤ እነዲሁም የገንዘብ ዘርዛሪዎችን ጠረጴዛ ገለባብጧል። ምንም እንኳን፤ ጌታችን ሰዎችን ባይመታም፤ በቤተ መቅደስ (የቤተ ክርስቲያን ዐይነት ነው) ውስጥ ተናዶ ነበር። በመሆኑም ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው፤ ልታመልጡትም አትችሉም።

ለመጠቀሙ፤ የነጠላት ኃይል ተደምስሷል። በእግዚአብሔር ፍርድ እና በመስቀሉ መገለጥ፤ (1) ራሳችሁን ወደ ማወቅ መጥታችኋል፤ (2) ተቀጥታችኋል። ቅጣትን እንደ ተራ ነገር መቁጠር አንድ ሰው የሚሰራው ትልቅ ስህተት ነው። ሆኖም እግዚአብሔር ደህንነትን የሚያከናውነው እናንተ እና እኔ የቅጣትን ብርሃን ሰናውቅ ነው። የእግዚአብሔር ብርሃን ቅጣትን ይክተላል። አምላካችን ሊፈራ ይገባዋል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉ አገልጋዮች ወቀላ እና ፍርድ ብርሃንን እንድታዩ ትደረጋላችሁ፤ ወይም በአካላዊ ቅጣት ትሰቃያላችሁ፤ በዚህም ከቀን ወደ ቀን የበለጠ ክርስቶስን ትመስላላችሁ፤ እንዲሁም በበለጠ ታከብሩታላችሁ።

የእግዚአብሔርን ፍርዶች መጠበቅ እንድንችል፤ ጌታ መሰረታዊ ፍርድን ለሁላችንም ያምጣ።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብቻ ሳይሆን፤ በቤተ ክርስቲያን በኩልም ይፈርዳል።
- ፍርድ በእግዚአብሔር እጅ ብቻ የሚገኝ አይደለም፤ በቤተ ክርስቲያን እጅ ውስጥም ይገኛል።
- በቤተ ክርስቲያን ያሉት ሰዎች ማየት ሊሳናቸው፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ታበራሰች፤ ትፈርዳላችም።
- የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ካለን ቦታ ጋር ወይም ሥልጣን ጋር የሚያያዝ አይደለም። ከዚያ ይልቅ ንስሐንና ንዝንን ለማምጣት የሚደረግ ነው።
- ብርሃን በውስጡ እስከሚያበራ ድረስ፤ ቤተ ክርስቲያን መፍረድ አትችልም።
- እግዚአብሔር የእርሱ ብርሃን ያሰባትን ቤተ ክርስቲያን ያከብራታል።
- ማንም ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከማያምኑት እንደ አንዱ ይቆጠር።
- ጌታ እያለሰ ቤተ ክርስቲያን እንድትፈርድ ሲያምናት የቻለው፤ መንፈስ ቅዱስን በምድር ላይ በሚሰራው ሥራ ስላመነ ነው።
- ፍቅር የእግዚአብሔር አዎንታዊ ጥንካሬ ነው፤ ትዕግስት የእግዚአብሔር የመጠበቅ ጥንካሬ ነው፤ ንዴት ግን የእርሱ የመደምሰስ ጥንካሬ ነው።
- የእግዚአብሔር ክብር ሲዋረድ፤ በእርሱ ፍርድ እርሱን ልንባርከው ይገባል።
- የሰው ስሜት ይቀድማል ወይም የእግዚአብሔር ክብር ይቀድማል።
- እግዚአብሔር ክብሩን የማስጠበቁን ንገራንን ለቤተ ክርስቲያን አምኖ ሰጥቷታል።
- መስቀሉ የሚመጣውን ፍርድ ወደ እሁን ያዛወረ ነው።
- ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው፤ ልታመልጡትም አትችሉም።
- እግዚአብሔር ደህንነትን የሚያከናውነው እናንተ እና እኔ የቅጣትን ብርሃን ሰናውቅ ነው።

ክፍል ሁለት

ሦስት መስረታዊ ትምህርቶች

1

የጌታ መንግሥት

በመጽሐፍ ቅዱስ በተቀመጡት ትንቢቶች መሰረት፤ የጌታ መንግሥት ወይም ሕዝብ ሁኔታ በጣም ከባድ ጉዳይ እየሆነ ይመጣል። ምክንያቱም ሕዝብ በሕዝብ ላይ መንግሥትም በመንግሥት ላይ ይነሳል። የመንግሥት መዋቅርም እየጠበቀና እየጠበቀ ይመጣል። የራእይመጽሐፍ እንደተነበየውም፤ የሐሰተኛው መሲህ መገለጫ ይታያል። “ይህም የሆነው የአውሬው ምልክት፤ ይኸውም ስሙ ወይም የስሙ ቁጥር የሌለው ማንም ሰው ለመግዛትም ሆነ ለመሸጥ እንዳይችል ነው።” (ራእ 13 ÷ 17)። ይህም ከምንም በላይ ከባድ የሆነ ጉዳይን የያዘ ነው። ስለዚህ የጌታን መንግሥት ወይም ሕዝብ በተመለከተ መነጋገር አለብን።

(1) እግዚአብሔር ወደ ልጁ መንግሥት እንድንገባ ጠርቶናል

ጌታ በምድር እያለ የኖረውን ሁሉ፤ እኛም በምድር እንደዛው እንንዛለን። መዝሙረኛው እንዳወጀው፤ “እግዚአብሔር ጌታዬን፤ ‘ጠላቶችህን ለእግርህ መረገጫ፤ እስክማደርግልህ ድረስ፤ በቀኝ ተቀመጥ’ አለው።” (መዝ 110 ÷ 1)። አሁን፤ ጌታ እያሱስ እግዚአብሔር የዓለምን መንግሥታት የእግሩ መረገጫ እስኪያደርግለት ድረስ እየጠበቀ ነው። እርሱ ከሁሉም ፖለቲካዎች በላይ ነው። እርሱ ሌላ መንግሥትን እያዘጋጀ ነው። የሰማያትን መንግሥት እንኳ ቢሆን። ከነገዶችና ከዓለም መንግሥታት የተጠሩት ዙሪያ ልትመጣ ላለችው የእርሱ መንግሥት ዜጎች ናቸው። እግዚአብሔር ከሰጠን ሕይወት የተነሳ፤ እኛ እማኞች ከዚያመንግሥት ድርሻ አለን። የክርስቲያኖች በዚያች መንግሥት ጠቅላይ ያላቸው ቦታ ይህ ነው።

እግዚአብሔር ለክርስቶስ የመረጠው መንገድ የእኛም መንገድ ነው። ጌታ አሁን ያሉትን መንግሥታት ማስተዳደር እንዳላሰበ ሁሉ፤ የእኛም አመለካከት መሆን ያለበት እንደዚያው ነው። አንድ ቀን እርሱ ህዝቦችን ሁሉ በብረት በትር ይገዛል፤ ስለሆነም መንግሥቱ ትመጣለች። በዚያን ጊዜ እኛም የራሳችን መንግሥት ይኖረናል።

ጌታ ህዝቦችን እንድንባርክ ነግሮናል፤ እንድንረግማቸው አይደለም (1 ጢሞ 2 ÷ 1-4)። አምስተኛው ማህተም ሲከፈት ብቻ (በራእይ መጽሐፍ እንደተጻፈው) ከመለዊያው በታች ያሉ ነፍሳት በቀልን ይጠይቃሉ፤ ባርኮትን አይደለም። ጌታን በሉቃስ 12 ÷ 14 ላይ አንድ ሰው ውርስ እንዲያካፍላቸው በጠየቀው ጊዜ፤ መልሱ “አንተ ሰው በእናንተ ላይ ፈራጅ ወይም ዳኛ ያደረገኝ ማነው? የሚል ነበር። ይህ የዚህ ዓለም ጉዳይ ነው፤ ክርስቲያኖች ዛሬ ማድረግ የሚገባቸው አይደለም። በሌላ ጊዜ፤ ስታመነዝር አግኝተዋት ወደ ጌታ ያመጧት ሌት፤ በጌታ ከሚፈረድባት ይልቅ፤ በእነዚህ ቃላቶች ነጻ ወጥታለች፤ “እኔም አልፈርድብሽም፤ በይ. ሂጂ፤ ከእንግዲህ ግን ንጡኤት አትሰረ” (ዮሐ 8 ÷ 11)። ይህ ደግሞ የወንጀለኛ ጉዳይ ነበር፤ ጌታችን እጁን ጨርሶ አላነሳም፤ ይልቁንም፤ በጣቱ መሬት ላይ ጻፈ እንዲሁም አቧራው እንዲበተን አደረገ። ጌታ ሁኔታዎቹን ሲፈታ የነበረው በዚህ መንገድ ነበር፤ ከእርሱ ጋር ህብረት ያለን እኛም ይህንኑ መንገድ መከተል አለብን። ጳውሎስ “እግዚአብሔር እኛን ሐዋርያቱን፤ ሞት እንደተፈረደባቸው ሰዎች ከሰው ሁሉ መጨረሻ ያለለፈን ይመስለኛል፤” (1 ቆሮ 4 ÷ 9) ብሏል። ስለዚህ ለቆሮንቶስም ለዎቹም ሆነ ለሌሎች አማኞች ሁሉ፤ በዚህ ዓለም ላይ በነግሱ በጣም ሰህተት ነው።

(2) የፖለቲካ ችግሮችን በተመለከተ

እዚህ ላይ የማነሳው ጉዳይ ወደ ፖለቲካ መግባትን በተመለከተ ነው፤ በአንድ አገር ፖለቲካ ውስጥ አነስተኛም ሆነ ትልቅ

ባለሥልጣን ስለመሆን። ብዙውን ጊዜ የእግዚአብሔር ልጆች “ይህን ዓለም መግዛት የሚገባው ማነው? ክርስቲያኖች የሕዝብን ጉዳዮች ሲያስተዳድሩ፤ ለህዝቡ በጣም ጥሩ የሚሆን ይመስላል” የሚለውን ይገነዘባሉ። በትክክልም ክርስቲያኖች የሕዝብን ጉዳዮች ሲያስተዳድሩ መልካም ነው። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስቀምጠው የክርስቲያኖችን መንገድ ምንድን ነው? ጌታችን ይህን አስመልክቶ እንደዚህ አላለምን? “የእኔ መንግሥት ከዚህ ዓለም አይደለም፤ በሆንማ ኖሮ አይሁድ እንዳይዙኝ ሎሌዎቼ በተከላከሉለኝ ነበር፤ አሁን ግን መንግሥቱ ከዚህ አይደለም” (ዮሐ 18 ÷ 36) አሁን በምድር ያሉ ህዝቦች በሰይጣን ኃይል ስር ናቸው፤ እኛ ጌታን የምናውቅ ግን፤ ወደ እግዚአብሔር የሚወደው ልጁ መንግሥት ተሻግረናል (ቆላ 1 ÷ 13)። ዜግነታችን በሰማይ ነው (ፊሊ 3 ÷ 20)።

በሮም የዜግነት መብት የሌላቸው ሰዎች ነበሩ። ጴጥሮስ እንዳለው፤ በምድር እንግዶችና መጽተኞች ነን (1 ጴጥ 2 ÷ 11)፤ በመሆኑም በምድር መብት የለንም። በሰማይ ግን የዜግነት መብት አለን። በምድር ለሕግ የምንገዛ ሰዎች ነን፤ መብቶቻችን ግን በላይ በሰማይ ናቸው። የየትኛውም ሀገር ዜግነት ያላቸው ክርስቲያኖች፤ ከዚህ ዓለም መንግሥት ነጻ የወጡ እና የሰማያዊው መንግሥት ዜጎች ወደመሆን የመጡ ናቸው። ለምድር የተለየን ፍጥረቶች ነን፤ በዐዲስ ኪዳን የግሪክ “እንግዶች” የሚለው ቃል “የተለዩ ፍጥረቶች ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። የጌታ ትዕዛዝ ይህ ነው፤ “እያሱሰም ደቀ መዛሙርቱ ወዳሉበት ቀርቦ እንዲህ አላቸው፤ ‘ሥልጣን ሁሉ በሰማይና በምድር ተሰጥቶኛል፤ ስለዚህ ሂዱና ሕዝቦችን ሁሉ በአብ። በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም እያጠመቃችኋቸው ደቀ መዛሙርቱ አድርጓቸው፤. . .” (ማቴ 28 ÷ 18-19)። ይህ በግልጽ በዓለም ውስጥ እንዳልሆነን ያሳያል፤ ያለዚያማ ወደ ዓለም እንድንሄድ ሊነገረን አያስፈልግም ነበር። እኛ ዓለምን በወንጌል የምንነካ ሰማያዊ ዜጎች ነን። ለዚህም አማኞች በምድር

ሲኖሩ ለሕግ የሚገዙ መሆን አሰባቸው እንላለን፤ ሆኖም ራሳቸውን የዚህ ዓለም መንግሥት ባለ መብት ዜጎች አድርገው መቁጠር የሰባቸውም። እስጢፋኖስ የእስራኤል ህዝቦች በግብፅ እንዴት እንግዶች እንደሆኑና (ሐዋ. ሥራ 7 ÷ 6)፤ ሙሴም በምድያም ሀገር እንዴት ምጽተኛ እንደሆነ (ሐዋ. ሥራ 7 ÷ 29) መስክሯል። እኛም የሰማይ ዜጋ በመሆናችን፤ እንደነሱ እንግዳና መጽተኛ ነን፤ በመሆኑም ሰማያዊው ዜግነታችን ቅድሚያ የሚሰጠው ስለሆነ በምድር ያሉ መብቶችን መጠየቅ የለብንም።

ዜግነትን አስመልክቶ ትንሽ መናገር ያስፈልጋል። ጳውሎስ የሮም ዜግነት እየተባለ የሚባለውን ነገር፤ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ላይ እንደተቀመጠው፤ ሶስት ጊዜ ተጠቅሞበታል፤ ሆኖም የተጠቀመበት ምክንያት በነበረበት ሁኔታ ላይ አፍትሃዊ የሆነ ነገር ስለፈጸመበት ብቻ ነው። በምዕራፍ 16 ጳውሎስ ያስፍርድ መደብደባቸው ተዝዞ እንዳልሆነ ሲቃወም እናገኘዋለን፤ በምዕራፍ 22 ቁጥር 24 እየተገረፈ እንዳይመረመር ሲከላከል እናየዋለን፤ በምዕራፍ 25 ደግሞ በቂሳር ፊት መከላከያ ሲያቀርብ እናገኘዋለን። በቀረቡት ክስተቶች ሁሉ፤ ጳውሎስ ያስተዳድሩ የነበሩት ባለስልጣናት ሕጉን ፍትሃዊ በሆነ መንገድ እንዲተገብሩ፤ ሮማዊ ዜግነቱን ተጠቅሞ ተቃውሟል።

(3) የሕዝብ ሥልጣንን በተመለከተ

ያስተዳድራቸው ዘንድ የተወሰኑ ከተሞችን ጌታ ሳይሸልመው በፊት፤ እንዴት ክርስቲያን በምድር ላይ ባለሥልጣን ይሆናል? (ሰቃ 19 ÷ 16 ይመልከቱ) እንግዲህ በደል ዚደርሱበን ምን ማድረግ አለብን ለሚለው፤ ወደ ፍርድ ቤት ይዘን እንዳንሄድ ትዕዛዝ ተሰጥቶናል (1ቆሮ 6 ÷ 1-8 ይመልከቱ)። ታዲያ መክሰስ እንኳ የማንችል ከሆነ፤ እንዴት አድርገን እንፈርዳለን?

ለምን ፈራጆች እንሆንም? ምክንያቱም ይህ የጸጋ ዘመን ነው እናም እግዚአብሔር ሰዎችን እንድንወድድ ይፈልጋል። ሆኖም ማንም ጥሩ ባለሥልጣን ስመሆን፤ ጻድቅ መሆን አለበት። ፍትህን ለማስጠበቅ በፍቅር መሞላት እንጂ የጽድቅን መርሆች መጣስ አያዋጣም። በመሆኑም የሕዝብ ባለሥልጣን ሆኖ የክርስቲያን ባህርያትን መላበስ የሚቻል አይደለም። የፍትህ ተልዕኮ የሕዝብ ባለሥልጣን መሆንን ይጠይቃል፤ የፍቅርና የጸጋ ተልዕኮ ደግሞ ክርስቲያን መሆንን ይጠይቃል።

በእርግጥም ዳንኤል፤ አስቴር፤ መርዶኪዎስ፤ እና ሌሎችም የሕዝብ ባለስልጣናት ነበሩ፤ ሁሉም ግን በጉዳዩ ላይ ምርጫ ያልነበራቸው ግዛቶች ነበሩ። የእስራኤል ሕዝብ በግዞት በነበሩበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር ይጠቀምባቸው የነበሩ ናቸው። እነዚህን የሥልጣን ቦታዎች ለመያዝ ፈልገውና ተመኝተው ቢሆን፤ መጥፎ ምግባር ይሆን ነበር። በግዞት የነበሩ በመሆኑ ግን፤ ለሌሎች ባለስልጣናት መገዛት ስላሰባቸው፤ የሕዝብ ባለሥልጣን ወደ መሆን መጡ።

መጽሐፍ ቅዱስ ለባለሥልጣኖች እንድንገዛ ያስተምረናል (ሮሜ 13 ÷ 1 ይመልከቱ)፤ ሆኖም ምድራዊ ሥልጣን ስለመያዝ ግን እንድንመራ ቦታ አልታዘዝንም። በመሆኑም የመንግሥት ባለሥልጣን የመሆን ጉዳይ እንደየአስተሳሰባችን ይወስናል። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ምንም ዐይነት ትዕዛዝ የለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንዴት ጌቶችና አገልጋዮች እንደምንሆን ያስተምረናል፤ እንዴት ባለሥልጣናት እንደምንሆን ግን ምንም ዐይነት አስተምህሮ የለውም።

(4) አማኞች ስለፖለቲካ የሚኖራቸውን አመለካከት በተመለከተ

“ማንኛውም ሰው በሥልጣን ላሉት ሹማምንት መገዛት ይገባዋል፤ ከእግዚአብሔር ካልሆነ በስተቀር ሥልጣን የለምና፤

ያሉትም ባለ ሥልጣናት በእግዚአብሔር የተሾሙ ናቸው።” (ሮሜ 13 ÷ 1)። እግዚአብሔር በምድር ላይ ሁለት ድርጅቶችን አስቀምጧል፤ አንዱ ግዛት ወይም መንግሥት ሲሆን ሌላኛው ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ናት። መንግሥት ሥልጣን አለው፤ እንደዚሁም ቤተ ክርስቲያንም ሥልጣን አላት። የመንግሥት ሥልጣን ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር ነው። በምድር ላይ የሚገኙ ስልጣኖች ሁሉ በእግዚአብሔር ለበጎ የተሾሙ ናቸው። እነዚህ ስልጣናት በእርሱ ላይ በይዘት ግን፤ ወዲያውኑም ይሁን ዘግይቶ መወገዳቸው አይቀርም። ሁሉም በእግዚአብሔር ሥልጣን ቁጥጥር ስር ናቸው። ፖሊሶች እንኳ በእግዚአብሔር የተሾሙ ናቸው። በመሆኑም ጌታ በምድር ላይ ሥልጣንን እንድንይዝ ባያደርገንም፤ ለባለሥልጣናቱ እንድንገዛ ግን ትዕዛዝን ሰጥቶናል። ለሁሉም የመንግሥት ባለሥልጣናት ልንገዛ ይገባል። እንደዚሁም በቤተ ክርስቲያን ውስጥም ባሉ መንፈሳዊ ባለሥልጣናት ሁሉ ልንገዛ ይገባል።

እግዚአብሔር በምድር ላይ ሥልጣናትን አስቀምጧል፤ ክርስቲያኖችም ሊፈሯቸው ምንም ምክንያት የላቸውም። በመንግሥት እናምናለን፤ መንግሥት አልባነትን እንቃወማለን። በእግዚአብሔር የተሾሙት ባለሥልጣናት ክፉውን እንዲቀጡ፤ መልካሙን ደግሞ ለማመስገን ነው (ሮሜ 13 ÷ 3 ይመልከቱ)። ምንም እንኳ እንዲህ ሀይነቱ ሥልጣን የተበላሸ ሊሆን ቢችልም፤ ክፉውን ስለመቅጣት እና መልካሙን ስለማመስገን ያለው መርህ መቼም ቢሆን ስህተት ሊሆን አይችልም። ሕጉን የሚያስፈጽሙት፤ ሕጉን መጠበቅም አለባቸው። የመንግሥት ባለሥልጣናት ሕጉን የሚጠብቁትን እንቀጣለን ብለው በድፍረት በግልጽ አያውጁም።

ለህሊና ሲባል፤ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር በምድር ላይ ላስቀመጠው መንግሥት መግዛት አለባቸው፤ “ለእያንዳንዱ የሚገባውን ሰጡ፤ ግብር ከሆነ ግብርን፤ ቀረጥ ከሆነ ቀረጥን፤

መፈራት ለሚገባው መፈራትን፤ ክብር ለሚገባውም ክብርን ሰጡ።” (ሮሜ 13 ÷ 7) ግብር መክፈልን መማር የክርስቲያን ግዴታ ነው። ጴጥሮስ እንዲህ ብሏል፤ “ስለ ጌታ ብላችሁ ለምድራዊ ባለ ሥልጣን ሁሉ ተገዙ፤ የበላይ ባለሥልጣን ስለሆነ ለንጉሥ ቢሆን፤ ወይም ክፉ አድራጊዎችን ለመቅጣት፤ በጎ አድራጊዎችን ለማመስገን እርሱ ለሾማቸው ገገሮች ታዘዙ።” (1ጴጥ 2 ÷ 13-14)።

(5) የመታዘዝ ገደብን በተመለከተ

ያልተገደበ መታዘዝ የሚገባው ለእግዚአብሔር ብቻ ነው፤ ሌሎች እግዚአብሔር የሰጣቸውን የሥልጣን ልክ ያለፉ ሁሉ ልንታዘዛቸው የሚገባቸው አይደሉም። ክርስቲያን ለአገሩ የሚያደርገው መታዘዝ ፍጹም አይደለም። መታዘዝ የተግባር ጉዳይ ነው፤ መግዛት ግን አመለካከት ነው። ከዘጸአት መጽሐፍ የምንማረውም፤ የዕብራውያን አዋላጆች የግብጽ ፈርዖን ያዘዛቸውን አያደርጉም ነበር፤ ትዕዛዙም የዕብራውያን ሴቶች የሚወለዱአቸውን ወንድ ልጆች ሁሉ እንዲገቡ ነበር፤ የሙሴም እናት ይህንን የፈርዖንን ትዕዛዝ አላከበረችም። ምክንያቱም የፈርዖን ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ትዕዛዝ የሚቃረን ነበርና ነው፤ ሊታዘዙለት አያስፈልግም፤ አይገባምም። የዳንኤል ሶስት ባልንጀሮችም ለንጉሡ ትዕዛዝ አልታዘዙም፤ በመሆኑም ከእግዚአብሔር ባርኮትን ተቀብለዋል። ዳንኤል ራሱም ለንጉሡ አዋጅ አልተገዛም እናም በእንበሶች ጉድጓድ ተጥሎ ነበር፤ እርሱም ከእግዚአብሔር ምሥጋና አግኝቷል። ሃሮድስ በዜተልሄም ያሉ ከሁለት ዓመት በታች ያሉ ወንድ ህጻናት እንዲገደሉ ትዕዛዝን ባወጣ ጊዜ፤ ዮሴፍ ህጻኑን አያሱስን ይዞ ወደ ግብጽ ሸሸ።

የሀገሪቱ ባለሥልጣናት ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ህጎችና ትዕዛዛት የሚቃረን እስካልሆነ ድረስ፤ እነዚህን ባለሥልጣናት ልንታዘዛቸው ይገባል። ጴጥሮስና ዮሐንስም በጊዜው ስለ አያሱስ

እንዳይናገሩ እና እንዳያስተምሩ ይከለክሏቸው ለነበሩት ባለስልጣናት እንዲህ ብለዋል፡ “ከእግዚአብሔር ይልቅ ለእናንተ መታዘዝ በእግዚአብሔር ፊት ይገባ እንደሆነ እስቲ እናንተው ፍረዱ፡ እኛስ ያየነውንና የሰማነውን ከመናገር ወደ ኋላ አንልም” (ሐዋ. ሥራ 4 ÷ 19-20)። የየትኛውም ህገር ገዢ ባለሥልጣናት ስለ ሃይማኖታችን በደል የሚያደርሱብን ከሆነ፡ ልንታዘዛቸው አይገባም፤ ሆኖም በወህኒ እለክ መጣል ድረስ ራሳችንን ማስዛት አለብን።

(6) አብዮትን በተመለከተ

ሁልጊዜም መግዛት አለብን፤ መታዘዝ ግን ገደብ አለው። በዚህ ምክንያት እግዚአብሔር የትኛውም ክርስቲያን አብዮትን እንዲጀምር አይፈቅድም። አለመታዘዝ ተፈቅዷል፤ በአመለካከት ደረጃ መግዛት ግን የግድ ነው። አለመግዛት እንደ በመጽ ይቆጠራል።

በምንመላለስበት ቦታ ሁሉ፡ ዘይታው ላለው መንግሥት ልንገባ ይገባል። ባንገባ ግን፡ ያልተገባነው እግዚአብሔርን ነው። ትግበራውን መቋቋም ሳንችል ስንቀር፤ ወደ ሌላ ከተማ ልንሄድ እንችላለን፤ ምክንያቱም እዚህ ያለነው ሰዎችን ልናገለግል ነው፤ ልንፈነቅላቸው አይደለም። ከአንድ ቦታ ወደ ሌላ ቦታ መሸሸ የጌታ ትዕዛዝ ነው (ማቴ 10 ÷ 23)።

(7) ጦርነትን በተመለከተ

በብሉይ ኪዳን ዘመን እግዚአብሔር ወደ ጦርነት የሚዘምት አምላክ እንደሆነ እናገኛለን። “መሸሸጊያ አምላክ” ተብሎም ተጠርቷል። እስራኤላውያን የተዋጉት አብዛኛዎቹ ጦርነቶች የእግዚአብሔር ትዕዛዛት ነበሩ። ወደፊትም በአርማጌዶን (ራእ 16 ÷ 14-16፤ ዘካ 14 ÷ 2 ተመልከቱ)፤ እግዚአብሔር ለውጊያ ህዝቦችን ይሰበስባል። በመሆኑም ጦርነት ሙሉ በሙሉ ፍትሃዊ አይደለም ማለት አንችልም። ሆኖም በዚህ ዘጸጋ ዘመን፤ ጌታ

እያሱስ ለተከታዮቹ እንዲህ ብሏል፡ “ሰላምን የሚያመርዱ ብጹዓን ናቸው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ተብለው ይጠራሉና።” (ማቴ 5 ÷ 9 እንዲህ ሲልም አውጇል፡ “የእኔ መንግሥት ከዚህ ዓለም አይደለም።” (ዮሐ 18 ÷ 36)። ስለሆነም በዚህ ዘመን ለሰዎች የጸጋን ወንጌል እንድንሰብክ ይፈልጋል። ለጴጥሮስ ያለውም እንዲህ ነው፡ “ሰይፍህን ወደ ሰገባው መልሰ!” (ዮሐ 18 ÷ 11)። አሁን ሰይፍን ወደ ሰገባው የምንመልስበት ጊዜ ነው። በጦርነቱ የመሳተፍ ጉዳይ በምርጫ ከሆነ፤ የትኛውም ክርስቲያን ለጦርነት እውትና መስጠትም ሆነ በጦርነቱ መሳተፍ የለበትም። እንድንገባ የምንገደድ ከሆነ ግን፡ እንደ ክርስቲያን እጃችንን ለጦርነት ማንሳት የለብንም፤ ያልቁንም በዚህ ምክንያት ለሚደርሱበን ስቃይ ሁሉ መዘጋጀት አለብን። ለክርስቲያን በጦርነት እንዲሳተፍ ባይገደድ ጥሩ ነው። እግዚአብሔር ከዚህ ነፃ እንዲያወጣን እንጠይቅ። ምንም እንኳ ጦርነት እንዲኖር በእግዚአብሔር የተፈቀደ ቢሆንም፤ እኛ ግን እንደ ክርስቲያን ተሳታፊ መሆን የለብንም።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አሁን፤ ጌታ እያሱስ፤ እግዚአብሔር የዓለምን መንግሥታት የእግሩ መረገጫ እስኪያደርግለት ድረስ እየጠበቀ ነው።
- እግዚአብሔር ከሰጠን ሕይወት የተነሳ፤ እኛ አማኞች ከዚያመንግሥት ድርሻ አለን።
- ጌታ አሁን ያሉትን መንግሥታት ማስተዳደር እንዳላሰበ ሁሉ፤ የእኛም አመለካከት መሆን ያለበት እንደዚያው ነው።

- የየትኛውም ሀገር ዜግነት ያላቸው ክርስቲያኖች፤ ከዚህ ዓለም መንግሥት ነጻ የወጡ እና የሰማያዊው መንግሥት ዜጎች ወደመሆኑ የመጡ ናቸው።
- እኛ ዓለምን በወንጌል የምንነካ ሰማያዊ ዜጎች ነን።
- ሰማያዊው ዜግነታችን ቅድሚያ የሚሰጠው ለሰላምና በምድር ያሉ መብቶችን መጠየቅ የለብንም።
- የሕዝብ ባለሥልጣን ሆኖ የክርስቲያን ባህርያትን መላበስ የሚቻል አይደለም።
- የመንግሥት ባለሥልጣን የመሆን ጉዳይ እንደየአስተሳሰባችን ይወሰናል።
- የመንግሥት ሥልጣን ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር ነው።
- ጌታ በምድር ላይ ሥልጣንን እንድንይዝ ቢያደርገንም፤ ለባለሥልጣናቱ እንድንዞላ ግን ትዕዛዝን ሰጥቶናል።
- ግብር መክፈልን መማር የክርስቲያን ግዴታ ነው።
- የሀገሪቱ ባለሥልጣናት ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ሀጎችና ትዕዛዛት የሚቃረን እስካልሆነ ድረስ፤ እነዚህን ባለሥልጣናት ልንታዘዛቸው ይገባል።
- ሁልጊዜም መግዛት አለብን፤ መታዘዝ ግን ገደብ አለው። በዚህ ምክንያት እግዚአብሔር የትኛውም ክርስቲያን አብዮትን እንዲጀምር አይፈቅድም።
- ምንም እንኳ ጦርነት እንዲኖር በእግዚአብሔር የተፈቀደ ቢሆንም፤ በጦርነቱ የመሳተፍ ጉዳይ በምርጫ ከሆነ፤ እኛ ግን እንደ ክርስቲያን ተሳታፊ መሆን የለብንም።

የጌታ ዳግም ምጽዕት



“ሰለዚህ የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን መገለጥ በጉጉት በመጠየብ ላይ ሳላችሁ፤ ማንኛውም መንፈሳዊ ስጦታ አይጎድልባችሁም።” (1ቆሮ 1 + 7)

“በእንዴት ያለ አቀባበል እንደ ተቀበላችሁንና ሕያውና እውነተኛ የሆነውን አምላክ ለማገልገል ከጣያታት ወደ እግዚአብሔር እንዴት እንደተመለሳችሁ እነርሱ ራሳቸው ይናገራሉ፤ ደግሞም ከመታን ያስነሳውንና ከሰማይ የሚመጣውን ልጁን፤ ከሚመጣውም ቁጣ የሚያድነንን ኢየሱስን እንዴት እንደምትጠየቁ ይናገራሉ።” (1ተሰ 1 + 9-10)

“እኛ ግን አገራችን በሰማይ ነው፤ ከዚያ የሚመጣውንም አዳኝ፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በናፍቆት እንጠየቃለን።” (ፊሊ 3 + 20)

“ፎካት የሚገኝበት የእግዚአብሔር ጸጋ ለሰዎች ሁሉ ተገልጦአልና፤ ይህም ጸጋ በኅሊኦት መኖርንና ዓለማዊ ምኞትን ከደን፤ በአሁኑ በመን ራሳችንን በመግባትና በጽድቅ፤ በእውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት እንድንኖር ያስተምረናል፤ ይህም የተባረከ ተሰፋችን የሆነውን የታላቁን የአምላካችንንና የአዳኞችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገለጥ በመጠየብ ነው።” (ቴቶ 2 + 11-13)

“ልባችሁ አይጨነቅ፤ በእግዚአብሔር እመኑ፤ በእኔም ደግሞ እመኑ። በአባቴ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ፤ ይህ ባይሆንም ኖሮ እንግራችሁ ነበር፤ የምሄደውም ሰፍራ ላዘጋጅላችሁ ነው። ሄጀም ሰፍራ ካዘጋጀሁላችሁ በኋላ፤ እኔ ባለቤት እናንተም ከእኔ ጋር እንድትሆኑ ልጠስዳችሁ ዳግመኛ እመጣለሁ።” (ዮሐ 14 + 1-3)

“ይህን እንጀራ በምትባሉበት ጊዜ፤ ይህንም ጽዋ በምትጠጡበት ጊዜ ሁሉ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ ሞቱን ትናገራላችሁ።” (1ቆሮ 11 + 26)

“እናንተ የገሊላ ሰዎች ሆይ፤ ወደ ሰማይ እየተመለከታችሁ እዚህ የቆማችሁት ለምንድን ነው? ይህ ከእናንተ ዘንድ ወደ ሰማይ ሲያርግ ይደቅሁት ኢየሱስ፤ ልክ ወደ ሰማይ ሲወጣ እንዲያችሁት በዚሁ ሁኔታ ይመለሳል።” (ሐዋ. ሥራ 1 + 11)

ክርስቶስ የብዙ ሰዎችን ኅሊኦት ለመሸከም፤ እንዲሁ አንድ ጊዜ መስዋዕት ሆኖአል፤ ሁለተኛ ጊዜም ይገልጣል፤ ይህም ለሚጠየቁት ድኑትን ለማምጣት እንጂ ኅሊኦትን ለመሸከም አይደለም።” (ዕብ 9 + 28)

“እነዚህን ነገሮች የሚመሰክረው፡ “አዎ፡ ቶሎ” እመጣለሁ” ይላል።

አሜን፡ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፡ ና።” (ራእ 22 ÷ 20)

ይህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የመጨረሻው መጽሐፍ፡ የመጨረሻ ምስራፍ፡ የሚገኘው የመጨረሻው ሀረፍተ ነገር የተጻፈው ጌታ ካረገ ከስልሳ ዓመታት በኋላ ነው። መንፈስ ቅዱስ ተገልጦ ነበር፡ ከዐሥራ ሁለቱ የመጀመሪያ ደቀ መዛሙርትም አንዱ ብቻ ቀርቶ ነበር። ጌታ በቅርብ ይመጣል።

መስቀሉን ማሰብ ብቻ አይደለም፡ የጌታን መመለስም መጠበቅ አለብን። ድኑትን ወደ እኛ ያመጣው የእግዚአብሔር ጸጋ፡ የጌታን በክብር መገልጥም እንድንጠበቅ ያስችለናል። ስለዚህ በአንድ በኩል ሕያው እግዚአብሔርን እናገለግላለን፤ በሌላ በኩል ደግሞ የጌታን መመለስ እንጠበቃለን። በዚህ ምድር እየኖርን ቢሆንም፡ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ እርሱን ለማስታወስ እንጀራ እንቆርሳለን። የክህነት አገልግሎትን እንዴት አድርገን ማሟላት እንዳለብን ክብደት ሰጥተን ብናይም፤ በምድር ይህ ዐይነት አገልግሎት ለዘላለም እንደማይቀጥል እናውቃለን። አንድ ቀን የበጎ መሸራ እንሆናለን። የአማኞች ዐላማ ሁሉ ምድራዊ አይደለም። አሁን እዚህ ባለችው ቤተ ክርስቲያን ላይ ብናተኩርም፤ ይህም ቢሆን ለዘላለም በምድር የሚቀር አይደለም። የጌታን መመለስ እየተጠበቅን ነው። የእግዚአብሔር ጥሪ ምድራዊ አይደለም፤ ሰማያዊ እንጂ። በጠቅላላው፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ በቋሚነት እንድንገነባ አልጠራንም።

በመጽሐፍ ቅዱስ በተሰጠው የጊዜው ምልክት መሰረት፤ የጌታ መምጣት ያለፋርጥር ቀርቧል። ስለዚህ እንጠብቀው፤ ይህም ሲባል የምናደርገውን ሁሉ የእርሱን መመለስ ለመጠበቅ እናድርገው። ወ/ሮ ማርጋሬት ኢ. ባርበር የጌታን መምጣት በሙሉ ልብ የምትጠብቅ ነበረች። ምንም ቋሚ ነገር

አልነበራትም። አንድ ጊዜ “በሚቀጥለው መታጠፊያ፤ ጌታን ድንገት እገናኘዋለሁ፡” ብላለች።

መጠራታችን ሰማያዊ ስለሆነ፤ በምድር ላይ ቋሚ ወይም ጊዜ የማይገድበው ነገር የለም። ወደ ጌታ እንደመጣን፤ የጌታን መመለስ የሚጠበቁ ሰዎች ሆነናል። የእርሱን መምጣት እየተጠበቅን ነው፤ እንደሚመለስ ስለምናውቅ ብቻ ግን አይደለም። የራእይን መጽሐፍ ያጠና ሰው ሁሉ የጌታን መምጣት ይጠበቃል ማለት አይደለም። አንዳንድ ሰዎች ስለ ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ፤ ስለ ዐዲሱ ሰማይና ዐዲሷቷ ምድር፤ እና ሌሎች ትንቢቶችን ጠንቅቀው የሚያውቁ ሆነው፤ የጌታን መምጣት ግን እየተጠበቁ ላይሆን ይችላል።

እዚህ ያለነው ዓለምን ልንለውጥ አይደለም፤ ይልቁንም፤ የተጠራነው የጌታ ልንሆን ነው። ይህችን ምድር ተስፋ አናደርግም፤ ከዚህ ዓለምም የምንጠብቀው ምንም ነገር የለም። እርሱ በመጀመሪያ በመጣ ጊዜ፤ ጌታ ከነጢአት ነጻ አወጣን፤ እንዲሁም ከእግዚአብሔር ጋር ሀብረት የምናደርግበትን የእግዚአብሔርን ሕይወት ሰጠን። ይህ ግን የሥራው ግማሽ ብቻ ነው። ስለ ኀጢአት የነበረው ጥያቄ የተፈታ ቢሆንም፤ ሞት ግን እስከአሁንም አለ። ኀጢአት በሰው ሕይወት ውስጥ የነበረው የበላይነት ቢያበቃም፤ የሰይጣን መንግሥት ግን እስከ አሁንም አልጠፋችም። የሞት ኀይል ተሰብሯል፤ ሟች ሥጋችን ግን እስከ አሁንም ሊሞት ይችላል። የዳንን ቢሆንም፤ አሁንም በዚህ በተበላሸ ስነ ምህዳር ውስጥ ነን። ኑርአችን ጽድቅ የተሞላበት በሆነ ቁጥር፤ የዚህን ዓለም መደምሰስ የበለጠ እንናፍቃለን። አሁን እየተለማመድነው ያለው ድኑት የታሪኩ ግማሽ ብቻ ነው። ምክንያቱም ጌታ ኢየሱስ እኛን ያዳነን ቢሆንም፤ ዓለምን ገና አልለወጣትም።

ዓለም

የጌታ ዳግም መምጣት ዓለምን ለመለወጥ ነው። የውለዋ ደስታን ብቻ አይደለም የሚሰጠን፤ ሆኖም በውጭ ባለው ስነ ምዕዳርም ደስ እንድንሰኝ፤ በምድር ያለውን ሁኔታ ይለውጣል። ብዙ ሰዎች የማህበራዊ ችግሮች ጉዳይ በጣም ይሰባቸዋልና “የጌታ ድኑት ለግለሰቦች ብቻ ነው፤ ዓለምን ያለመመጣጠን ይሞላታል። ትንንሾቹ እንሰላት በጣም ይሰታያሉ። በዓለም ያለው ነገር ሁሉ ለሰው ልጆች በጎጢአት መደሰቻነት ያገለግላሉ። ግለሰቦች ቢድኑም እንኳ፤ ሰለ እነዚህ አሉታዊ ማህበረሰባዊ ሁኔታዎችን ምን ማለት ይቻላል?” ይላሉ።

የጌታን ዳግም መምጣት በተመለከተ፤ በክርስቲያኖች ዘንድ ሁለት ዐይነት አመለካከቶች አሉ። በአንድ በኩል፤ የተወሰኑ አማኞች ዓለምን ማሻሻል የሚል አመለካከት ቢኖራቸውም፤ አስመታደል ሆኖ መጨረሻቸው ከዚህ ሐሳብ ጋር መጥፋት ሆኖአል። በሌላ በኩል ደግሞ፤ ኅላፊነታችን ሰዎችን መታደግ ነው፤ የዚህ ዓለም መሻሻል የጌታን መመለስ ይጠብቃል ይላሉ።

መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ነገር ላይ ብዙም ግልጽ አይደለም። እግዚአብሔር፤ ኅጢአተኞች ከዳኑና ወደ ገነት ከሄዱ በቂ ነው፤ አላለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንደዚህ ዐይነት ሐሳብ አያስተናግድም። ምክንያቱም ገነት የግለሰቦች ድኑት ጉዳይ አይደለም፤ የዐዲሱ ሰማይና የዐዲሷ ምድር ጉዳይ አለ፤ ይህም የሚገኘው የዘላለም ሕይወት እንዲያገኙ የተወሰነላቸው ሰዎች ሁሉ በጌታ ሲያምኑ ብቻና ሲያምኑ ብቻ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ የማህበረሰብ ድኑት ወይም የሚታየው ዓለም ድኑት አለ፤ ይህ ሥራ ግን የሚጠናቀቀው በጌታ ዳግም መምጣት ጊዜ ብቻ ነው። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የተሰማት ተልዕኮ በዓለም ላይ ያሉ ግለሰቦች እንዲድኑ ወንጌልን መሰበክ ነው፤ ሆኖም ጌታ ዓለምን አልረሳትም። ዛሬ ሰዎችን ከዓለም ለመታደግ ተጠርተናል፤ ዓለምን እንድንለውጥ አይደለም። እስካሁን ይህ ዓለም ምንም

ዐይነት ተሰፋ የለውም። የዓለም አጠቃላይ ችግሮች የሚፈቱት ጌታ ሲመለስ ነው።

አንዳንድ መሰረታዊ ችግሮች

በምድር ላይ ብዙ መሰረታዊ ችግሮች አሉ፡

(1) **የፍትህ መጓደል፤** እግዚአብሔር ጽድቅ የሚገለጠው ልጁ ዳግም ሲመጣ ብቻ እንደሆነ ተናግሯል፤ “ለድቆች በጽድቅ ይፈርዳል፤ ለምድር ምስኪኖችም ፍትህን ይበይናል፤ በአፉ በትር ምድርን ይመታል፤ በክንፈሩም እስትንፋስ ክፉዎችን ይገድላል።” (ኢሳ 11 ÷ 4)።

(2) **ጦርነት፤** በምድር ላይ የሰው ዘር ሲጨፈጨፍ ነው የኖረው። ዓለም ከሁሉም በላይ የሚያስፈልጋት ሰላም ነው። ጌታ ሲመጣ፤ የጦርነት ማብቂያው ይሆናል፤ “እርሱ በህዝቦች መካከል ይፈርዳል፤ የብዙ ሰዎችን አለመግባባት ያስወግዳል። እነርሱም ሰይፋቸውን ቀጥቅጠው ማረሻ ጦራቸውንም ማብቂያ ያደርጋሉ። ህዝብ በህዝብ ላይ ሰይፍ አያነሳም፤ ጦርነትንም ከእንግዲህ አይማሩም።” (ኢሳ 2 ÷ 4)። ሰላም የሚመጣው ከጌታ ነው፤ ሌላ ከማንም አይደለም።

(3) **የማህበረሰብ ጤና፤** አንዳንድ ተወሳኮችን እሳካሁን ሙሉ በሙሉ በቁጥጥራችን ስር አላደረግንም። ኤርሚያስና ሕዝቅኤል እንደተናገሩት እነዚህ ሙሉ በሙሉ በቁጥጥር ስር የሚውሉት በእግዚአብሔር ብቻ ነው። ጌታችን ሲመለስ፤ እነዚህ ሁሉ ያልፋሉ፤ “በጽዮን ተቀምጦ ታምሜአለሁ” የሚል አይኖርም፤ በዚያ የሚኖሩ ሰዎች ኅጢአትም ይቅር ይባላል።” (ኢሳ 33 ÷ 24)። ሰዎች ረጅም እድሜም ይኖራሉ፤ “ከእንግዲህም በዚያ፤ ለጥቂት ጊዜ ብቻ በሕይወት የሚኖር ህጻን፤ ወይም ዕድሜ ያልጠገበ አረጋዊ አይኖርም፤ አንድ ሙቶ ዓመት የሞላው ሰው ቢሞት፤ በዐቃር እንደ

ተቀጨ ይቆጠራል፤ አንድ ሰው መቶ ዓመት ሳይሞገው ቢሞት፤ እንደ ተቀሰፈ ይገመታል" (ኢሳ 65 ÷ 20)።

(4) ረሃብ፤ ይህ ዋና ችግር ነው። በእርሻ የሚመረተው ምርት የዓለምን ፍላጎት መሟላት አልቻለም። ዓለም ሁሉ ለዚህ ችግር ሙሉ ትኩረት ሰጥቶታል። በምድር እንግዳ ነገር ሆኖአል፤ ይህም፤ የእርሻ ምርቶች ለመብቀል ችግር የገጠማቸው ሲሆን፤ እረሞች ግን በጣም በቀላሉ እና በጣም በብዛት መብቀላቸው ነው። አረሙ ነው ሰንዴውን የሚያቀምጧቸው፤ ሰንዴው አረሙን አይደለም። አረሞች ሲነቀሉ ትንሽ ግድዮችን ከታከለበት፤ ሰንዴውም አብሮ ይጠፋል፤ እርሻውም በከፍተኛ ሁኔታ ይጎዳል (ማቴ 13 ÷ 28-30 ይመልከቱ)። ይህ በዘፍጥረት 3 ÷ 17:18 ላይ እንደሚለው የምድር መረገም እውነት እንደሆነ የሚያስረግጥ ነው። ("ከእንተ የተነሳ ምድር የተረገመች ትሁን፤ በሕይወትህ ዘመን ሁሉ ምግብህን ጥረህ ግረህ ከእርሷ ታገኛለህ። ምድርም እጾኽና አሜከላ ታበቅልብሃለች፤ ከቡቃዋም ትበላለህ።)

አረሙ በተፈጥሮ የሚያድግ ይመስላል፤ በቀሎው ግን በብዙ የማዳበሪያ እርዳታ እንኳ መብቀል ተቸግሯል። ምግብን ለማግኘት የሰው ልጅ እርሻን ማሻሻል አለበት። ይህ የሰው ልጅ ምግብን ለማግኘት ምን ያህል ኀይል ማውጣት እንዳለበት የሚያሳይ ነው። በተፈጥሮ ላይ ብቻ ቢደገፍ፤ ምንም የሚበላው ነገር አይኖረውም። በመሆኑም፤ በእርግጥም በፊቱ ላይ ባለው ላብ እንጀራን ይበላል።

ይህ ችግር ሙሉ በሙሉ እንዲቀረፍ የጌታን መመለስ ይጠበቃል፤ "እነሆ፤ ዐዲስ ነገር አደርጋለሁ፤ እርሱም አሁን ይበቅላል፤ አታስተውሉትምን? በምድረ በዳም መንገድ አዘጋጃለሁ፤ በበረሃም ምንጭ አፈልቃለሁ፤ የምድረ በዳ አራዊት፤ ቀበሮና ጉጉት ያከብሩኛል፤ በምድረ በዳ ውጥ፤

በበረሃም ምንጭ እሰጣለሁና። ለመረጥሁት ሕዝቤ ውሃ እሰጣለሁ።" (ኢሳ 43 ÷ 19-20)፤ "ምድረ በዳውና ደረቁ ምድር ደስ ይላቸዋል፤ በረሃው ሀሴት ያደርጋል፤ ይፈካል፤ እንደ አደይም ያብባል።" (ኢሳ 35 ÷ 1)፤ "እግዚአብሔር ጽዮንን በእርግጥ ያጽናናታል፤ ፍርሥራሾቿንም በርህራሄ ይመለከታል፤ ምድረ በዳዋን እንደ ዓድን፤ በረሃዋንም እንደ እግዚአብሔር ተክል ቦታ ያደርጋል፤ ተደላና ደስታ፤ ምሥጋናና የህማሬ ድምጽ በእርሷ ይገኛሉ።" (ኢሳ 51 ÷ 3)

ዛሬ ምድር ከእርግማን ቦታች ትገኛለች፤ በመሆኑም ጥሩ ምርት አትሰጥም። በግልጽ እንደምናየው ገነት አይደለችም፤ ምክንያቱም በገነት በቀሎ ለመብቀል አይችገርም። ነገር ግን ጌታ በተመለሰ ጊዜ፤ የሁሉ ነገር ህዳሴ ይሆናል። በምድር ያለው ሜዳ ሁሉ ለሰው ልጅ የተትረፈረፈ ያመርታል፤ እሾህና አረም ከዚያ በኋላ አይበቅሉም። ያለ ማዳበሪያም እንኳ፤ ምድር ብዙ ምርትን ትሰጣለች።

(5) ትምህርት፤ ይህ በእርግጥም የአንድ ማህበረሰብ መሰረታዊ ፍላጎት ነው። ሰው ከፋውንና ደጉን እንዲያውቅ መማር አለበት። ክርስቶስ ሲመለስ ግን፤ የጌታ እውቀት ምድርን ሙሉ በሙሉ ይሞላታል፤ "በተቀደሰው ተራራዬ ሁሉ ላይ ጉዳት ወይም ጥፋት አያደርሱም፤ ውሃ ባሕርን እንደሚሸፍን፤ ምድር ሁሉ እግዚአብሔርን በማወቅ ትሞላለችና።" (ኢሳ 11 ÷ 9)። "ነገር ግን ከዚያ ጊዜ በኋላ፤ ከእስራኤል ቤት ጋር የምገባው ኪዳን ይህ ነው፤ ይላል እግዚአብሔር፤ ሕጌን በልቡናቸው አኖራለሁ፤ በልባቸውም እጽፈዋለሁ። እኔ አምላክ እሆናቸዋለሁ፤ እነርሱም ሕዝቤ ይሆናሉ። ከእንግዲህ ማንም ሰው ባልንጀራውን፤ ወይም ወንድሙን፤ 'እግዚአብሔርን ዕወቅ' ብሎ አያስተምርም፤ ከትንሹ ጀምሮ እስከ ትልቁ፤ ሁሉም እኔን ያውቁኛልና፤ ይላል

እግዚአብሔር። በደላቸውን ይቅር እላለሁ፡ ነጠሊታቸውንም መልሼ አላሰብም።" (ኢ.ር 31 ÷ 33-34)።

(6) መዝናኛ ቦታዎች፤ እንደ መጠጥ ቤቶች፤ እጽ ማጨሻዎች፤ ቁማር ቤቶች፤ ቲያትር ቤቶች፤ የሴትኛ አዳሪ ቤቶች፤ እና የመሳሰሉት ነጠሊት የሞላባቸው የመዝናኛ ቦታዎች፤ ሰዎች ነጠሊትን እንዲሰሩ ምቹትን ይፈጥራሉ። እነዚህ ቦታዎች በየትኛውም ከተማ እና መንደር ይገኛሉ፤ ሰውም በእነርሱ ምክንያት ይወድቃል። ይህ ሁሉ ግን ጌታ ሲመጣ ይወገዳል፤ "የሰው ልጅ መላእክቱን ይልካል፤ እነርሱም ለነጠሊት ምክንያት የሆኑትንና ክፉ የሚያደርጉትን ሁሉ ለቅመው ከመንግሥቱ ያወጣሉ።" (ማቴ 13 ÷ 41)

(7) እንሰላት ላይ የሚደረግ ጭከና፤ የሰው ልጅ ሕይወት ረብ የለሽ ተደርጎ በተወሰደበት ዓለም ውስጥ፤ የእንሰላት ሕይወት ምን ያህል ረብ የለሽ ይሆናል። ነብርና እንበሳ እንኳ በሰው ልጅ ሲቃይ ይደርሰባቸዋል። ምንም እንኳ እንሰላት ላይ የሚደርሰውን ጭከና ለመከላከል የተቋቋሙ ማህበረሰቦች ቢኖሩም፤ ጌታ እስኪመለስና ለመጨረሻ ጊዜ ነጻ እስኪያወጣቸው ድረስ፤ እነዚህ እንሰላት በባርነት ሆነው በሰቃይ ይጮሃሉ። "እስከ አሁን ድረስ ፍጥረት ሁሉ በምጥ ጊዜ እንዳለው ሲቃይ በመቃተት ላይ እንደሚገኝ እናውቃለን።" (ሮሜ 8 ÷ 22)፤ "ተኩላ ከበግ ጠቦት ጋር ይኖራል፤ ነብርም ከፍያል ግልገል ጋር ይተኛል፤ ጥጃ፤ የእንበሳ ደቦልና የሰባ ከብት በአንድነት ይሰማራሉ፤ ትንሽ ልጅም ይመራቸዋል። . . . ጡት የሚጠባ ህጻን በአደገኛ አባብ ጉድጓድ ላይ ይሜወታል፤ ጡት የሚጠባ ህጻን እጁን በእፋኝነት ጉድጓድ ይከትታል። በተቀደሰው ተራራዬ ሁሉ ላይ ጉዳት ወይም ጥፋት አያደርሱም፤ ውኃ ባሕርን እንደሚሸፍን፤ ምድር ሁሉ እግዚአብሔርን በማወቅ ትሞግሳለችና።" (ኢ.ሳ 11 ÷ 6:8:9)

(8) ፖለቲካኞችና ሁሉ በዓለም አቀፍ ደረጃም ይህን በሀገር ውስጥ የፖለቲካ ሥልጣን ለመያዝ ትግል ላይ ነው። ሆኖም ጌታ ሲመጣ፤ ሰባተኛው መልአክ መለከቱን ይነፋል ታላቅ ድምጾችም በሰማይ እንዲህ እያሉ ያውጃሉ፤ "የዓለም መንግሥት፤ የጌታችንና የእርሱ ክርስቶስ መንግሥት ሆነች፤ እርሱም ከዘላለም እስከ ዘላለም ይነግሳል" (ራእ 11 ÷ 15)።

በመጀመሪያ ሲመጣ፤ የጌታ ወንጌል የእኔን የነጠሊት ችግር ፈታ፤ ዳግም ሲመጣ ግን፤ በምድር ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል። ጌታ ኢየሱስ ዛሬ ያደረገው በዋናነት በግለሰብ ደረጃ ነው፤ በድርጅት አይደለም። በመንግሥቱ የዚህ ዓለም ችግሮች ሁሉ እንዲፈቱ፤ የእርሱን ዳግም መምጣት ይጠብቃል። ዛሬ ከንፈሮቻቸው በረከሱ ህዝቦች መካከል የምንኖር ከንፈሮቻችን የረከሱ ሰዎች ነን (ኢ.ሳ 6 ÷ 5)፤ ወደፊት ግን በንጹህ ሰዎች መካከል የምንኖር ንጹህ ሰዎች እንሆናለን። ለሰው በጥላቻ ውስጥ ፍቅርን መመስረት አይቻለውም። ዛሬ የሰው ልጅ ሰላምንና ብልጽግናን ለማምጣት የሚያደርገው መከራ ለሰህተት የተጋለጠ ነው፤ በመሆኑም ውጤቱ የሰውን ልጅ መግለጽ ከማይቻል ሲቃይ ሊከተው ይችላል። ጌታ ሲመጣ ግን፤ ሁሉም በፍጽምና ይከናወናል። የጌታ ዳግም መምጣት በእርግጥም ምን ያህል ታላቅ ነው!

ጌታ ይመጣል!

ጥሪያችን ሰማያዊ ነው፤ ሀላማውም የምድርን የሆነ ክፍል ለመለወጥ አይደለም። ለእኛ ቋሚ የሆነ ምንም ነገር የለም፤ ምንም ነገር ጠቃሚ አይደለም። ጌታ ባዘጋጀው መሰረት፤ ኖረንም አልኖረንም ሁለቱም በእኩል ደረጃ መልካም ነው። እርሱ ከመጣ ሁሉ ነገር መልካም ይሆናል። እርሱ ለራሱ ሰል ይኖራል፤ እኛም የእርሱን መመለስ እንጠባበቃለን። እርሱ ሲመጣ ድንታችን ይፈጸማል። የምለወጠው እኔ ብቻ ሳልሆን፤ ለነ ምህዳሩም ይሰወጣል። ዛሬ ከዓለም ስለመውጣትና ከዓለም

እንዳልሆነን እንናገራለን፤ በዚያች ቀን ግን፤ እነዚህን ቃላት ደግመን ማለት አያስፈልገንም። ከዛሬ የሚተላለፍ ወሳኝ የሚባል ነገር አይኖርም፤ ለጌታ የምንሰራው መንፈሳዊ ሥራ እንኳ በቋሚነት አያስፈልግም። የጌታ መመለስ ያለን አንድና ብቸኛ ተስፋ ነው። እንዴት በምድር ላይ በጥልቀት ስር እንሰዳለን? የእግዚአብሔርስ ቃል በየጊዜው አይፈትሸንም? ጌታ በደጃፍ ነው (ማቴ 24 ÷ 33 ይመልከቱ)። መምጣቱን እንጠብቅ።

በመጽሐፍ ቅዱስ የጌታን መምጣት፤ በመንፈስ ይሁን በእራሱ አካል፤ የሚገልጽ አንቀጽ ይገኛልን? መልሱ የጌታ መመለስ አካላዊ ነው፤ ከዚህ በኋላ በመንፈስ አይደለም። ምክንያቱም ጌታ ወደ ላይ ሲወሰድ፤ ደመናም ከእያታቸው ሲሰውረው፤ ደቀመጣሙርቱ የተመለከቱት በዚህ መልክ አይደለም። እነርሱም ወደላይ አቅንተው መሄዱን ሲመለከቱ፤ ንጭ ልብስ የለበሱ ሁለት ሰዎች ከአጠገባቸው ቆመው ይህን አውጀዋል፡ “እናንተ የገሊላ ሰዎች ሆይ፤ ወደ ሰማይ እየተመለከታችሁ እዚህ የቆማችሁት ለምንድን ነው? ይህ ከእናንተ ዘንድ ወደ ሰማይ ሲደርግ ይሆናችሁት አያስቡ፤ ልክ ወደ ሰማይ ሲወጣ እንዲሆናችሁት በዚህ ሁኔታ ይመለሳል።” (ሐዋ. ሥራ 1 ÷ 11) በተጨማሪም በማቴዎስ ላይ እንዲህ ይላል፡ “የሰው ልጅ ከመላእክቱ ሁሉ ጋር በክብሩ ሲመጣ፤ በክብሩ ዙፋን ላይ ይቀመጣል፤” (ማቴ 25 ÷ 31)። ልክ እንደ ሄደው፤ እንደዛው ዳግም ይመጣል። በደመና ሄዷል፤ በደመናም ይመለሳል። እየታየ ሄዷል፤ ተመልሶ ሲመጣም ይታያል። በክብሩ አካል ውስጥ ተመልሶ ይመጣልና። በእርግጥም፤ ያረገው ትክክለኛ ከሙታን የተነሳ ሰው ሆኖ ነው፤ እንደዛው ትክክለኛ ከሙታን የተነሳ ሰው ሆኖ ይመለሳል። ስቅለቱ ትክክለኛና እውነት እንደነበር፤ ዳግም መምጣቱም እንዲሁ ይሆናል።

የጌታ መምጣት ለዚህ ክፉ ትውልድ መጨረሻ ይሰማል፤ እንዲሁም ለዚህ ዓለም ሰላምን ያመጣል። አሁን ያለንበት በመን

ክፉት የበዛበት ነው፤ የደምም ሽታ ከርፍቷል። ዓለሙ በሙሉ የጦርነት ጥላ አጥልቶበታል። ውብ ተደርጋ የተፈጠረችው ምድርም፤ በሰይጣን ክፉትና በሰው ልጅ ኅጢአት፤ እስከማይሰተክክል ድረስ ተበላሽቷል። ጦርነት የክፉት አስፈሪ ገጽታ ነው፤ እንዲሁም የሰውን ዘር ለመደምሰስ የሚውል ሰይፍ ነው።

የመጀመሪያው የዓለም ጦርነት ሲጠናቀቅ፤ የሰው ዘር ሰላምን ተጠምቶ ነበርና፤ የተሰያዩ የሰላም ስምምነቶችንና ዓለም ዐቀፍ ስምምነቶችን ተፈራረመ። ሆኖም በቀጣይ ሃያ ዓመታት ውስጥ፤ ሁለተኛው የዓለም ጦርነት ተጀመረ። የሰላም ስምምነቶች ከባዶ ወረቀቶች አይሻሉም። “ሰላም ሰጠን/ Give us Peace” የተሰኘው መጽሔት እንዳስፈረው፤ ባሰፋት 3300 ዓመታት ዓለም 8,000 የሰላም ስምምነቶችን ተፈራርማለች። ይሁን እንጂ ጦርነትን ማቆምም ሆነ ደም መቃባት ሙተው ያልቻሉት ሰዎች ናቸው። አንድ የሰላም ስምምነት በአማካይ ሰማያዊ ዓመት ነው የሚቆየው። የአንድ የሰላም ስምምነት ጊዜ ሲጠናቀቅ፤ ሌላ ጦርነት ይደረጋል፤ ስምምነት ይደረጋል እንዲሁም ስምምነት ይጣሳል። በምድር ትክክለኛ ሰላም የለም። የማያልቅ ሰላም የሚገኘው ጌታ በተመለሰ ጊዜ ብቻ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- መስቀሉን ማሰብ ብቻ አይደለም፤ የጌታን መመለሰም መጠባበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር በምድር ላይ በቋሚነት እንድንገነባ አልጠራንም።
- የጌታ ዳግም መምጣት ዓለምን ለመለወጥ ነው።
- ዛሬ ሰዎችን ከዓለም ለመታደግ ተጠርተናል፤ ዓለምን እንድንለውጥ አይደለም።
- ነገር ግን ጌታ በተመለሰ ጊዜ፤ የሁሉ ነገር ህዳሴ ይሆናል።
- በመጀመሪያ ሲመጣ፤ የጌታ ወንጌል የእኔን የኅጢአት ችግር ፈታ፤ ዳግም ሲመጣ ግን፤ በምድር ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል።
- የጌታ መምጣት ለዚህ ክፉ ትውልድ መጨረሻ ይሰጣል፤ እንዲሁም ለዚህ ዓለም ሰላምን ያመጣል።
- የማያልቅ ሰላም የሚገኘው ጌታ በተመለሰ ጊዜ ብቻ ነው።

ሥራ

3

ከእናንተ ጋር በነበርንበት ጊዜ፤ ስራ የማይወድ አይብላ ብለን ይህን ትእዛዝ ሰጥተናችሁ ነበርና። ከእናንተ አንዳንዶች ሥራ ፈቶች እንደ ሆኑ ሰምተናል፤ እነርሱም ያለ ሥራ እየሆኑ በሰው ጉዳይ ጣልቃ የሚገቡ ናቸው። እንደዚህ ያሉ ሰዎች ተግተው ሥራቸውን እንዲሰሩና እንደ ሥራቸው እንዲበሉ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እናዛቸዋለን፤ እንመክራቸዋለንም።” (2ተሰ 3 ፡ 10-12)

1. መጽሐፍ ቅዱስ እንድንሰራ ያዘናል

ለክርስቲያኖች ሥራ የመምረጥ ጉዳይ በሕይወታቸው ከፍተኛ ውሳኔ ነው። አንድ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ፤ በጌታ የሚኖረው እድገት ይገታል። በመሆኑም የሚሰራውን ሥራ ሲመርጥ መጠንቀቅ አለበት።

በሰነ ፍጥረት ጊዜ፤ ጌታ ሰውን ብቻ አልፈጠረም፤ ይልቁንም ምን እንደሚሰራም አቅዶአል። አዳምንና ሔዋንን ምድርን እንዲያበጁትና እንዲጠብቁት ሾሟቸው ነበር። በመሆኑም ከውድቀት በፊት የነበራቸው ሥራ የአትክልተኝነት ዐይነት ነበር።

ከውድቀት በኋላ፤ እንጀራን ለማግኘት በላባቸው መጣር ነበረባቸው፤ ምክንያቱም መሬቱ በእነርሱ ምክንያት ተረግሞ ስለነበረ ነው። ይህም ከውድቀት በኋላ ለሰው ልጅ የተሰጠው ሥራ የገበሬነት መሆኑም ያሳያል። ለወደቀ ሰው ግብርና ትክክለኛ የሥራ ምርጫ እንደሆነ እግዚአብሔር ከማንም የበለጠ ጠንቅቆ ያውቃል።

በዘፍጥረት ምዕራፍ 4 እንደምናገኘውም ቃዩን አራሽ እንዲሁም አቤል ደግሞ እረኛ ነበሩ። በመሆኑም እረኝነት

ከአራሽነት ተጨማሪ ሥራ ሆነ፤ ይህም በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ነበረው።

የምድር የሰው ብዛት እየጨመረ ሲመጣ፤ የተለያዩ የሙያ ዐይነቶች ተፈጠሩ፤ ብረት ቀጥቃዬ፤ መዳብ ሰሪ፤ የሙዚቃ መሳሪያ ሰሪዎች፤ እና ስለታም ነገሮች አምራቾች። እንዲሁም የባቢሎን ግንብ በሚሰራበት ጊዜ ደግሞ (ዘፍ 11 ይመልከቱ)፤ ግንቦችና አናጢዎችም ነበሩ። የባቢሎን ግንብ መሰራት የነበረበት ባይሆንም፤ ሰዎች ግን መገንባትን አውቀው ነበር።

በዘፍጥረት 12 እግዚአብሔር አብርሃምን እንደመረጠው እንማራለን። አብርሃምም እረኛ ነበር፤ ብዙ ከብቶችና በጎች ነበሩት። የልጅ ልጁ ያዕቆብም የእርሱን ዐይነት የእረኝነት ሥራ ይሰራ ነበር።

ከዚያ በኋላ የእስራኤል ሕዝብ ለግብጽ ፈርዖን ሸክላዎችን ሲሰሩ እናገኛለን። በግዞት ነበሩ። ከግብጽ በወጡ ጊዜ ግን፤ እግዚአብሔር ሁለት ባርኮቶችን ሰጣቸው፤ አንደኛው የተለያዩ የቤት እንስሳትን እንዲያረቡ ሲሆን፤ ሌላኛው ደግሞ ሣርና ወተት የምታፈልቀውን የከነዓንን ምድር እንዲንከባከቡ ነው። ሁለት ተሸካሚ ያስፈለገው ያ የወይን ዛፋ፤ የግብርናን ሥራ በግልጽ ያሳያል። እግዚአብሔር በእርሱ ላይ ቢያምጽና ጣያታትን ቢያመልክ፤ መሬቱ ምንም እንዳያበቅል ሰማዩን መዳብ ምድሩን ደግሞ ብረት እንደሚያደርገው መናገሩ፤ በተስፋይቱ ምድር የሚኖራቸው ዋና ሥራ እርሻና አርብቶ አደርነት እንደሆነ ተጨማሪ ማስረጃ ነው። ከላይ የተዘረዘሩት ሥራዎች በብሉይ ኪዳን ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኙ ሥራዎች ናቸው።

በዐዲስ ኪዳን የተጠቀሱት መሰረታዊ ሥራዎች ስንት ናቸው? በጌታ ኢየሱስ ከተነገሩት ምሳሌዎች እርሻና ከብት እርባታ አሁንም ዋነኛ ሥራዎች እንደሆኑ እናገኛለን፤ ማቴዎስ

13 የበረው ምሳሌ፤ ማቴዎስ 20 የወይን ቦታ ምሳሌ፤ ሉቃስ 17 ከእርሻ ወይም ከእረኝነት ተመልሶ ጌታውን ያገለግል ስለነበረው አገልጋይ፤ እና ዮሐንስ 10 ነፍሱን ስለበጎቹ አሳልፎ ስለሚሰጠው እረኛ፤ ስለ ጌታ።

ጌታ ህሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርቱን በሚጠራበት ጊዜ፤ ብዙዎቹ ዓላ አጥማጆች ነበሩ። ቀራጭ የነበሩትን ሥራቸውን እንዲተዉ ነግሯቸዋል። ከዓላ አጥማጆቹ ለአንዳንዶች “ሰዎችን አጥማጆች አደርጋችኋለሁ” (ማቴ 4 ÷ 19) ብሏቸው ነበር። ስለዚህ ዓላ አጥማጅነትም በእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ ነው።

ሉቃስ ሐኪም ነበር (ቆላ 4 ÷ 14)፤ ጳውሎስ ደግሞ ድንኳን ሰሪ ነበር (ሐዋ. ሥራ 18 ÷ 3)። ድንኳን መሥራት ከዓላ ማጥመድ የሚለየው፤ አምራችነት በመሆኑ ነው። እርሻ ቀጥተኛ ሥራ ሲሆን፤ መዳመጥ፤ ማዳወር፤ መቁረጥ ወይም ድንኳን መሥራት ተጨማሪ ሥራዎች አላቸው፤ በመሆኑም የማምረት ሥራዎች ናቸው።

እግዚአብሔር ከብሉይ እስከ ዐዲስ ኪዳን ድረስ የተለያዩ ሥራዎችን አዘጋጅቷል ለማለት እንችላለን። የጌታ ደቀ መዛሙርት ገበሬዎች ወይም እረኞች ወይም የእጅ ባለሙያ ወይም ዓላ አጥማጆች ወይም አምራቾች ነበሩ። ሌላ አንድ ሥራ መጨመር እንችላለን፤ የጉልበት ሠራተኝነት። ዐዲሱ ኪዳን እንዲህ ይላል፤ “ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል” (1ጢሞ 5 ÷ 18)። የጉልበት ሠራተኛ በእጁ ነገሮችን የሚያከናውን ወይም ያልሰለጠነ ሠራተኛ ነው። ይህ ዐይነት ሥራም በመጽሐፍ ቅዱስ የተፈቀደ ነው።

2. ሥራዎችን የሚመራ መርህ

መጽሐፍ ቅዱስን ስናስብ፤ እግዚአብሔር ለሰዎች የተለያዩ ሥራዎችን እንዲሰሩ እንዳዘዘ እንመለከታለን። እነዚህ ሥራዎች

የተመሰረተበት መሰረታዊ መርህ አለ፤ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ወርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው። ይህን መርህ በመጣሰ የሚደረግ የትኛውም ሥራ ከመጽሐፍ ቅዱስ ይሁንታን እያገኘም። የዚህ መርህ የተለያዩ መልኮች እንደሚከተለው እንመልከት፤

ሀ. ሀብትን ለመጨመር የተፈጥሮን ሀብት ማውጣት፤ ይህን ሀረፍተ ነገር እንዴት እናብራራው? በዚህ መንገድ ጥሩ ማብራሪያ መሰጠት እንችላለን፤ ዘሪ ዘሩን ዘራ፤ ቆይቶም ሰላሳ ወይም ስልሳ ወይም መቶ አገኘ። የዚህ ዐይነቱ ብዜት ለሁሉም ከተትረፈረችና እኩል ከሆነችው ከተፈጥሮ የሚገኝ ነው። እግዚአብሔር ዐሐይ ብርሃኗን ለጎጠኦቻቸውም ለጸድቁም እኩል እንድታበራ እድርጓልና። ዝናብም ለሁለቱም እንዲዘንብ እድርጓል። የግብርና ጥሩ ጎን ይህ ነው። ምርትን ከፍ የሚያደርገው እግዚአብሔር ነው፤ ይህም የእግዚአብሔር ዐላማ ሰዎች ከተፈጥሮ ጸጋን እንዲቀበሉ ነው። ይህ ሕግ ለከብት እርባታም ይሠራል። ማንም እርባታን በጀምር፤ በጎችን እንዲሁም የሱፍ ምርትና ወተትም ያተርፋል። ይህም ከተፈጥሮ የሚገኝ የምርት መጨመር ነው።

ለ. በዐዲሱ ኪዳን ዓላ አጥማጅነትን እንደ ሥራ ተመልክተናል። ዓላ ማጥመድም ከተፈጥሮ ሀብትን እንደ ማውጣት ነው። እኔ ዓላ ከባሕር ሰላጠመድኩ ማንም ደሃ ወደመሆን አይመጣም። እኔ በዓላ ማጥመድ ሀብታም ልሆን እችላለሁ፤ በእኔ ምክንያት ግን ማንም ድህነቱ አይጨምርም። የእኔ በግ ሰድሰት ልትወልድ ትችላለች፤ ላሜም ሁለት ጥጃዎች ልትወልድ ትችላለች፤ አሁንም በእኔ ምክንያት ድህነቱ የሚጨምር ማንም የለም። ወይም እርሻን እርሼ መቶ እጥፍ ላገኝ እችላለሁ። በእርግጠኝነት

ከመሬቱ ባገኘሁት ምርት ምክንያት የትኛውንም ሰው ወይም ቤተሰብ በረሃብ እንዲለቃይ ወይም እንዲከሰር አላደረግሁም። በመሆኑም ለሰው ልጅ ሥራ መሰረታዊው መርህ፤ እኔ አገኛለሁ ማንም ግን አይከሰርም፤ የሚል ነው። ከእግዚአብሔር የሚሰጡ መልካም ሥራዎች የሚመነጩት ከዚህ ሕግ ነው።

ሐ. ማምረት፤ እሴትን መጨመር፤ የጳውሎስ ድንኳን መለፋት ከዚሁ መርህ የመነጨ ነው፤ ምንም እንኳን በዐይነቱ የተለየ በሆነም። ትርፉን የሚያገኘው እንደ ዓላ ማጥመድ፤ እርሻ ወይም ከብት እርባታ በቀጥታ ወደ ተፈጥሮ በመሄድ አይደለም፤ ከዚያ ይልቅ ጥረቱንና ጊዜውን በማምረት ሥራ ላይ በማዋል ነው። የዚህ ዐይነቱን ሥራ እሴት እንደመጨመር ልናየው እንችላለን። ለምሳሌ፤ አንድ ጨርቅ አንድ ብር ሊያወጣ ይችላል። ቆርጫ፤ ሰፍቼ፤ እና ድንኳን አድርጌ በሰራው፤ እንበልና በሁለት ብር ሊሸጥ ይችላል። ይህ ማለት ግን እሴቱን ከፍ አደረግሁት ማለት ነው፤ በመሆኑም የኑልበቱን ዋጋም አገኘሁ። ተግባሩ የሆነ ድርሻዬን በመውሰዴ ድህነቱ የሚጨምርበት ሰው የለም። በቀላሉ ጨርቁ ሊያወጣ የሚችለውን ዋጋ ጉልበቱን አፍሰሼ ከፍ አደረግሁት ማለት ነው። በዚህ ጭልኬ የኑልበቱን ዋጋ ማግኘቴ ትክክለኛ መንገድ ነው። እንዲህ ያለው ሥራ እሴት የመጨመር ሥራ ሊባል ይችላል።

መ. የጉልበት ዋጋ፤ ለሌሎች ተቀጥሮ የሚሠራን ሠራተኛ በተመለከተ፤ ወይንም ግንበኛንና ሐኪምን በተመለከተ ደግሞ፤ ይህ የኑልበቱን ዋጋ ከራሱ ሥራ ያገኛል ማለት ነው። ትርፉን የሚያገኘው ከተፈጥሮ ባይሆንም፤ ወይንም እሴት በመጨመርና በማምረት ባይሆንም፤ ብዙ ጊዜውንና ብዙ ጥረቱን በሥራው ላይ ያወጣልና፤ ከዚህ ጋር

የተመጣጠነ ክፍያ ይገባዋል። እግዚአብሔር ለሥራተኛ የሥራው ዋጋ እንዲከፈለው ፈቅዷል።

3. ስለሥራ ምርጫ

መጽሐፍ ቅዱስ የማይፈቅደው የሚመስል አንድ ሥራ አለ፤ ያም ሥራ ንግድ ነው። እኔም የእናንተን የተለየ ትኩረት እንዲያገኝ የምፈልገው ጉዳይ ነው። ከተቻለ፤ ወጣት አማኞች ወደዚህ ሥራ ባይሰማሩ ተስፋ ባደረግሁ። ግልጽ ዕይታ እንዲኖረን፤ ጉዳዩን እንደሚከተለው ሰፋ አደርገዋለሁ። እንበልና መቶ ሰዎች እዚህ አሉን፤ እያንዳንዳቸው አንድ አንድ ሚሊዮን ብር አላቸው። በድምሩ ያለው ገንዘብ መቶ ሚሊዮን ብር ነው። ማለት ነው። ያው ከንግድ ትርፍ ስለምንጠብቅ፤ እንበልና ገንዘቤን እጥፍ ማድረግ እፈልጋለሁ እንበል፤ ያም ማለት የነበረኝ አንድ ሚሊዮን ሁለት እንዲሆን ማለት ነው። ንግዴን የማከናወነው በጽድቅም ይሁን ያለ ጽድቅ፤ አንድ ተጨማሪ ሚሊዮን ያገኘሁ ከሆነ፤ ካሉት መቶ ሰዎች መካከል የሆኑ ሰዎች የተወሰነ ገንዘባቸውን በሃደቱ አጥተዋል፤ ከሰረዋል ማለት ነው። ያም ማለት በእጃቸው ላይ የሚኖራቸው ገንዘብ ከአንድ ሚሊዮን የሚያንሰ ነው ማለት ነው።

ሁላችንም ክርስቲያኖች ነን፤ በመሆኑም ወንድማማቾች ነን። የእናንተን ገንዘብ ለራሴ በንግድ መውሰድ አለብኝን? እኔ የበለጠ ሀብታም እናንተ የበለጠ ደሃ መሆናችሁ ተገቢ ነውን? ተፎካካሪዎቼ እንኳ አህዛብ ቢሆኑ፤ እኔ እኮ ክርስቲያን ነኝ። ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ልጅ፤ ከእግዚአብሔር አመለካከት ጋር የሚሄድ ክብርንና ደረጃን ማሰጠበት ግዴታዬ ነው። በመሆኑም፤ ንግዴን ምን ያህል በጽድቅ የማከናወን ቢሆንም፤ በአማኞችም ላይ ሆነ በማያምኑት ላይ ተገቢ ያልሆነን ጥቅም ማግኘት እኔን የሚመጥን አይደለም። ይህን በንግድ ውስጥ አንመልከት፤ ማሰወገድ የማንችለው አንድ ነገር አለ፤ ያም

ከእናንተ ኪሶ ወደ እኔ ኪሶ ገንዘብ ለማስተላለፍ፤ እናንተን ማሰቃየት አለብኝ። ይህም እውነት ነው።

ሆኖም እግዚአብሔር ለሰዎች በሰጠው ሥራ ውስጥ፤ የዚህ ዐይነት ችግር የለም። ካረሰኩኝ፤ እሰበሰባለሁ፤ ከቤታችሁ ያለውን ሩዝ ቅንጣት ታክል ሳልነካ፤ እንበልና መቶ ኩንታል ሩዝ ላገኝ እችላለሁ። መቶ ኩንታል ሩዝ በማግኘቴ ማንም የሚሰቃይ አይኖርም። ይህን የማይገባ ትርፍ ልንለው እንችልም፤ እንዲያውም የምድሩን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ ነው። በእነዚህ ሁለት ነገሮች መካከል ያለውን ትልቅ ልዩነት ልንገነዘበው ይገባል። እግዚአብሔር የልጆቹ ሐሳብ ትርፍ ማግኘት ላይ እንዲያውጠነጥን አይፈልግም። ሀብትን የሚጨምሩ ነገሮችን እንድንሠራ ይፈልጋል። ይህ መሰረታዊ መርህ ቀላልና ግልጽ ነው። ከጠዋት እስከ ማታ ገንዘብ ስለ ማግኘት በማውጠንጠን አትያዙ። ከዚያ ይልቅ ገንዘብ የምታገኙ ከሆነ፤ የሆነ ሰው እንደሚከሰር ሀሰቡ። የእኔን ገንዘብ ከፍ ማድረግ ማለት፤ የሌላውን መቀነስ ማለት ነው። ንግድ የምንለውም ይህንን ነው።

በመሆኑም ከእነዚህ ሰዎች የሥራ ዐይነት መካከል መምረጥ አለብን፤ ንግድ፤ የጉልበት ሥራ እና ማምረት። በመጽሐፍ ቅዱስ እንደተቀመጠው፤ በእግዚአብሔር የተፈቀደው መልካም ሥራ ማምረት ነው፤ ምክንያቱም ማምረት ሌላውን ሰው ደሃ ሳላደርግ ምርትን የምጨምርበት መንገድ ነው። ከብቶች የማረባ ከሆነና መቶ የነበሩት ከብቶቹ አራት መቶ ቢሆኑ፤ ብዙ ተጨምሮልኛል፤ ሆኖም ማንም ከእኔ የተነሳ የቀነሰበት አይኖርም፤ ጭማሪውን ያገኘሁት በቀጥታ ከተፈጥሮ ነውና።

በንግድ ጊዜ ግን እንዲህ አይደለም። ለምሳሌ፤ ከአንድ ቦታ መቶ በጎች ገዝቼ ወደ ሌላ ቦታ ለመሸጥ ወሰድኳቸው እንበል። በምሽጥበት ጊዜ ከእያንዳንዱ በግ አሰር ብር አገኛለሁ፤ ስለሆነም አንድ ሺ ብር ትርፍ ይኖረኛል። ይህን ገንዘብ ያገኘሁት አንድ

በግ እንኳ ሳይኖረኝ ነው። በውጤቱም ንሉም ከእኔ ያገኘው ምንም ዓይነት ሀብት የለም፤ ከዚህ የባሰው ደግሞ በእኔ ንግድ የተነሳ እንዳንድ ሰዎች በኪሳራ ተለቃይተዋል። በቀላሉ ንግድ ማለት ሳያመርቱ ያልተገባን ትርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ሳላደርግ፤ ገንዘቤ እንዲጨምር አድርጌአለሁና።

ከእግዚአብሔር ዓለም አንጻር ስንመለከተው፤ ንግድ ከሁሉም የሥራ ዓይነቶች አነስተኛው ነው። ሥራችንን እንድንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ እሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ። ገንዘብን የሚያሳድግ ነገርን መምረጥ ራስ ወዳድነት ነው።

4. እሴትን መጨመር

የጳውሎስ ድንኳን ሥራን ለሚመለሱ ሥራዎች ያለው መሰረታዊ መርህ ከላይ የዓለምን ሀብት መጨመር ለሚለው ከተቀመጠው መርህ በተወሰነ ደረጃ የተለየ ቢሆንም የእግዚአብሔር ይሁንታ ግን ያገኘ ነው። ድንኳን ስንሰራ፤ ጥጡ፤ ወይም ክፉ፤ ወይም ጨርቁ እንደማይጨምር ግልጽ ነው። ሆኖም በመቁረጥና በመስፋት፤ በጨርቁ ላይ ጊዜን በማፍሰስ፤ የጥሬ ዕቃውን ዋጋ እንጨምረዋለን። የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች እንደሚሉት፤ በእነ ጳውሎስ ዘመን ይሰሩ የነበሩ ድንኳኖች ባለቀለም ነበሩ። በመሆኑም ዲን አልፎርድ፤ ጳውሎስ "እነዚህ እጆች" ሲል (ሐዋ. ሥራ 20 ÷ 34) ያሳይ የነበረው በቀለም የተጨማለቁ እጆቹን ነበር ብሏል። ስለዚህ ጳውሎስ ድንኳን ሲሰራ እየቆረጠ፤ እየሰፋ እና እያቀለመ ነው ማለት ነው።

ሀብትን መጨመር ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው፤ ነገር ግን እሴትን መጨመርም ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው። ለምሳሌ፤ ለእኔ ከቁራዊ እንጨት ወንበርን መሥራት ጥሩ ነገር ነው፤ ምክንያቱም ይህን በማድረጌ የእንጨቱን ዋጋ ከፍ

አደርገዋለሁ። ምንም እንኳ በሂደቱ ሀብትን የጨመርኩት ከተፈጥሮ ባገኘሁት ባይሆንም፤ ለዚህ ዓለም ጥቅም ላይ የሚውል አንድን ወንበር ጨምራለሁ። በመሆኑም ማንንም ሳልጎዳ ትርፍን አግኝቻለሁ። በመሆኑም እንዲህ ያለውም ሥራ የእግዚአብሔርን ይሁንታ አግኝቷል።

ስለዚህ የተለያዩ ሥራዎችን ስንሠራ አንዱን ወይም ሌላኛውን የሚያሟሉ ነገሮችን የመሥራት ግዴታ አለብን፤ ይህም፤ ወይ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ አለብን አለዚያም፤ በዕቃዎቹ ላይ እሴትን መጨመር አለብን።

5. ንግድ ብቻን (Pure Commerce) በተመለከተ

በተወሰነ ደረጃ ኢኮኖሚክስ ሰላጠናሁ፤ በዓለም ላይ ንግድ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ እረዳለሁ። ሆኖም እኔ ክርስቲያን ነኝ፤ የኢኮኖሚ ምሁር አይደለሁም። ጌታ ኢየሱስ በእርግጥም እንዲህ ብሏል፤ "ተመልሼ እስክመጣ ድረስ በዚህ ገንዘብ ነግዱበት" (ሉቃ 19 ÷ 13)። በዚህ ቦታ ያለው የጌታ ቃል ትርጉሙ ግን፤ ነጋዴዎች በንግዳቸው ሙሉ በሙሉ እንደሚያዙ፤ እኛም በሥራችን ሙሉ በሙሉ እንድንያዝ ጌታ እንደሚፈልግ የሚያሳይ ነው። እንደምናውቀው የነጋዴ ሙሉ ትኩረት ገንዘብን ስለማግኘት ነው። ገንዘብ የማግኘት እድል ባለበት ቦታ ሁሉ፤ ነጋዴው ሙሉ በሙሉ ጥቅም ለማግኘት ይሮጣል። እንደዚህ ጌታ በዚህ ቦታ እየገለጸ ያለው፤ ተከታዮቹ እያንዳንዱን አጋጣሚ፤ አንድም እድል ሳያመልጣቸው እንዲጠቀሙበት እንደሚፈልግ ነው። በሌላ አባባል፤ ልባችንን ሁሉ በሥራው ላይ እንድናደርግ ነው።

ንግድ እየታወቀ የመጣው በጢሮስ እንደሆነና በራእይ 18 ላይ አንዳለው በባቢሎን እንደሚጠናቀቅ ሁላችንም የምናውቅ ይመስለኛል። በሕዝቅኤል 28 ላይ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን፤ የንግድ ምሳሌ የጢሮስ ንጉሥና የሰይጣን

ትክክለኛ ወኪል የነበረው ነው፤ “መንገድህ ሰለደረጀ፤ በመጽተሞህ፤ ንጡአትንም ሠራህ፤ ሰለዚህ ከእግዚአብሔር ተራራ በውርደት አሳደድሁህ፤ ጠባቂ ኪሩብ ሆይ፤ ከእሳት ድንጋዮች መካከል አስወጣሁህ” (ሕዝ 28:16)። ስለሆነም ሌሎችን በመጉዳትና የዓለምንም ሀብት የማይጨምር ሥራ በመሥራት ትርፍን ማግኘት ለእግዚአብሔር ልጆች ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ እንዳልሆነ ብናስብ መልካም ነው። ይህ ዐይነቱ ሥራ በክፉ መርሆች ላይ የተመሰረተ የሰይጣን ሥራ ነው።

ንግድ የሌሎችን ገንዘብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል። በእኔ ኪስ ውስጥ ያለው ገንዘብ ሲጨምር፤ በሌላው ኪስ ውስጥ ያለው ይቀንሳል። እንበልና በዓለም ላይ 4 ቢሊዮን ሕዝብ ይኖራል፤ የዓለም አጠቃላይ ሀብትም 20 ቢሊዮን ዶላር ነው። የሆነ ሰው በንግድ ገንዘብ ለማግኘት ቢሞክር፤ ከዚህ የሚከተለው ውጤት ግልጽ ነው። የአንድ ሰው ኪስ ውስጥ ያለው ገንዘብ ሲጨምር፤ በሌላው ውስጥ ያለው ይቀንሳል። ምክንያቱም በዓለም ላይ ያለው አጠቃላይ የገንዘብ መጠን ውስን ነው። እንግዲህ አንዱ ሌላኛውን ጎድቶ የራሱን ገንዘብ ከፍ ቢያደርግ፤ ይህን ንግድ ብቻ (Pure Commerce) እንለዋለን። እኔ ያጠመድነውን ዓሳ፤ ወይም የሰበሰብነውን እህል፤ ወይም የሠራነውን ድንኳን መሸጥ የለብንም አላልኩም። ልንሸጣቸው እንችላለን፤ እነዚህ ግን ንግድ ብቻ የሆኑ እንቅስቃሴዎች አይደሉም። ለምን? ምክንያቱም ምርታችንን በገንዘብ ነው የምንለውጠው፤ እንዲሁም ትርፋችን ከተፈጥሮ የተገኘ ነው። ራሳችንን ሀብታም ለማድረግ ሌሎችን አልዘረፍንም።

የክርስቲያን መሰረታዊ አስተሳሰብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው። የእግዚአብሔር ልጅ መሆንን ያክል ከፍ ያለና አስደሳች ሰጦታን ያገኘ ለአማኝ፤ ከሰዎች ትርፍን መሰብሰብ በማያጠያይቅ ሁኔታ

መጥፎ መሆኑ ይታየዋል። የመንግሥታችን መሪ ወደ ኩሊንግ ተራራ ቢመጣና፤ በዚያ ያለው ሕዝብ በወባ መጠቃቱን ቢመለከት፤ ለራሱ ትርፍን ለማግኘት ሲል መድኃኒቱን ይሸጥላቸዋልን? ከታካሚዎች ገንዘብን ያገኛልን? ማግኘትስ ይፈልጋልን? በፍጹም። ካለው ሥልጣን አንጻር፤ እንዲህ ዐይነቱ ምግባር እጅግ በጣም መጥፎ ነው። እንግዲህ ልንገራችሁ፤ ክርስቲያን ሌሎችን በመጉዳት ትርፍን ቢያገኝ ከዚህ የክፋና አላፋሪ ነገርን አድርጓል።

እኛ ክርስቲያኖች የከበረ ቦታና ክብር ያለን ነን። በመሆኑም ሌሎችን በመጉዳት የምናገኘው ትርፍ፤ ልንቀበለው የማንችለው አላፋሪ ተግባር ነው። በንግድ ብቻ ራሳችንን ሀብታም ማድረግ የለብንም። ከዚያ ይልቅ የሚዘራ ገበሬ እንሁን፤ እግዚአብሔር ምርትን እንድታበዛ ተፈጥሮን አዟታልና። ይህ በንግድ ብቻ ገንዘብን ከማግኘት እጅጉን የተሻለ ክብር ያለበት ነው።

እንግዲህ አካሄዳችን ወዴት ነው? የአንድን ነገር ብዛት ወይም እሴት መጨመር አለብን። እንዲህ ያሉ ሥራዎች የእግዚአብሔርን ይሁንታ ያገኙ ናቸው። ንግድ ብቻ ግን በእርሱ ዘንድ ተቀባይነት የለውም። ለሕዝቅኤል 28 ትልቅ ትኩረት ሊሰጥ ይገባል፤ ምክንያቱም በመጽሐፍ ቅዱስ ለመጀመሪያ ጊዜ በንግድ የማትረፍ የታየው በጢሮስ ንጉሥ ላይ፤ በዚህ ክፍል ነው። “መንገድህ ሰለደረጀ፤ ... ንጡአትንም ሠራህ፤ ሲል ጌታ ይቃወመዋል። የንግድ ምንጩ ስህተተኛ ነው። ከዚያ ወደ ራእይ 18 እንመጣለን፤ ይህ ክፍል ባቢሎን፤ በዚህ ዓለም መጨረሻና በሚመጣው መንግሥት መጀመሪያ ላይ ምን እንደሚፈረድባት የሚያሳየን ነው። በዚያን ጊዜ የምድር ነጋዴዎች፤ ከሕዝቅኤል 28 ጀምሮ ሰብሱ ክፍለ ብመናት የነበሩ ሁሉ፤ ለባቢሎን ያዝኑላታል፤ ያለቅሳሉም። ሲነግዱ ከነበሩት መካከልም፤ ወርቅ ዝቅተኛው ሲሆን “የሰዎች ነፍስ” ደግሞ ትልቁ ነው (ቁ 12:13)። ከወርቅ እስከ የሰው ነፍስ፤ እነዚህ ነጋዴዎች የተቻላቸውን ሁሉ

ነግደዋል። ዋናው ምኞታቸው ትርፍ ማጋበስ እና ሀብታም መሆን ነው። በዚህ ምክንያት፤ በክርስቶስ ወንድሞችና እህቶች የሆኑ ሁሉ፤ ከዚህ መሸሻ አሰባቸው።

ሆኖም ንግድ ብቻ የሆነውና የምርት ሽያጭ የሆነው መሰየት አለበት። ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እና መሰል ልምምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም። ሁሉም መሸጥ ቢሆኑም፤ አንዱ ከአንዱ በእጅጉ የተለዩ ናቸው። ድንኳን ብሰራና በሚቀጥሰው ቀን ብሸጠው፤ ጳውሎስ ይሰራው የነበረውን ዐይነት ሥራ እየሰራሁ ነው፤ ሆኖም ዛሬ ዐስር ድንኳኖች ብገዛና ነገ ብሸጣቸው፤ ጳውሎስ ይሰራ ከነበረው ሥራ በጣም የተለየ ሥራ ውስጥ ነኝ። የሠራችሁትን ነገር መሸጥ፤ ጌታ የባረከው ሥራ ነው፤ ነገር ግን እንደ ነጋዴ ሸቀጦችን እየገዙ መሸጥ ያልተገባ ትርፍን ለማግኘት የታለመ ነው። በክርስትናና በመጽሐፍ ቅዱስ ዕይታ፤ ይህ ከሥራዎች ሁሉ ዝቅተኛው ሥራ ነው። አንድ ሰው ትርፍ እንዲያገኝ ከማድረግ ባለፈ፤ የህዝቡን ሕይወት ለማሻሻል ምንም አይጠቅምም።

ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኅሳፊነት የሚለጠው ወንድም መሆን የለበትም። እንዲህ ዐይነቱ ሰው ከገንዘብ ኅይል ወይም ተጽዕኖ ነጻ የመሆኑ ጉዳይ በጣም አጠራጣሪ ነውና። መንገዳችን ግልጽ ነው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከገንዘብ ተጽዕኖ ሙሉ በሙሉ ነጻ ካልወጡ በስተቀር ሊያገለግሉ አይችሉም። አሁንም ለገንዘብ የሚሮጡ ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ቀጣይነት አይኖራትም። በመሆኑም ትክክለኛውን ሥራ መምረጥ አለብን።

ወንድሞችና እህቶች ለሥራቸው የተለየ ትኩረት መሰጠት አለባቸው፤ ጌታ መምኔውን የሚያዘገየው ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ብዙ ሙከራዎችን ማድረግ አለባት። ከዚያም አሰተሳሰባችን ሙሉ በሙሉ ይሰወጣል፤ ዋናው ጉዳይ ምን ያህል ገንዘብ

አገኘን የሚለው አይደለም፤ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኙ ነገሮችን እንዴት እናከናውን የሚለው ነው።

6. ከሁሉም የሚሻል ሥራ

እረኞችና ገበሬዎች አምራች ሰዎች ናቸው፤ ነጋዴዎች ግን አምራች አይደሉም። በመሓል ብዙ ዐይነት ሠራተኞች አሉ፤ ሐኪሞች፤ ነርሶች፤ ግንቦች፤ የፋብሪካ ሠራተኞች፤ እና ሌሎችም። ጉልበታቸውን ያፈሳሉና በመጽሐፍ ቅዱስም ሥራቸው መልካም ሥራ እንደሆነ ይወሰዳል። ባያመርቱም፤ ከማንም ምንም አይወሰዱም። ትርፋቸውን የሚያገኙት ከተፈጥሮም ከሌሎች ሰዎችም አይደለም። ጊዜያቸውን፤ የሰውነት ጥንካሬያቸውንና አእምሮአቸውን ተጠቅመው ለሕይወት የሚያስፈልጋቸውን ያገኛሉ። ሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል። ከሁሉም የሚሻለው ግን የማምረት ሥራ ነው፤ ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ሠራተኛነት ነው።

አምራች ሰዎች ከሰው ምንም ሳይወሰዱ፤ ከተፈጥሮ ብቻ ትርፋቸውን ያገኛሉ፤ ሠራተኞች ደግሞ ከሰውም ከተፈጥሮም ምንም አይወሰዱም፤ ነጋዴዎች ግን ከተፈጥሮ ምንም አይወሰዱም፤ ሌሎች ሰዎችን እየጎዱ የማይገባቸውን ትርፍ ያገኛሉ። እነዚህ ሶስቱ በየራሳቸው ባህርይ ይለያያሉ። አምራቾች ከሁሉም የተሻለ ሥራ አላቸው፤ ትርፋቸውን ከተፈጥሮ ይሰበሰባሉና። የሠራተኞች መደብ በጉልበታቸውና በአእምሮአቸው ወይም በሁሉም ደመወዛቸውን ያገኛሉ። ማግኘታቸውም ማንንም የበለጠ ደሃ አያደርግም። ነጋዴዎች ብቻ ግን በዝቅተኛ ሥራ የተሰማሩ ናቸው፤ ምክንያቱም ትርፋቸውን የሚያገኙት ከጓደኞቻቸው በመንጠቅ ነው።

7. በፈታችን ያለው መንገድ

ውይይታችንን ከመዝጋታችን በፊት፤ ለሰዚህ ጉዳይ ለንጥር በተወሰነ መልኩ መለሳለሰ አላብን። ነጋዴ እና ደሃ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም። ሆኖም ከዚህ በኋላ ሥራቸውን እንደሚቀይሩ ተስፋ እናደርጋለን። አንድ ወንድም አውቃለሁ፤ ከትምህርት ቤት በወጣ ጊዜ ጥሩ ክርስቲያን ነበር። ወደ ንግዱ ዓለም ከተቀላቀለ በኋላ ግን፤ ይህ ሊቀጥል አልቻለም፤ ልቡ ተበላሽቷል። ያልተገባ ትርፍ ከማግኘት ውጪ ሌላ ምንም አያሰብም። የሆነ ነገር እንዲገዛ ሲጠየቅ፤ ከነገሩ ጥሩ ትርፍ ለማግኘት አብዝቶ ይሞክራል። እንደገና እሳለሁ፤ ልቡ ተበላሽቷል። ለዚህም ነው የትኛውም ወንድም ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ ለመስማራት እንደማይመርጥ ተስፋ የምናደርገው።

ንግድ ብቻ የሆነ ሥራ በመጽሐፍ ቅዱስ ተቀባይነት ስለሌለው፤ ከሀሰርና ክሃያ ዓመታት በኋላ አስተላላባቸውን መሰሉ በመሰሉ ተለውጦ፤ ማንም ንግድን እንደማይመርጥ ተስፋ አደርጋለሁ። እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማስተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን። በእርግጥ በእርሻና በከብት እርባታ ያመረትነውን መሸጥ፤ ወይም አንድ ነገር ላይ የተወሰነ አሴት ጨምረንበት መሸጥ፤ ትክክለኛ ሥራ ነው። ብዙ ጉልበታችንን ባፈሰሰንበት መጠን ብዙ ባርኮትን ከእግዚአብሔር እናገኛለን።

ዛሬ ሀብታም መሆን ለንችል፤ ድሆች ነን። ለእኛ ሀብታም መሆን ከባድ አለመሆኑን መግለጽ እወዳለሁ፤ ምክንያቱም እኛ እንደ አማኞች ታማኝና ጠንቃቄ ነን፤ እንዲሁም ገንዘባችንን በማጨሰ፤ በመጠጣትና በድሎት ኑሮ አናጠፋም። ጆን ዌስሌይ ከመሞቱ በፊት ዌስሌይኖች ታማኞችና ጥንቁቆች በመሆናቸው፤

በዓለም ላይ ከሁሉ የበለጡ ሀብታሞች እንደሚሆኑ ገምቶ፤ ጉዳዩም በጣም እንዳላሰበው ሊናገር ነበር። እንደ ገመተውም ሆነ፤ ዌስሌይኖች በጣም ሀብታም ናቸው፤ እግዚአብሔርስ አላቸውን?

በመደምደሚያው፤ ወጣት አማኞች ገንዘብ የሚያገኙት ታማኝ በሆነ መንገድ እንደሚሆን እንጠብቃለን ማለት እወዳለሁ። በመግዛትና በመሸጥ ብዙ ነገር ለመሥራት አታልሙ። መርሆአችን ገንዘብን ላይሆን ሀብትን መጨመር መሆን አለበት። በመሆኑም የምናገኘው ገንዘብ ንጹህ ይሆናል፤ ለእግዚአብሔር የቀረበ እንደመሆኑም ይባረዛል። ለሰዚህ ሀገራችን ሰራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው። ንግድን ለመክልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናስወግዳለን። ይህ ዐይነት ሥራም ክርስቲያንን ወደ ጥፋትና ወደ መፍረስ የሚያዘቅጥ፤ እንዲሁም ራሳቸውን በብዙ ስቃይ እንዲወጉ የሚያደርግ ነው (1ጢሞ 6 ÷ 9-10)።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እንደ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ በጌታ የሚኖረው እድገት ይገታል።
- የተፈቀዱ ሥራዎች የተመሰረቱበት መሰረታዊ መርህ አለ፡ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ሠርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው።
- በቀላሉ ንግድ ማለት ሳይመርቱ ያልተገባን ትርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ሳላደርግ፤ ገንዘብ እንዲጨምር አድርገዋለሁና።
- ሥራችንን እንደንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ አሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ።
- ንግድ የሌሎችን ገንዘብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል።
- የክርስቲያን መሰረታዊ አስተሳሰብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው።
- ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እና መሰል ልምምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም።
- ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ነገሩን የሚለጠው ወንድም መሆን የለበትም።
- ነጋዴ እና ደላላ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም።
- እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማለተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን።
- ህጋችን ሠራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው።
- ንግድን ለመከልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናለወግዳለን።

ከፍል ሦስት

የእግዚአብሔር ሙሉ ማዳን

የእግዚአብሔር ጽድቅ

1 እንደ መግዚያ እንዲጠቅመኝ ሁለት ጥያቄዎችን ላንሳ፡፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የተነሳ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን ተቆጥረናልን? የኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የሚለውስ ሐሳብ በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ምን ያህል ጊዜ ተጠቅሷል? የሁለተኛውን ጥያቄ በቅድሚያ ልመልስ፡፡ ሙሉ ዐዲስ ኪዳንን ብናገላብጥ የኢየሱስ ጽድቅ የሚለውን ሐሳብ የምናገኘው እንድ ጊዜ ብቻ ነው፡፡ በ2 ቆጥ 1÷1 “... በአምላካችንና በእጃችን በኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ በኩል እንደ ተቀበልነው ዐይነት ክቡር እምነት ለተቀበሉት” ብሏል፡፡

ወደ መጀመሪያው ጥያቄ እንመለስ! በኢየሱስ ጽድቅ የእግዚአብሔር ልጅ ሆኛለሁ ብሎ መናገር ትክክል አይደለም፡፡ የክርስቶስ ጽድቅ እርሱን በእግዚአብሔር ፊት የእኛ አዳኝ እንዲሆን ብቁ የሚያደርገው ብቻ ነው፡፡ በእውነቱ የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ቢችል ኖሮ፤ መስቀል አስፈላጊም ባልሆነ ነበር፡፡ የእርሱ ጽድቅ በምድር ሲመላለስ የነበረው ጽድቅ ነው፡፡ በክርስቶስ ጽድቅ አልዳንንም ይልቁንም የዳንነው እርሱ በመስቀል በእግዚአብሔር ፊት በፈጸመው ጽድቅ ነው፡፡

የበለጠ ግልጽ ለማድረግ፤ የዳንነው በሞቱ ነው፡፡ አለበለዚያ፤ ሕይወቱ እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይኮንናል፡፡ ምክንያቱም እርሱ የእግዚአብሔር ውድ ልጅ ነው እናም ነቀፌታ የለበትም፡፡ በተቃራኒው ደግሞ እኛ ንጢአተኞች እና ከእርግማን በታች ነን፡፡ ስለዚህም የእርሱ ጽድቅ በአባቱ ፊት ለኩነኔ የተገባን መሆኑን ይበልጥ የሚያጋልጥ ነው፡፡

በእግዚአብሔር ጽድቅ ድንጋል የሚል ሐሳብ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ማግኘታችን በጣም አስገራሚ ነው፡፡ ይህ በሮሜ ምዕራፍ

አንድ እና ምዕራፍ ሶስት ላይ ተደጋግሞ ተገልጿል፡፡ ስለዚህ የዳንነው በክርስቶስ ጽድቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ መሆኑን ልብ እንበል፡፡ እርሱ አዳንን፡፡ ሮሜ ምዕራፍ ሶስት እንደሚናገረው ማለት ነው፤

“አሁን ግን ሕግና ነቢያት የመሰከሩለት፤ ከሕግ ውጭ የሆነ፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጿል፡፡ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው፡፡ ልዩነት የለም፤ ምክንያቱም ሁሉም ንጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ንድሎአችዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰሪያ መስዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ንጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጸድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው” (ሮሜ 3 ÷ 20-26)፡፡

እንደተረዳሁት፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ከባህርይው ጋር የግድ መስማማት አለበት፡፡ እግዚአብሔር ምንም ዐይነት ነገር ሲያደርግ ከባህርይው ጋር እንደማይጣረስ እርግጠኛ ነው፡፡ ስለዚህም የእግዚአብሔር ጽድቅ ምንድን ነው? ባህርይውስ? እውነት ለመናገር፤ እንደ ንጢአተኛ በምንም እንዳን ግድ የለንም፤ ዋናው መዳናችን ነው፡፡ ነገር ግን እግዚአብሔር ጸድቅ ነው፡፡ እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ በሆነ የጽድቅ ባህርይውን ይከላከላል፡፡ እግዚአብሔር ይቅር ሲለን በቸልተኛነት ይቅር ብያችኋለሁ አላለም፡፡ ምንም ዐይነት መንገድ እኛን ለማዳን ይጠቀም፤ ራሱን መካድ አይችልም፤ ለማዳን የተመረጠው መንገድ ከእግዚአብሔር ባህርይ የሚጣላ ከሆነ ለማዳን አይጠቅምም፡፡ ይህን መንገድ መጠቀም እንኳ ቢችል ጽድቁን

ሰለሚጣረስ አይጠቀምበትም! ከሰው በተቃራኒ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ብሎ አያመቻምችም።

እውነት ለመናገር፡ እኛ ንጠላተኞች እንደመሆናችን ሰዳንንበት መንገድ የምንሰጠው ቦታ ዝቅተኛ ሊሆን አይገባውም። ነገር ግን ምግባራችንን የጠበቅን ሰዎች ብንሆን፡ እግዚአብሔር ያለ ምንም ልዩነት ማዳኑ ትክክል አይደለም እንላለን። እኛን ለማዳን የተጠቀመበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም። አለበለዚያ፡ እግዚአብሔር ሰዳንን አናመሰግነውም፤ ነገር ግን ግድ የለሽ እንደሆነም እንናገራለን። በምትኩም፡ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ለራሱ ሲል እውነተኛ እንዲሆን እንፈልጋለን። ምንም እንኳ ይህ ሐሳብን የሚከፋፍል ቢሆንም፡ ድነት ታማኝ የሚሆነው በዚህ መንገድ ብቻ ነው።

በናኪንግ ደስ የሚል አጋጣሚ ተፈጠረ፡ እናም ይህንን ምሳሌ ከዚህ ጋር ላመሳሰለው፡ አንድ ጊዜ አንድ ሚሻነሪ በናኪንግ ዩኒቨርሲቲ እንድሰብክ ጋበዘኝ። ኮሌጅ ስድረስ ቻንስለሩ ራሱ መጥቶ ተቀበለኝ። የሚያስፈራ ፊት ስላለው ተማሪዎቹ ፊቱን አያዩትም። ወደ አጥቢያው አንድ ላይ ገባን። እንዲሁም እርሱ ፕሮግራሙን መራ። በመድረኩ አካባቢ የተቀመጠ አንድ የአበባ ማስቀመጫ ነበር። እናም በሰብኩት ወቅት ቻንስለሩን በመጠየቅ ሐሳቤን ለማብራራት ተጠቀምኩበት። “አንድ ተማሪ ይህንን የአበባ ማስቀመጫ በሰብረ ምን ታደርጋላችሁ?” “በትምህርት ቤቱ መተዳደሪያ ደንብ መሰረት ሰማንያ ዶላር መክፈል አለበት” ቻንስለሩ መለሰልኝ። “ተማሪው ይህ ገንዘብ ባይኖረውስ?” ጠየኩት። “በፕሮግራም ባይኖረውም መክፈል አለበት” በማለት ሐሳቡን አጸና። “ለምሳሌ ያንን ተማሪ በተለየ ሁኔታ ትወደዋለህ እንበል” ቀጠልኩኝ “በጣም ስለምወድህ ይህንን ገንዘብ መክፈል የለብህም ትለዋለህ?” መለሰልኝ። “እንዲህ ዐይነት ነገር የለም ምክንያቱም በትምህርት ቤቱ ሕግ መሰረት መክፈል አለበት።” የሕጉ መከበር ቻንስለሩ ተማሪውን መውደዱ እና አለመውደዱ

ላይ አይመሰረትም። በርግጥም የዩኒቨርሲቲው ሕግ ላይ ሊደራደር አይችልም። አለበለዚያ ሁሉም የአበባ ማስቀመጫዎች ተሰባብረው ያልቃሉ።

በቻንስለሩ ደንብ መሸርሸር ምክንያት የአበባ ማስቀመጫዎቹ ሁሉ መሰበሰቡ ለእንደማይቀር ለማንም ይዝጋል። የሚወደውን ተማሪ መርዳት ከፈለገ ግን፡ በራሱ ላይ ምንም ችግር መኖሩ የለበትም። በተመሳሳይ መንገድ እግዚአብሔር ሰዎችን ሲያድን፡ ሰዎች እንዲያመሰግኑት እንዲሁም እንዳይታዘቡት ብቻ ሳይሆን ስይጣንንም አፋን ባዚጋ መንገድ ደህንነታችንን መፈጸም ነበረበት።

ስለዚህም ቻንስለሩን “ይህ ፅቃ ተሰብሯል፡ ሕጉ ደግሞ መከበር አለበት፡ ተማሪውን በጣም ስለምትወደው ምን ታደርጋለህ?” በማለት ጠየኩት። “ጥሩ...” አቅማማ። እንዲህ በማለት ተጫንኩት። “ምን ታደርጋለህ ታደያ?” “አስቸጋሪ ነው” መለሰልኝ። “በርግጥ ተማሪውን የምትወደው ከሆነ” ቀጠልኩኝ። “በተመሳሳይ የትምህርት ቤቱ ሕግ እንዲሟሰ ካልፈለክ መክፈል አለብህ አትለውም። ይልቁንም ወደ ቤት ትቸኩላለህ ሰማንያ ዶላር ከአካውንትህ ትወስድና ለተማሪው ይህን ገንዘብ ወስደህ ክፈል ትለዋለህ። ያን ጊዜ ሕጉ አልተጣሰም በተመሳሳይ ተማሪውን እረድተኸዋል።”

በዩኒቨርሲቲው ሕግ መሰረት ገንዘቡን ስለክፈል ተማሪውን ከዚህ በኋላ ማንም አይናገረውም። ስለዚህ ይህ የቻንስለሩ ጽድቅ ነው ሊባል ይችላል። ይህ እኛን እግዚአብሔር የቀረበበት መንገድ ይመስላል። እኛ ንጠላት ሠራን እግዚአብሔር ጸድቅ ነው። ይወደናል፡ ስለዚህ ዝም ብሎ ጸድቃችኋል አላለንም። ይልቁንም “ልጄን እሰጣችኋለሁ በእርሱ መዳን ትችላላችሁ” አለን። ይህ ምን ዐይነት ተጨባጭ ድነት እንደሆነ አያችሁ? ድነት ዝም ብሎ እግዚአብሔር አዳንን አይደለም። ድነት ማለት

እግዚአብሔር ውድ ልጁን ሰጠን ማለት ነው። ምንም እንኳን በኅጢአታችንና በበደላችን ከእግዚአብሔር ክብር የነደልን ብንሆንም የእግዚአብሔርን ልጅ እንደራሳችን ጽድቅ ይዘን መቅረብ እንችላለን።

አንድ እንግዳ አጋጣሚ ተፈጠረ። ከሰበክሁ ከጥቂት ቀናት በኋላ፣ የአበባ ማስቀመጫው ተሰበረ። የቻንሰለፍ ፊት ደሰተኛ አልነበረም። “እንዲከፍል ትፈልጋለህ?” ሰላ ጠየቅኩት። “አዎን” ብሎ መለሰልኝ። ቻንሰለፍ ምንም ፍቅር ከሌለው፣ በቀላሉ በሕጉ መሰረት ይዳኛል። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን ይወደናል። በተመሳሳይ እግዚአብሔር ለእኛ ፍቅር ባይኖረው ትልቅ ችግር አልነበረም። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን በጣም ይወደናል፤ እንዲሁም ከባህርይው ጋር የማይለማማ ነገር ለማድረግ ፍቃደኛ አይደለም።

ድነት ምንድን ነው? ድነት ምንም እንኳን ኅጢአተኛ ብዙንም በልጁ ወደ እግዚአብሔር መግባት አግኝቻለሁ ማለት ነው። ለሰዚህ በኢየሱስ ጽድቅ አልዳንንም። ነገር ግን እርሱ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ሙሉ አደረገው። እርሱ ጻድቅ ስለሆነ እኛን ለማዳን ብቁ ሆኗል።

አንድ ጊዜ የተወሰኑ ተማሪዎች ወደ እኔ መጡ እነዚህ ተማሪዎች ሶስት ዓመት መጽሐፍ ቅዱስ ከተማሩ በኋላ የተመረቁ ናቸው። ወጣት ቅዱሳንን ጥያቄ መጠየቅ እወዳለሁ፤ ለሰዚህም “በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእግዚአብሔር ፍቅር ዳንን?” በማለት ጠየቅኳቸው። የቱ ነው የተሻለ ዋስትና ያለው በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእርሱ ፍቅር መዳን? “ፍቅር” በማለት በአንድነት መሰሉልኝ። “አይደለም” መለሰኩላቸው። “በእግዚአብሔር ፍቅር ብንድን ኖሮ የተሻለ ዋስትና አናገኝም ነበር።”

ፍቅር ማጣት ኅጢአት አይደለም። ጽድቅን ማጣት ግን ጽኑ ችግር ነው። በእግዚአብሔር ፍቅር ከዳንን እግዚአብሔር ለዚህ ዓመት ይወደን ይሆናል። በሚቀጥለው ዓመት ላይወደን ይችላል። ለሰዚህ በዚያን ዓመት ደህንነታችን አደጋ ላይ ነው። በእግዚአብሔር ጽድቅ ከዳንን ግን እግዚአብሔር ጽድቅ አልባ ሊሆን አይችልም። እግዚአብሔር ያዳኝን በፍቅሩ ብቻ ከሆነ ምናልባት “ከዚህ በኋላ አልወዳችሁም” ሊለን ይችላል። ያን ጊዜ ምንም ማድረግ እንችላለን።

ለምሳሌ በዩኒቨርሲቲ ውስጥ ያለውን የአበባ ማስቀመጫ ሰበራችሁት እንበል። ቻንሰለፍችሁ ከጀርባ ወዳሉት ክፍሎች ወስዶ “በሕጉ መሰረት መክፈል ነበረብህ፤ ነገር ግን እኔ ስለምወድህ ዝም በል፤ ለማንም እንዳትናገር እኔም ዝም እላለሁ” ብሎ ሊያረጋጋችሁ ይችላል? እኔ በእናንተ ቦታ ብዙን የሚሰማኝን ልንገራችሁ። ቻንሰለፍን ባየሁት ቁጥር ልቤ ሊወጣ ይደርሳል። ምክንያቱም ይህ ሰው ነገ ሐሳቡን ተይሮ እንደከፍል ሊጠይቀኝ ይችላል። ነገር ግን ሰማንያ ዶላርን ከሰጠኝ እና ለትምህርት ቤቱ ከከፈልኩ በድፍረት እመላለሳለሁ። ገንዘቡን ማን እንደሰጠኝ ብዙ አይጨንቀኝም። ትልቁ ነገሩ በሕጉ መሰረት መክፈሉ ነው። ቻንሰለፍም ይሁን ማንም ገንዘቡን ከሰጠኝ ለትምህርት ቤቱ ለመመለስ እጠቀምበታለሁ። ድነትንም በተመለከተ፣ ኢየሱስም በመስቀል በፈጸመው ጽድቅ እግዚአብሔር ይቅር ብሎናል።

ለሰዚህም የዳንነው በእግዚአብሔር ጽድቅ እንጂ በእግዚአብሔር ፍቅር አይደለም። ከዚህም ተነስተን ልባችን ታርፋለች፤ ጻድቅ አምላካችንንም እናመሰግናለን!

መስቀል ላይ ከተሰራው ሥራ በኋላ እግዚአብሔር ባይፈቅድ እንኳ እንድናለን። ይህንን በማለቱ እግዚአብሔር ይቅር ይበልኝ እናንተም ምህረት አድርጉልኝ። (እዚህ ጋ ማሳየት የፈለኩት

በመስቀል ላይ የተሰራውን ሥራ ትልቅነት ነው) ደህንነታችን የተመሰረተው እኛ በምናስበው ነገር ላይ አይደለም። በዚህ ነገር ላይ ለሁሉም እንዳትሰሩ። ገንዘቡ እንዴ ከተከፈለ በኋላ ዕዳ እንደሌለባችሁ ሁሉ ማለትም እንዴ ከዳናችሁ በኋላ በፀፀት የተሞላችሁ ብትሆኑ እንኳ አለመዳን አትችሉም። እንደ ጊዜ የድነት ፍሬ አፍርቷልና።

ድነት የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው። እግዚአብሔር ጽድቅ ስለሆነ ድነትናል። በርግጥ እኛን ለማዳን ልጁን እንዲሰጠን ያደረገው ፍቅሩ ነው። ስለዚህም በልጁ በኩል ወደ እግዚአብሔር እንቀርባለን። ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው። ፍቅር ወደ መስቀል መራው። መስቀል ወደ ጽድቅ አደረሰን። የእግዚአብሔር ፍቅር ልጁን ለእኛ እንዲሰጥ አስገደደው። የእግዚአብሔር ጽድቅ ደግሞ እኛን ወደእርሱ እንድንቀርብ አበቃን።

ከመስቀል በፊት፣ ጉዳዩ የእግዚአብሔር ፍቅር ነበር፤ ከመስቀል በኋላ ግን የእግዚአብሔር ጽድቅ ጉዳይ ነው። እንዴ ከዳንን ጉዳዩ ተፈጸመ!

እግዚአብሔር ከሕጉ ሳይሳሳ አጸደቀን። (ኖሜ 3 ፡ 21-26 ያለውን እናንብብ፡ "አሁን ግን ሕግና ነቢያት የመሰከሩለት፡ ከሕግ ሙጭ የሆነ፡ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጦልል። ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው። ልዩነት የለም። ምክንያቱም ሁሉም ነጠላትን ሰርተዋል፡ የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሶአቸዋል፡ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፡ በደሙም በሆነው እምነት፡ እግዚአብሔር የማስተሰራያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቧል፡ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ነጠላት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን

ለማሳየት ነው። በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፡ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጽድቅ ሆኖ፡ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው" (ኖሜ 3 ፡ 20-26)።

የእግዚአብሔርን ጽድቅ እንዳየን ችግራችን ይፈታል። እግዚአብሔር ካዳንን በኋላ አላዳንኳችሁም አይለንም። ምክንያቱም እርሱ ጽድቅ ነው። ነጠላተኛ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ መንግሥተ ሰማያት የምንገባው በሰው ላይ ወደ መንግሥተ ሰማያት መግባታችንን ሰይጣንም ሆነ መላዕክት ሊቃወሙት አይችሉም። ምክንያቱም ድነትም ሆነ ጽድቅ ያገኘነው በእግዚአብሔር ነው።

ይህ በመልካም ሥራችን ላለመዳናችን ሕያው ማሰረጃ ነው። ምናልባት እንዳንይች ሕጉን ሳልጠብቅ ከዳንኩ፡ ሕጉን መጠበቅ ምን ያደርግልኛል ብለው ያስባሉ። ቁጥር 27፡ 28 እና 31ን እናንብብ "ታዲያ ትምክህት ወዴት ነው? እርሱን ቀርቶአል። በየትኛው ሕግ? በሥራ ሕግ ነውን? አይደለም። በእምነት ሕግ ነው እንጂ። ማንም ሰው ሕግን በመፈጸም ሳይሆን፡ በእምነት እንደሚጸድቅ እናረጋግጣለን። ... ታዲያ እንዲህ ከሆነ ከእምነት የተነሳ ሕግን ዋጋ የሌለው እናደርግ ይሆን? ፈጽሞ አይደረግም። ሕጉን እናጸናለን እንጂ።" ጳውሎስ እዚህ ጋ የሚጠቀመው "አይደለም" ጠንካራ ነው። ሕጉን መጠበቅ ብቻ አይደለም በክርስቶስ ኢየሱስ ላይ ባለ እምነት እናጸናለን እንጂ።

ይህንን ነገር እንደሚከተለው ላብራራው። የእባባ ማስቀመጫውን ለበርኩ። ይህ ማለት ነጠላትን በመሥራቱ ሕጉን ተላለፍኩ። ምናልባት ሕጉን ተቀብያለሁ ብዬ ችክ ማለት እችላለሁ። ምክንያቱም ሁለት አማራጮች ሰላላኝ ነው። ለምሳሌ አውቆብሱ ላይ ከመሳፈራ በፊት ትኬት እገዛለሁ። አለበለዚያ ሰውርድ አጥፍ እከፍላለሁ። በሁለተኛው መንገድ ሕጉን ማጽናት እችላለሁ። መደበኛ ትኬት ካልገዛሁ ሁለት

እጥፍ የመክፈል ቅጣትን መቀበል አለብኝ፡፡ ሰንደርሰ ጠብቀን አይባልም፤ በመስኮት ወጥቶ መርጥም አይቻልም፡፡ ምክንያቱም ይህ የማይቻል ነገር ነው፡፡ ስለዚህ የድርጅቱን ቅጣት በመቀበል ሕጉን ጽኑ እናደርገዋለን፡፡

ከእግዚአብሔር ሕግ የሚያመልጥ በምድር ላይ ማንም የለም፡፡ ሁላችንም ንጢአትን ሠርተናል፡፡ ልጁን የሰጠን እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን፤ ንጢአትን ያደረግን እንኳ ብንሆን ኢየሱስ ለኛ የተሰጠ ዋጋ ነው፡፡ ዛሬ እግዚአብሔርን በማመን ሕጉን እናጸናለን፡፡ ሰይጣንም ምንም ያበለን የእግዚአብሔር ልጅ ቅጣታችንን በመስቀል በመሰቃየት እንደተቀበለን እናውቃለን፡፡

ሕጉ ንጢአትን የሰራ ሁሉ መቀጣት አለበት ይላል፡፡ ልጁ ለኔ ስለተቀጣልኝ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን፡፡ ልጁ ኢየሱስ በመስቀል ስለተፈረደበት ዛሬ እኛ መጻን ሆናልናል፡፡ ስለዚህ ኢየሱስን ሰቀበል የእግዚአብሔርን ጽድቅ እቀበላለሁ፡፡ በኢየሱስ ወደ እግዚአብሔር መምጣት ሆኖልኛል፡፡ ኢየሱስን ስለሰጠኝ እግዚአብሔር እንደሚወደኝ እርግጠኛ ነኝ፡፡ ስለዚህ በእግዚአብሔር ፊት ስመላለስ በፍርሃት አይደለሁም፡፡ ምክንያቱም በኔ ንጢአት ምክንያት ኢየሱስ ተቀጥቶልኛል፡፡ ስለዚህም እግዚአብሔር የንጢአቴን ክፍያ እሱም ኢየሱስን ከእጁ እንደወሰደ አይክደኝም፡፡

ዕድሜያቸው ወደ ዐሥራ ሁለት ዓመት የሚጠጋ ሁለት እህቶች ነበሩ፡፡ አንድ ክርስቲያን ወንድም ስለ ድነታቸው ሲጠይቃቸው በዕድሜ ከፍ የምትለው “በእግዚአብሔር ጸጋ ድኛለሁ” ብላ መለሰችለት፡፡ ታናሽዬዋ ግን “በእግዚአብሔር ጽድቅ ሳላቋርጥ ድኛለሁ” አለችው፡፡ በእውነት መልሳቸው ግሩም ነው፡፡ በሰው የማይታሰቡ መልሶች ናቸው፡፡

የእግዚአብሔር ጽድቅ አይለወጥም፡፡ በእኛ ላይ ምንም ይድረስ ራሳችን የምናሰበው ምንም ይሁን መጻናችን የማይለወጥ ሆኖ ይቆያል፡፡ የኛ ድነት የማይናወጠው የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው፡፡ እግዚአብሔርን ጽድቅ አልባ የሚያደርግ ስለሌለ የተባረከ ይወጣል፡፡ እውነታው ይህ ከሆነ፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከማመስገን እንዴት ያመልጣሉ?

ሰንድን፤ ከእግዚአብሔር እንድንሸከመው የተሰጠን ነገር አለ፤ ያም የክርስቶስ መስቀል ነው፡፡ መስቀል ካለ የምንፈራው ነገር የለም፡፡ እንጠፋለን ብንል “መስቀሉሰ?” ብለን ጌታን እንጠይቀዋለን፡፡ አንድ ነገር ልንገራችሁ እግዚአብሔር መስቀሉን ያከብረዋል፡፡ ልጁን የሰጠን በመስቀል እንዲሞት ነው፡፡ በልጁ ሞት ወደ እርሱ እንመጣለን፤ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው፡፡

በኢየሱስ ጽድቅ መጻናችን የዐዲስ ኪዳን ትምህርት አይደለም፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ የሚለን የእግዚአብሔር ጽድቅ አድኖናል ነው፡፡ የኢየሱስ ጽድቅ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ፊት ለእኛ ዋጋ ሙሉ እንዲሆን ያደረገው ነው፡፡ የርሱ የግል ጽድቅ ከእኛ ድነት ጋር አይገናኝም፡፡ በጽድቅ ኃጻና ሰንቀመጥ የምንይዘው ራሱን ክርስቶስን እንጂ የእርሱን ጽድቅ አይደለም፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ኢየሱስ ራሱ የጽድቅ መጎናጸፊያ ሆነን ይላል፡፡ (1 ቆሮ 1 ፥ 30) ስለዚህ በእርሱ ጸድቀናል፡፡ ይህ ማለት ግን በእርሱ ጽድቅ አልሆንም፡፡ ወደ እግዚአብሔር የምንቀርበው በኢየሱስ በራሱ በኩል ነው፡፡

ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ማለት እኛን ያዳኝን እግዚአብሔር ጸድቅ እንደሆነ ያሳየ ነው፡፡ ጆህም ዕዳችንን ለመክፈል ችሏል፡፡ እኛ ልንቀበለው የተገባን ቅጣትን ሌላ ሰው ተቀበለን፡፡ ስለዚህ አምልጠው ለመውጣት እንደሚጥሩ እሰረኞች አይደለንም፡፡ በፍጹም እዳችን ስለተከፈለ ዛሬ ነጻ ወጥተናል፡፡

አሁን ጽድቅ የሆነው ለምንድን ነው ብለን እንጠይቅ ይሆናል። ለምሳሌ በአውቶቡስ ላይ ኪስ አውላቂ ነህ ብለን እናስብ። ተደረሰብህና ተያዝክ፤ እናም ወደ ዳኛ ቀረብክ። ዳኛው ዞርሳ እንደሰረቅህ ሲጠይቅህ አዎን ብለህ የእምነት ቃልህን ሰጠህ። ዳኛውም የሰረቅከውን እንድትመልስ ፈረደብህ። የሰረቅከው በእጅህ ካለ በተላሉ ትመልሰዋለህ። ነገር ግን በእጅህ ከሌለ ሳጠፋኸው ጥፋት መቶ ዶላር ትቀጣለህ። መቶ ዶላር ከሌለህ? በዚያን ሰዓት ባትከፍል እንኳ ፍርድ ቤቱ ስቀቀህ እንበል። ሌብነትህን ትተህ እንኳ ሰውዬውን ባየኸው ቁጥር ትደገግላለህ። ሳጠፋኸው ጥፋት ግን ከከፈለህ ግን እንድትከፍል ይጠይቀኛል ብለህ ስለማትፈራ ዳኛውን መንገድ ስታየው አትደነግጥም። ከዚህ በተመሳሳይ ኅጢአተኛ ነበርቡ። ነገር ግን እግዚአብሔርን (ዳኛውን) ሳየው አንድ ጊዜ ስለከፈለኩ ዳግም እንደማይጠይቀኝ እርግጠኛ ነኝ። ስለዚህም አሁን ጽድቅ ሰው ነኝ፤ የጸደቅሁ ኅጢአተኛ። ኅጢአትን ሠርተናል በልጁ ሥራ ግን ጽድቀናል። በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ነን፤ ጽድቅ ማለት ፅዳዬን በከፈለልኝ በልጁ በኩል በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ሰው ሆኖ ተቆጥራለሁ ማለት ነው። ታሪኩ ላይ ያለውን ሌባ ብዙን፤ መቶ ዶላር ተከፍሎልኛል ማለት ነው። እግዚአብሔር መቶ ዶላርን አልቀበልም ካለ አለክአሁን ኅጢአተኛ ነኝ። እርሱ አንድ ጊዜ ከተቀበለ፤ ከዚህ በኋላ ኅጢአተኛ አይደለሁም።

የኢየሱስ ጽድቅ የኛ አዳኝ እንዲሆን አበቃው፤ በመስቀል ጽድቅን ስለፈፀመ እኛን አዳነን። የእግዚአብሔር ጽድቅ በክርስቶስ በኩል ለእኛ ይገለጻል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኢየሱስ ጽድቅ እርሱን ለእኛ የኅጢአት ዋጋ ብቁ የሚያደርገው የራሱ ጽድቅ ነው።
- የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ዚችል ኖሮ መስቀል ባላስፈለገ ነበር።
- የክርስቶስ ሕይወት እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይኮንናል።
- የዳንኑው በክርስቶስ ጽድቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ነው።
- እግዚአብሔር እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ ቢሆን ስጽድቁ ይጠነቀቃል።
- ለማዳን የመረጠው መንገድ ከባድነት ጋር የማይገጥም ከሆነ ለማዳን አይጠቅምም።
- ምግባራችንን የጠበቅን ከሆንን፤ እግዚአብሔር ማንነቱን በሚያሳንስ መንገድ ተጠቅሞ እንዲያድነን አንፈልግም።
- እኛን የሚያድንበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም።
- ድንቅ ዝም ብለን ድንፍል ማለት አይደለም፤ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ውድ ልጁን መስጠት ነበረበት በዚህም የሰይጣንን አፍ ዘጋ።
- እግዚአብሔር ሰውን ዛይወድ ኖሮ የእግዚአብሔር ጽድቅ በአስፈሪ ፍርድ በተላሉ ይረጋገጥ ነበር።
- ድንቅ የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው።
- ፍቅር ልጁን እንዲሰጠን ወደ መስቀል መራው፤ መስቀል ላይ የተሰራው ጽድቅ እኛን አዳነን።
- የእግዚአብሔርን ጽድቅ /ኢየሱስን/ ካልያዝን ሆኑን በመቀጣት እናጽናዋለን።

2

ኅጢአት የሚለው ቃል በሮሜ መጽሐፍ

የእግዚአብሔርን ጽድቅና ሰዎችን ለማዳን የተጠቀመበትን መንገድ አይተናል። እግዚአብሔር ከምንድን ነው ያዳነን? የሚለውን ሐሳብ ደግሞ ቀጥለን እናያለን። የድነትን ገንቢ ጎን አይተናል። አሁን ደግሞ አፍራሽ ጎኑን እናያለን። በአንድ በኩል የእግዚአብሔር ጽድቅ ሲኖር በሌላ በኩል ደግሞ ኅጢአት አለ።

በዐዲስ ኪዳን መጽሐፍት ኅጢአት ከሁለት የተለያዩ ጎኖች ይታያል። በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ቁጥር ተለያይቶ ተቀምጧል። ልዩነታቸው የሚመሠረተው በእውነትና በተግባር ላይ ነው። የሐንሰና ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል በብዛት የተጠቀሙ ጸሐፊዎች ናቸው። የሐንሰ አንዳንድ ጊዜ በብዙ ቁጥር ቢጠቀምም፤ አብዛኛውን ጊዜ በነጠላ ቁጥር ነው የሚጠቀመው፤ ጳውሎስ ግን በሁለቱም (በብዙም በነጠላም) ቁጥር ይጠቀማል። ጳውሎስ ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ሲጠቀም ሊያሳየን የሚፈልገው የሠራነውን ኅጢአት ነው። ሊቆጠሩ ይችላሉ፤ ያ ማለት የግብር ኅጢአት ነው ማለት ነው።

ነገር ግን እያንዳንዱን የሕይወት ክፍላችንን የሚመለከት ኅጢአት የሚባል በነጠላ የተገለጸ አለ፤ ይህ የኛን ሕይወት የሚያሳይ ነው። ብዙ ሰለሆነው የግብር ኅጢአት የሚያወራ አይደለም። በውስጣችን የኅጢአት ምንጭ አለ ማለት ነው። ጳውሎስ ሁለቱን እንዴት እንደሊያቸው እንመልከት። የመጀመሪያው ከኅጢአት ሥራ ጋር ይገናኛል። ሁለተኛው ደግሞ ኅጢአተኛውን ይመለከታል። ኅጢአተኛ ማን ነው ብላችሁ አንድን ህፃን ብትጠይቁት ኅጢአትን የሚሠራ ሁሉ ኅጢአተኛ ነው ይላችኋል። መጽሐፍ ቅዱስን ያነበቡ ሰዎች መልስ ግን ከዚህ በጣም የተለየ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ኅጢአትን

የሚሠራ ኅጢአተኛ ይሆናል አይለንም። ይልቁኑም ኅጢአተኞች ሰለሆንን አንድን ኅጢአት ባንዱ ላይ እንሠራለን። አኔ ቻይናዊ ነኝ፤ ሰለዚህ ቻይንኛ እናገራለሁ። ነገር ግን ቻይንኛ የሚናገሩ ሁሉ ቻይናዎች ናቸው ማለት አይቻልም። ሰለዚህ ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል የሚጠቀመው በጥንቃቄ ነው። ኅጢአት የሚለውን በብዙ ቁጥር ሲጠቀመው ግብራችንን ያሳያል፤ ብዙ ኅጢአቶችን እሠራለሁ ምክንያቱም እኔ ኅጢአት (ነጠላ) ነኝ። ኅጢአተኝነቴ እና ኅጢአት አለመሆኔ የሚወሰነው በውስጤ ባለው የኅጢአት ምንጭ ነው። የኅጢአት ሥር በውስጤ ሰላላ በሰሩ የኅጢአት ፍሬ አፈራለሁ።

የሮሜ መጽሐፍ ኅጢአትን በአንድ በኩል፤ ጽድቅን በሌላ በኩል ያስቀምጥልናል። የመጀመሪያዎቹ ሰምንት ምዕራፎች በተፈጥሮአቸው ጠንካራ አለተምህሮ ይዘዋል፤ አናም በሁለት ይከፈላሉ። ከ5÷12 በፊት እና ከ5÷12 በኋላ። የመጀመሪያው ክፍል ስለ ኅጢአት ይቅርታ ያወራል። (የኅጢአት ይቅርታን ስለማግኘት፤ 4÷3, 22) ሁለተኛው ክፍል ደግሞ ጽድቅ ስለማድረግ ያወራል (5÷19)፤ የመጀመሪያው ምህረት ነው። ይህም ብዙ ኅጢአቶችን ስለሠራን ነው። የሁለተኛው ደግሞ እርነት ነው። ከ5÷12 በፊት ኅጢአተኛ የሚለውን ቃል አናገኝም። ምክንያቱም የምናነበው ስለተፈፀመ በደሎች ነው። ከ5÷12 በኋላ የተዘረዘሩ ኅጢአቶች አናገኝም፤ ያለው ኅጢአተኛውን ራሱን አንድናየው ሆኖ ነው።

አንድ የወንጌል አገልጋይ ሮሜ 3÷23ን ሲጠቅስ "ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል" ቢል ሁሉም ኅጢአተኞች ናቸው ማለት ነው? ኅጢአተኛ የሚለው ቃል ኅጢአተኛውን እንደማይደርስ ልብ በል። ይልቁኑም ኅጢአትን ሰርተዋል የሚለው የሚናገረው ስለ ኅጢአተኛው ነው። በትክክል ስንመለከተው ኅጢአተኛው ኅጢአተኛ እንደሆነ አያስተውልም። በርግጥም እውነተኛ ማንነቱን ማወቅ አይችልም። ደህ ይሰርቅ ዘንድ የተገባ ነው?

አንደዚህ ዐይነቱን ነገር ምን ትሉታላችሁ? በዚህ ክፍል ውስጥ ጳውሎስ ስለ ተፈጸመ ኅጢአቶች ብቻ ነው የሚያወራው። በፍጹም ስለ ኅጢአተኛው አያወራም። ኅጢአትን ለርተዋል የሚለው ቃል የድርጊት ኅጢአቶችን የሚያሳይ ነው። በዚህ መሠረት ግለሰቡ የሚያውቀው የተፈጸመ ኅጢአቶችን ነው። እርሱ ኅጢአተኛ እንደሆነ ምንም እውቀት የለውም። ይህ እውነት የሚኖረው በመቶዎች የሚቆጠሩ ጊዜያት ከወደቀ በኋላ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ኅጢአተኛ እንደሆነ ይገነዘባል።

ብዙዎች ኅጢአተኛ እንደሆኑ ያምናሉ። ይህ በእውነት ነገርን ማቅለል ነው። በዚያን ጊዜ የሚኖሩት ኅጢአትን እንዳደረጉ ነው። ኅጢአት መሆኖቸው አይታያቸውም። ከኅጢአት እንደመወለዳችን ጳውሎስ ሁላችንም ኅጢአትን ሠርተናል ሲል መናገር የፈለገው ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ነው። ስለዚህ ገና ኅጢአትን በነጠላ ቁጥር አላየነውም ማለት ነው። በእውነት በዳንበት ጊዜ ከኅጢአት እንደተወለድን አይተነው ይሆን? መዝሙረኛው አንድ ቀን “በፍር ቁጥር የሌለው ክፉት ከሰኛልና የኅጢአቱ ብዛት ስለያዘኝ ማየት ተሰኛኛል” (መዝ 40÷12) በማለት ተናገረ። ሰዎች የሚመለከቱት የሚሰሩትን ኅጢአት ብቻ ነው። ስለዚህም እግዚአብሔር ኅጢአትን በመማር ጀመረ (ብዙ ቁጥር ያለውን ኅጢአት) ስለዚህም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአታችን ሁሉ አነሣ። በሮሜ መጽሐፍ ከ1-8 ባለውም የመጀመሪያ ክፍል በእግዚአብሔር ምህረት የኅጢአት ይቅርታ ማግኘታችን ላይ ያተኩራል። ሌላ ምንም ነገር አይናገርም። ሁለተኛው ክፍል ስለ ልጁ ደም አያወራም። በዚህ ክፍል ምህረት በዚያኛው ደግሞ አርነት። እግዚአብሔር የገለጠውን ሰው አይሸፍነው።

አንድ ቀን በሻንጋይ አንድ ሚሽነሪ “እግዚአብሔር ኅጢአቱን ይቅር አለኝ (ነጠላ)” በማለት መሰከረ። እኔ “እመጽሐፍ ቅዱሳዊ ነገር እየተናገርክ ነው፤ እግዚአብሔር ኅጢአትን ይቅር

አይልም” አልኩት። “ምን ልዩነት አለው?” ጠየቀኝ። “ብዙ ነው” መለስኩለት፤ “በመጀመሪያ እግዚአብሔር በነጠላ ቁጥር ኅጢአትን ይቅር ማለት አይችልም፤ ምህረት ግን ያስፈልገኛል። እግዚአብሔር ባቢጋጀልን ጽድቅ በኩል ብቻ ምህረትን አገኛለሁ። በእኔ ውስጥ ያለው ኅጢአት ግን ኃይል ነው። ምንም ያክል ኅጢአት ይቅር ቢባል በኔ ያለ ኅጢአት እንዳለ ይኖራል። እግዚአብሔር ይህንን ኅጢአት ከክርስቶስ ጋር በመስተል ነፃ አውጥቶኛል። ይህ ጣትን በመቁረጥ አይሆንም፤ መቆረጥ ያለበት አንገቱ ነው። በውስጣችን የኅጢአት ኃይል አለ፤ ነገር ግን ከ5÷12 በኋላ ያለው ክፍል የሚያሳየን አሮጌው ሰው እንደተለቀለ ነው፤ መንገዱ በግልፅ ተሰምሯል። ሁለት ነገሮች ይረብሹኛል፤ የመጀመሪያው የኅጢአት ልምምድ ነው፤ ሌላው በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ነው። ለመጀመሪያው በደሙ የተደረገ ምህረት አለን፤ ለሁለተኛው በመስተሉ በኩል አርነት መውጣትን አግኝቻለሁ። ሞቻለሁ ስለዚህ የሞተ ሰው ከኅጢአት ሕግ አርነት ወጥቷል። ስለዚህም በኅጢአት (ነጠላ) እና በኅጢአት (ብዙ) መካከል ያለውን ልዩነት ልብ ልንል ይገባል።

አሁን ደግሞ ዮሐንስ ኅጢአት ሲል ሌላ ትርጉም ይሰጠናል። ይህም ጳውሎስ ያልተጠቀመበት ነው። እንዲሁም መጽሐፍ ቅዱስን የምናጠና ሁሉ ልብ ልንለው ይገባል። ብዙ ጊዜ ዮሐንስም፤ ጳውሎስ በተጠቀመበት መልኩ ኅጢአትን በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር ይጠቀመዋል። ነገር ግን 1 ዮሐ1÷7 ላይ ኅጢአት ነጠላ ቁጥር ነው። በዚህ ክፍል ጳውሎስ ቢሆን ብዙ ቁጥር ይጠቀም እንደነበር እርግጠኛ እንሆናለን። በመቀጠል በቁጥር 8 ላይ ያለው ኅጢአት ነጠላ ነው፤ ነገር ግን ቁጥር 9 ላይ ኅጢአት በብዙ ቁጥር ሁለት ጊዜ ተገልጧል። ይህ ደግሞ እንደ ጳውሎስ ነው። ነገር ግን ሁለቱም የሚጠቁሙት የግብር ኅጢአትን ነው። በርግጥ ቁጥር 8 ላይ የተጠቀመው ከጳውሎስ ጋር በተመሳሳይ መንገድ ነው። ይህ የኅጢአትን መኖር

ያሳየናል። የሱህንን ይህንን የጻፈው ኅጢአት እንደሆነ ለሚሉት አይደለም ነገር ግን ኅጢአት የለብንም ለሚሉቱ ነው። ነገር ግን "ኅጢአት የለብንም" ለሱህንን ውሸት ነው።

የአጠቃቀም ልዩነት ያለበት ቦታ ቁጥር 7 ብቻ ነው። "የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል" ብሎ ሲናገር የሚያወራው ስለ መርህ ነው። የኅጢአት ሥር በደሙ አይነፃም፤ መጥምቁ የሱህንን በየሱህንን ወንጌል 1፡29 ላይ ተመሳሳይ አጠቃቀም አለው። በማግስቱ፤ ኢየሱስ ወደ እርሱ ሲመጣ አይቶ እንዲህ አለ፤ "እነሆ! የዓለምን ኅጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ፤" ካለን መረጃ በመነሳት የኢየሱስ ደም የግብር ኅጢአታችንን ያነጻል። ስለዚህ የሆነ ሌላ ሊናገረው የፈለገው ተጨማሪ ሐሳብ አለ ማለት ነው። አዎ ያም ከኅጢአት ስለሚነሳ ችግር ነው።

ኢየሱስ የኅጢአትን ችግር ሊፈታ መጥቷል። እንደ እግዚአብሔር በነነት ኅጢአታችንን በመስቀል ላይ ተሸክመው። በዚህም ምክንያት የኅጢአትን ችግር ለመጨረሻ ጊዜ ፈታው። በእግዚአብሔር ብርሃን እንደሆነ በብርሃን የምንመላለስ ከሆነ እርስ በርሳችን ህብረት አለን፤ ምክንያቱም የኢየሱስ ደም ከኅጢአታችን ያነጻናል።

ብርሃን ምንድን ነው? በመጽሐፍ ቅዱሳችን ላይ ሁለት ዐይነት ብርሃን እናገኛለን። የመጀመሪያው ቅድስና ነው። ሁለተኛው ወንጌል ነው። በዚህ ክፍል ያለው ብርሃን የሚያወራው ቅድስናን ነው? በአንድ በኩል ብርሃን የጨለማ ተቃራኒ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ የመደበቅ ተቃራኒ ነው። ብርሃን የሚቃረነው ከጨለማ ጋር ነው ወይስ ከሚሰወር ጋር? ይህ ክፍል ስለ ቅድስና ነው የሚያወራው የምንል ከሆነ የሚከተለውን በአትኩሮት እናንብብ! "እርሱ ቅዱስ እንደሆነ በቅድስና ብንመላለስ እርስ በርሳችን ህብረት አለን" ይላል ነገር ግን ቀጥሎ የሚመጣው ቃል ("የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል") ከዐውዱ የወጣ

ይመስላል። ስለዚህ ብርሃኑ የወንጌልን መገለጥም ያወራል እንላለን።

በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ የእግዚአብሔር ልጅ እንዴት ሰው እንደሆነ እና ለሰው እንዴት እንደምት እናውቃለን። እግዚአብሔር ከዚህ በኋላ ከክፋት የተነሳ አይሰወርም። በብሉይ ኪዳን ዘመን የምናውቀው ነገር ቢኖር እግዚአብሔር እንደተሰወረ ነው። ዛሬ ግን እግዚአብሔር ራሱን ገልጧል። የብርሃንን አምላክ ካወቅን የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል። ስለዚህ የሱህንን የተጠቀመው ኅጢአት (ነጠላ) ግልፅ የሆነ ይመስለኛል። ስለዚህም አሁን የኅጢአት ባህርይም ይሁን ኅጢአት ለዘላለም እንደተረቱ እናያለን።

ዳንኤል ስቲል በ19ኛው ምዕተ ዓመት ከተነሱ ሜቶዲስቶች መካከል በጣም ጥሩው ነው። የጄ.ኤን.ደርቢ ጥሩ ዓደኛው ነበር። በሁለተኛው የወንጌል መገለጥ ላይ ጥርጣሬ አለው። አንድ ቀን ደርቢ በወንጌል ብርሃን የምንሄድ ከሆነ የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል ብሎ አስተያየት ሰጠ። ስለዚህም ዛሬ እግዚአብሔር በብርሃን ሰላላ ወንጌልን ከሰማን በብርሃን እንመላለሳለን በማለት አወጀ። ስቲል፤ የደርቢን "ወንጌል ሁሉ ነገር ነው" የሚለው ሐሳብ አልተዋጠለትም፤ ስለዚህም ጥያቄ አነሳ። "ደርቢ ሰው ወደዚህ ብርሃን ባይመጣ?" በማለት ጠየቀ። "እግዚአብሔር ብርሃን ሰለሆነ ጀርባው ላይ ያበራል" በማለት መለሰለት። ጥያቄው ሰውዬው ወደ ጌታ ከመምጣቱ በፊት ምን ያህል ንፁህ ነበር የሚለው አይደለም። እግዚአብሔር የፍቅር አምላክ ነው። በብርሃኑ ከተመላለሰኩ ኅጢአቱን ያነፃኛል። ለብርሃኑ ጀርባዬን ከሰጠሁ የእርሱ ብርሃን አይቋረጥም። ይህ የምናመልጥበት ወንጌል ነው። እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግር እንዴት እንደፈታው አያችሁ! በእኔ ውስጥ ኅጢአት የሚባል ነገር አለ፤ ከእኔ ውስጥ ደግሞ የኅጢአት ግብር ይወጣል።

ዳውሎስ በመልዕክቱ በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር የተገለጸውን ኅጢአት ግልጽ ያደርገዋል። በ2 ቆሮ5÷21 “እኛ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን እንቆጠር ዘንድ ኅጢአት ያላወቀውን አንድ ልጁን ስለ እኛ ኅጢአት አደረገው” ይላል። እዚህ ጋ ኅጢአት የሚለው አጠቃቀም ከዮሐንስ ጋር ይሰማማል። “ኅጢአት ያላወቀው” የሚለው በግብሩ ውስጥ ኅጢአት እንደሌለ የሚያሳይ ነው። ነገር ግን ኢየሱስ ራሱ አንድ ወቅት ላይ ኅጢአት ሆኗል። ኢየሱስ ስለ እኛ ኅጢአት አላደረገም፤ ራሱ ኅጢአት ሆኖ ኅጢአታችንን በመስቀል ገደለው። በዚያ ቀን የኅጢአትን ጥያቄ ሁሉ በእኛ ቦታ በመሆን መሰሰው። እግዚአብሔር ኢየሱስን ሰዋው፤ በኅጢአት ምክንያት የተፈጠረው ችግር ይፈታል።

ወደ ሮሜ መጽሐፍ እንመለስ። ሰው በክርስቶስ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲያምን የሚገባው ነገር በጣም የቆሸሸ እንደሆነ ነው። ስለዚህ ነገር ብዙ ያወራል። በእግዚአብሔር ፊት አቀርቅሮ ይኖራል እና ከ5÷12 በፊት ባለው ክፍል መሠረት ትኩረት የተሰጠው በግብር ኅጢአት ላይ ነው። ከኅጢአት ላይ ኅጢአት ... እንዴት እንደታጠበ። ምናልባት በዚያን ጊዜ ሰውየው ከኅጢአት እንደተወሰደ አይገባውም።

ኅጢአት በእኔ ሰላሳ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ኅጢአተኛው በግልጽ ያወራል። ስለዚህም ቶሎ እናደጃለሁ። በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ኅጢአትን እንድሰራ ያደርገኛል። ስለዚህ ያን ጊዜ ኅጢአተኛ መሆኔን አምናለሁ። አንድ ቀን ጥሩ ልሆን እንደማልችል ከመገንዘብ በፊት ሮሜ 7 ላይ ያለውን ልምምድ ብዙ ጊዜ እሰማመደዋለሁ። በመስተዋት ላይ ፊቴ ላይ ጭቃ አያሰሁ። ስለዚህም ስለ መስተዋቱ እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። ኅጢአት በመሥራቴ እጸጸታለሁ። ኢየሱስ እንዲያነፃኝ አጠይቀዋለሁ። ምክንያቱም የማየው በጭቃ የተሰወሰ ፊቴን ብቻ ነው። የሚያሳዝነው ከጭቃ መሠራቴን አሰማወቁ ነው። ምናልባት ከ፲፱ በላይ ኅጢአት ቆጥራ በደመ-

ነፅቻለሁ። ነገር ግን ከጭቃ የተሠራሁ ነኝ። በታጠብኩኝ ቁጥር ጭቃ እየሆንኩ እመጣሰሁ። ከኅጢአት መወለዳችሁን አታውቁም? ስለዚህ እግዚአብሔር መጨረሱ ያለበት ከእናንተ ጋር ነው። እግዚአብሔርን ልትጠይቁት የሚገባው የኅጢአት ይቅርታን ብቻ አይደለም። ከራሳችሁ አርነት መውጣት አለባችሁ።

በአንድ በኩል የግብር ኅጢአት፤ ዕብራውያን 10 ከኅጢአት ወቀሳ ሀሲናችን መንጸቱን ያሳየናል። በሌላ በኩል ከኅጢአት አርነት የምንወጣበት መስቀል ያሰፈልገናል። ስለዚህም አማኝ ድነትና አርነት ያሰፈልገዋል። ኅጢአትን የለራ የኅጢአት ይቅርታ ያሰፈልገዋል። ያው ሰው ኅጢአት በውስጡ ስላለ አርነት መውጣት አለበት።

ሮሜ 7÷7 እናም “እንግዲህ ምን እንላለን? ሕግ በራሱ ኅጢአት ነው? በፍጹም አይደለም። ነገር ግን በሕግ በኩል ባይሆን ኖሮ፤ ኅጢአት ምን እንደሆነ ባላወቅሁም ነበር፤ ሕጉ “አትመኝ” ባይል ኖሮ፤ ምኞት ምን እንደ ሆነ በርግጥ አላወቅም ነበር። ኅጢአት ግን ትፅዛዜ ባስገኘው ዕድል ተጠቅሞ በእኔ ውስጥ ማንኛውንም ዐይነት አጉል ምኞት አሰነግ፤ ኅጢአት ያለ ሕግ ምወት ነውና” (7-8) የሚለው እንዴት ግልፅ ነው። ከዚያ ውድቀት በኋላ ብዙ ኅጢአቶችን ሠርቼ ራሴን ማየት እጀምራለሁ። አሁን ጉዳዩ አንድ ወይም ብዙ ኅጢአት ማድረጌ አይደለም፤ ትልቁ ችግር ያለው ራሴን አለመጨረሱ ላይ ነው። ምንም እንኳን ጥቂት ጥሩ ነገሮችም ብሠራ ከኅጢአት የተወለድኩ ኅጢአት ነኝ።

ይህንን እንዳለ አስቀምጦን ለመጀመሪያ ጊዜ ኅጢአት ሰንሠራ የተወሰነ የተሳሳቱና በጣት የሚቆጠሩ ልምምዶች ያሉን ይመስለን ነበር። በመጨረሻ ግን ሁሉ ነገራችን ከኅጢአት እንደተሰራ ይገባናል። እኔ ሙሉ በሙሉ የማልጠቅም ነኝ። ከሮሜ 7÷7-8 ቀጥሎ የሚመጣው ምንድን ነው? “የማደርገውን አላወቅም፤ ለማድረግ የምፈልገውን አላደርግም፤ ... በእኔ፤

ማለትም 'ነጠላተኛ በሆነው ተፈጥሮ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር በውቃላቱ፡፡ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም' (ሮሜ 7÷15፤ 7÷18)፡፡

ሰለዚህ የ'ነጠላት' ጉዳይ ውጫዊ አይደለም፤ ነገር ግን የውስጥ ችግር ነው፡፡ መጀመሪያ አካባቢ ድርጊቱ የተሳሳተ ቢሆን እንኳ ልቤ ጥሩ ነው እል ነበር፡፡ ጌታን በደንብ እያወቅሁ ስመጣ ግን ምንም እንኳ የምሰራው መልካም ቢሆን ልቤ ግን መጥፎ ነው እላለሁ፡፡ ከብዙ ወደ ነጠላው እንሄዳለን፡፡ አማኝ በመጀመሪያ 'ነጠላትን' ዐይነት በዐይነት ይፈታል፡፡ ይህ ካልሆነ 'ነጠላትን' በነጠላ ማየት አይችልም፡፡ እግዚአብሔር ሁል ጊዜ ዐይኖቻችንን ይክፈትልን፡፡ እንዲሁም እነዚህን ትንሽ ቃላት ይበርክ!!!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጳውሎስ 'ነጠላትን' በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ሲጠቀም አጠቃቀሙ የተለየ ነው፡፡
- 'ነጠላት' በነጠላ ቁጥር የ'ነጠላት' ስር በውስጣችን እንዳለ ሲያሳይ 'ነጠላት' በብዙ ቁጥር የሠራናቸውን 'ነጠላቶች' ያሳያል፡፡
- 'ነጠላት' ለሌላው 'ነጠላትን' አስራለሁ፡፡
- ሰው ድርጊቶቹ ላይ ካተኮረ ማንነቱን ይረሳል፡፡
- ብዙዎች የ'ነጠላት' ስር በውስጣቸው እንዳለ የሚያውቁት ደጋግመው ከወደቁ በኋላ ነው፡፡
- እግዚአብሔር የ'ነጠላት' ይቅርታ ብቻ ሳይሆን የሰጠን ከ'ነጠላት'ም አርነት አውጥቶናል፡፡
- ደሙ የ'ነጠላት' ይቅርታን ሲያመጣ መስቀል ደግሞ ከ'ነጠላት' አርነት አወጣን፡፡
- ሁለት ዐይነት ብርሃን አለ፤ የመጀመሪያው ቅድስና ሊሆን ሁለተኛው ደግሞ ወንጌል ነው፡፡
- በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ እግዚአብሔር ከክፋት የተነሳ ራሱን አይሰውርም፡፡

የመጀመሪያ ንጠላት



"አዳምም ሚስቱን ሔዋንን ተገናኝቶ እርሷም ፀንሳ ቃየንን ወለደች፤ "እግዚአብሔር ርዳታ ወንድ ልጅ አገኘሁ" አለች፡፡ ደግሞም ወንድሙን አቤልን ወለደች፡፡ አቤል የበግ እረኛ፤ ቃየንም አራሽ ነበር፡፡ በአንድ ወትት፤ ቃየን ከምድር ፍሬ ለእግዚአብሔር መሥዋዕትን አቀረበ፡፡ አቤልም መጀመሪያ ከተወለዱት ዘጎች መካከል ሰባቸውን መስዋዕት አድርጎ አቀረበ፡፡ እግዚአብሔር ወደ አቤልና ወደ መሥዋዕቱ ተመለከተ፤ ቢቃየንና በመሥዋዕቱ ግን አልተደሰተም፤ ሰለዚህ ቃየን ክፉኛ ተናደደ፤ ፊቱም ጠቆረ፡፡

እግዚአብሔር አምላክም ቃየንን እንዲህ አለው፡- "ለምን ተናደድህ? ለምንስ ፊትህ ጠቆረ? መልካም ብታደርግ ተቀባይነትን አታገኝምን? መልካም ባታደርግ ግን ንጠላት ዘደጅህ እያደባች ናት፡፡ ልታሸንፍህ ትፈልጋለች፤ እንተ ግን ተቆጣጠራት፡፡ ቃየንም ወንድሙን አቤልን፡- "እስቲ ና፤ ወደ መስኩ እንውጣ" አለው፤ በመስኩም ሳሉ፤ ቃየን ወንድሙን አቤልን አጠቃው፤ ጎደለውም፡፡" (ዘፍ 4 ÷ 1-8)

የመሥዋዕት ትርጉም ምንድን ነው? አንደኛው መሥዋዕት ትርጉም፡እግዚአብሔር ለሰጠታ ያለውን አቋም የሚያሳይ ነው፡፡ መሥዋዕት ምሳሌያዊ ነው፡፡ መሥዋዕት የሚጠላን ሰው ስጦታ እግዚአብሔር አይቀበልም፡፡ በዕብራውያን 11 ÷ 4 አቤል አያሱስን አይቶ በሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር ቀረበ፡፡ በሰዋው በኩል አያሱስን እያየው ነበር፡፡ እግዚአብሔርም በበጉ ውስጥ አያሱስን ተመለከተ፡፡ ቃየን ግን ንጠላት በእርሱ እንዳለ ሰለዘነጋ የእህል ቁርባን አቀረበ፡፡ አዳም ንጠላትን በመሥራቱ፤ ንጠላት ወደ እርሱ መድረሱን ዘንግቶታል፡፡ ምናልባትም ለራሱ "አልገደልኩም፤ ምንም ንጠላት አላደረኩም" ሳይል አይቀርም፡፡ ሰለዚህም የራሱን መልካም ነገር ይህ ቢቀርብ መስዋዕቱን እግዚአብሔር እንደሚቀበለው እርግጠኛ ነበር፡፡

ቃየን ያልገባው ነገር ንጠላትን የመሥራትና ያለመሥራት ጉዳይ አለመሆኑ ነው፡፡ ይህ ሰው በመንፈሱ ደንዝ ነበር፤ በራሱ

ኩራት አሰው፤ እናም እውር ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት መበላሸቱን ረስቷል። ራሱ አሲያም አዳም መሳቱን ዘንግቷል። ንጢአትን ሰላልሰራ ምን ይሁን? በአንድ ሰው ምክንያት ንጢአት ወደ ዓለም መግባቱን አያውቅም። (ሮሜ 5 ÷ 12) ይህ ሰው አዳም ነው። የእርሱ ንጢአት እና የንጢአት ሁሉ ምንጭ ነው። ቃየን ከወጣትነቱ ጀምሮ የራሱን ህሲና እንደጠበቀ ይታየዋል። ስለዚህም ወደ እግዚአብሔር ያሰ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ቀረበ። የሰው ልጅ ንጢአትን በመሥራቱ ምክንያት ንጢአት ወደ ምድር መግባቱን አላስተዋለም።

አንድ ጊዜ ከአንድ ሙስሊም ጋር እየተወያየሁ ነበር። ሁለታችንም አንድ ዐይነት አምላክ እንደምናምንና እንደምናመልክ ነገረኝ። ነገር ግን የመሰሰኩሰት በዚህ መልኩ ነበር “በዙ ሰዎች እግዚአብሔርን ደስ የማሰኘት ስሜት የላቸውም። ቢኖራቸውም፤ በንጢአታቸው ሊያመልኩት አይችሉም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ቅዱስ አምላክ ነው።” ሙስሊሞች በመልካም ሥራቸው ወደ እግዚአብሔር ሲደርሱ እንደሚችሉ ይናገራሉ። አንድ የመንደር አባባል አለ። “ምናልባት ሀብታም አያት እንዲኖርህ ትመኛለህ” ነገር ግን ካልፈሰገህስ? እግዚአብሔር የጡት አባትህ መስሎህ በዚያው መንገድ ልትቀርበው ትሞክር ይሆናል። እውነታው ግን እግዚአብሔር እንደሚያሞላቅቅህ አያት አይቀበልህም፤ ስለዚህ ምን እናድርግ?

ዘፍጥረት 4 ÷ 1-8 ወደ እግዚአብሔር እንዴት መምጣት እንዳለብን ያሳያል። የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እርሱ መቅረብ አትችልም። ምናልባት ብዙ አክብሮት እንዳሳየህ ልትናገር ትችል ይሆናል። ካልተቀበለህስ? ንጢአት ወደ ዓለም መግባቱ እውነት ነው። ይህ ደግሞ በአዳም በኩል ነው። አቤልና ቃየን ወደ እግዚአብሔር ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጡ ሁለቱም ንፁሁን ነበሩ። እስከዚያች ጊዜ ድረስ ሁለቱም

ንጢአት አልሠሩም። ቃየን ገበሬ ነበር፤ እናም ታማኝ ነበር። ወደ እግዚአብሔር የቀረቡበትን አቀራረባቸውን ስንመለከት በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን የሚያይበት መነፅር ነበር። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ህብረት የሰው ልጅ ፍላጎት ላይ የተመሠረተ ነበር። ሁለቱም ወንድማማቾች ትልቅ ንጢአት ነበረባቸው። ነገር ግን ከሁለቱ የአንዱ (የቃየን) ስህተት አንደ ነበር እግዚአብሔር ተናገረ። ስለዚህም ወደ እርሱ አልተመለከቱም። አቤልን ግን ተራኪው እንደጻፈልን የበግ መሥዋዕትን በኩራት ስላቀረበ ተቀበለው።

“በፊትህ ላብ ትበላለህ” የሚለው ትልቅ እውነት (ዘፍ 3 ÷ 14) ሰው በአትክልቱ ሰፍራ እንደማይኖር የሚያሳይ ነው። በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን ፈልጎ ይመጣ ነበር። ሳር በተፈጥሮ ያድጋል፤ እህል ያስማቋረጥ ያፈራል፤ ማዳበሪያ አያስፈልገውም ነበር። ምርቱም የተትረፈረፈ ነበር። አሁን ግን ገበሬ ሲኮን መሬት ከሰው ተቃራኒ ሆነች። ምክንያቱም ተረግማለችና ነው። በግብርናም ይሁን በፖለቲካ አሊያም በትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ሰው እንዴት እንደ ኤደን ገነት ነዋሪ ሆኖ ይሠዋል? እንዴት ምንም እንዳልተፈጠረ ማስመሠል ይቻላል? ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም።

ዛሬ ላይ ያለው ጥያቄ ሰው ምን ያህል መጥፎ ነው የሚል አይደለም። ይልቁንም ምን ያህል የደንዘዘ ነው የሚል ይሆናል። ሰምሳሌ አንድ ልጅ ደስተኛ አይደለም። ሳህኑን መስበር ብቻ ሳይሆን ፆርባውንም ይደፋል። ከትምህርት ቤት በኋላ ምንም እንዳልተፈጠረ ሆኖ መጣ። እርሱ ሊረሳው ይችላል ቤተሰቦቹ ግን አይረሱትም። በዝንጉ ባህርይው እጅጉን ተረብሸዋል። ቃየን ይህንን ልጅ ይመስላል ብዬ ልናገር። አቤልም ሆነ ቃየን የሚኖሩት በንጢአት ዓለም ነው። በራሳቸው መልካም ሥራ

ተመሰርተው መምጣት የለባቸውም፡፡ የእግዚአብሔር በግ ለእነርሱ ያሰፈልጋል፡፡

የ'ነጢአት'ን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን 'ነጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡ የክርስትና ወንጌል፡ 'ነጢአት ብቻ ሳይሆን ለ'ነጢአት ባህርያችንም ኢየሱስ ያሰፈልገናል በማለት ይነግረናል፡፡ የምንኖረው በኤደን ገነት አይደለም፤ ቃየን እግዚአብሔርን ይወዳል ስለዚህም እግዚአብሔርን ማምለክ ፈለገ፡፡ ነገር ግን መሥዋዕቱ ስህተት ነበር፡፡ ስለዚህም ተቀባይነትን አጣ፡፡ እንደ ቃየን ጥፋ ልንሆን እንችላለን፡፡ ሆኖም እግዚአብሔር ክቡርና ቅዱስ አምላክ ነው፡፡ በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በራሱ ኩራት ያለው ሰው እውር ነው፡፡
- አዳም 'ነጢአት እና የ'ነጢአት ሁሉ ምንጭ ነው፡፡
- የተጠቀምከው መንገድ ከተላላተ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አትችልም፡፡
- ግብርናም ይሁን ፖለቲካ አሊያም ትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት አንዳለመኖራችን መራር ነው፡፡
- ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም፡፡
- የ'ነጢአት'ን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን 'ነጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም፡፡
- 'ነጢአት መሆናችንን አውቀን በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል፡፡

የአሮጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ

4

አማኝ ዳግም ከተወለደ በኋላ ልብ ሊለው የሚገባ ነገር በዐዲስ ፍጡርነቱ ምን ያህል እንዳተረፈ እና ከተፈጥሮ ውርሱ እንዴት እንዳመለጠ ነው፡፡ ይህ እውቀት በመንፈሳዊው እውነት እንዲያድግ ይረዳዋል፡፡ ስለዚህም በሥጋ ያለውን ነገር መዘርዘር ይገባናል፡፡

አናም ጌታ ኢየሱስ በመዋጀቱ በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን እንዴት እንደፈታ እንዘረዝራለን፡፡ አርነት በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን ይፈታል፡፡ በአጠቃላይ ዐዲስ ፍጥረት በመሆናችን ያገኘነውን ነገር በሙሉ እንነጋገራለን፡፡

"ሕጉ መንፈሳዊ እንደሆነ እናውቃለን፤ እኔ ግን ለ'ነጢአት እንደ ባርያ የተሸጥኩ ሥጋዊ ነኝ፡፡" (ሮሜ 7 ÷ 14)

"እንዲህ ከሆነ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን በኔ የሚኖር 'ነጢአት ነው፡፡" (ሮሜ 7 ÷ 17)

እነዚህን ሁለት ክፍሎች በማንበብ ሥጋ በ'ነጢአት የተሞላ መሆኑን እንገነዘባለን፡፡ እንዲሁም እኔ ተብሎ የተገለፀው 'ነጢአት የ'ነጢአት ጉልበት ነው፡፡ አዚህ ጋ እኔ የተባለው በተለምዶ እኔነት የምንለው ነው፡፡ መንፈሳዊውን ሕይወት በእውነት ለማድነቅ ክፈለግን ሥጋ የያዛቸውን ነገሮች መርሳት የለብንም፡፡

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከ'ነጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ "አሮጌው ስዋችን ከአርሱ ጋር ተስቅሏል" (ሮሜ 6 ÷ 6) ይለናል፡፡ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም፡፡ በዚህም ኢየሱስ ሁሉን መሥራቱን እናያለን፡፡ እኛ ምንም መሥራት አያሰፈልገንም፡፡ እኛ ማድረግ

ያለብን በዚህ እውነት መተማመን ብቻ ነው (ሮሜ 6 ÷ 11)። ከዚያም የእርሱ ሞት ከኅጢአት ኅይል ነፃ ሲያወጣን እናየዋለን (ሮሜ 6 ÷ 14)።

መጽሐፍ ቅዱስ በኅጢአት ምክንያት ራሳችንን እንድንሠቅል አያስተምረንም። የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸከም ነው። ብዙ ጊዜ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን እንድንክድ ነግሮናል። እንዲሁም መስቀሉን ተሸክመን ልንከተለው ይገባል። እንግዲህ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን የዳኘበት መንገድ ኅጢአታችንን በመስቀል በዳኘበት መንገድ የተለየ መሆኑን ያሳያል። መስቀል ላይ እስከሚመጣ ጌታ ኅጢአታችንን እንዳልተሸከመ እናውቃለን። ነገር ግን መስቀሉ ጋ ከመድረሱ በፊት በኖረበት ዘመን ሁሉ ማንነቱን ዝቅ አድርጎ እንደተመላለሰ የታወቀ ነው። በዚህ ምክንያት አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ነው። ሆኖም ዕድሜውን መላ ራሱን መካድ አለበት።

የገላትያ መጽሐፍ በግልፅ በአማኝና በሥጋ መካከል ያለውን ግንኙነት ያሳያል። በአንድ በኩል "የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ስቅለውታል" (5 ÷ 24) ይለናል። ይህ ማለት ሰው የጌታ የኢየሱስ በሆነበት ቅጽበት ሥጋ ተስቅሏል ማለት ነው። መንፈስ ቅዱስ ካልበራለት በሰተቀር አማኝ አንድ ጊዜ ለሰተሠቀልሁ ሥጋ የለም ብሎ ሊያስብ ይችላል። ነገር ግን መጽሐፍ በሌላ በኩል "እንግዲህ በመንፈስ ኑፍ እሳለሁ፤ የሥጋንም ምኞት አትፈጽሙም። ሥጋ መንፈስ የማይፈልገውን፤ መንፈስም ሥጋ የማይፈልገውን ይመኛልና፤ እነዚህ አርስ በርሳቸው ስለሚጋጩ፤ የምትፈልጉትን አታደርጉም" (5 ÷ 16-17) ይለናል። ይህ በጌታ በኢየሱስ አምኖ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው ሥጋ እንዳለው ብቻ ሳይሆን ኅይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው። እነዚህ ሁለት ምንባቦች አርስ በርስ ይጋጫሉ?

በፍጹም። ቁጥር 24 የኅጢአትን ሥጋ ሲያሳይ ቁጥር 17 ደግሞ ስለ እኔነት ያወራል። መስቀል ስለ ኅጢአት የተሠራ ሥራ ነው። በመስቀሉ ጌታችን ሰዎችን ከኅጢአት ነፃ አድርጓቸዋል። ኅጢአት ከዚያ በኋላ ነገር አይሆንም። በመቀጠል በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ኢየሱስ ወደ ሕይወታችን ሲገባ አማኝ ራሱን ማሸነፍ ይችላል። ኅጢአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራሱን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው።

አንድ አማኝ እውነተኛ ድነትን ሲረዳ ማለትም ጌታን እንደ ግል አዳኙ አድርጎ ሲቀበል ህዲስ ፍጥረት ይሆናል። ወዲያውኑ ዳግም ይወለዳል፤ ኅጢአትንም ድል ይነሳል። በጣም አሳዛኙ ነገር ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛ ሕይወት አለመገለጣቸው ነው። ስለዚህ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው። ኅጢአቱ ሁሉ ይቅር ተብሏል። ሆኖም ዳግም ኅጢአት አለማድረግ አይችልም። አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔር ማዳን በሙሳት ይሰበክ ይሆናል። ነገር ግን አማኞች መላ በመላ አርነት አይወጡም፤ ምክንያቱም የምህረቱ ፀጋ እና በጎ ምኞት የኅጢአትን ኅይል ድል የማይነሳ በመሆኑ ነው።

ነገር ግን አማኝ በዳነበት ጊዜ መላ ድነትን ይቀበላል። ጥቂት ጊዜ የኅጢአት ሽንፈት ሲያጋጥመው፤ ከራሱ ጋር ግን ሁል ጊዜ ጦርነት ላይ ነው። እንዳለመታደል ሆኖ እንደዚህ ዐይነት አማኞች ጥቂት ናቸው። ይህን ያህል ናቸው ብለን በቁጥር ማስቀመጥ ባንችል እንኳ፤ ብዙ ግን እንዳልሆኑ መናገር ይቻላል። ከዚህ በተቃራኒ አብዛኛው አማኝ የያዘው ግማሽ ድነትን ብቻ ነው። አማኞች ኅይላቸውን የሚጨርሱት ኅጢአት ላይ ነው። ምናልባት እነዚህ ሰዎች ዐዲስ ሕይወትን ሲያገኙ እኔነት ምን እንደሆነ እንኳ አያውቁ ይሆናል።

ዐዲስ ፍጥረት ከመሆኑ በፊት አማኝ የነበረው ተሞክሮ ከዚህ ነገር ጋር ይያያዛል። ብዙዎች ከመዳናቸው በፊት ጥሩ ወደመሆን ያዘነበሉ ነበሩ። ምንም እንኳን በተፈጥሯቸው የቁጣ ልጆች ቢሆኑም ህሊናቸው በብርሃን የተሞላ ነው። ጥሩ የማድረግ ኃይላቸውም አስተማማኝ ነው። እነዚህ ሰዎች ከኃጢአት ጋር ትግል የለመዱ ናቸው። ይህ በምክንያትና በምኞት መካከል ያለ ትግል ነው። እነዚህ ሰዎች ወንጌልን በሙሉ ሊሰሙ፣ የኃጢአትን ይቅርታ ቶሎ እንደተቀበሉ ሁሉ የድል መንሳትንም ፀጋ ይቀበላሉ። በሌላ ክፍል ያሉ ሰዎች ግን፣ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለ እምነታቸው ጨለማ የነበረ እና ብዙ ኃጢአትን የተለማመዱ ምንም መልካም በሕይወታቸው የማይታይ ናቸው። የኃጢአትን ይቅርታ ይቀበሉና ኃጢአትን ድል የማድረግን ፀጋ ይዘነጉታል። እነዚህ ሰዎች ከዳኑ በኋላ ከኃጢአት ጋር ግብ ግብ ሲያደርጉ ይኖራሉ።

ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? ምክንያቱም ሰው ደግሞ በተወለደበት ቅፅበት መታዘዝን የሚሻ ዐዲስን ሕይወት ስለሚቀበል ነው። ሕይወት ከመታዘዝ ባሻገር ከሥጋ ነፃ መሆንን ይፈልጋል። የእግዚአብሔር ሕይወት ፍፁማዊ ስለሆነ ፍፁም ሥልጣን ይሻል። በሰው ልጅ መንፈስ ላይ የመለኮት ሕይወት በቅጽበት የድሮ ጌታውን ኃጢአትን ትቶ በመንፈስ ቅዱስ እንዲያፈራ ይጣራል። ምንም እንኳን በሰው ውስጥ ያለው ኃጢአትም ስር የሠደደ ቢሆንም፣ የሰው ፍቃድ በከፊል በዐዲሱ ሕይወት ይታደሳል። ስለዚህም ሀዲሱ ሕይወት ከኃጢአትና ከእኔነት ጋር ይጋጠማል። ይህም ሆኖ ድሉ ብዙ ጊዜ ወደ ኃጢአት ያደላ ነው።

በዚህም የተነሳ በሥጋና በዐዲሱ ሕይወት መካከል ያለውን የተጠጠረ ትግል ማጥፋት አይቻልም። እንደዚህ ዐይነት ሰዎች ብዙ ስለሆኑ ስለ ልምምዳቸው እንናገራለን። አንባቢዎቼን

ማስታወስ የምፈልገው ክኅጢአት ጋር ያለ ትግልና ሽንፈት (ከራስ ጋር አላልኩም) አላስፈላጊ መሆኑን ነው።

ሥጋ የሚፈልገው ሙሉ በሙሉ ሊቆጣጠረን ነው፤ ይህ ደግሞ ከዐዲስ ሕይወት ፍላጎት ጋር ሙሉ በሙሉ ተመሳሳይ ነው። ሥጋ ሰውን ሁል ጊዜ ሊገዛው ይፈልጋል። ዐዲሱ ፍጥረት ደግሞ ለመንፈስ ቅዱስ ሙሉ በሙሉ መገዛት ይሻል። ዐዲሱ የመንፈስ ሕይወትና ሥጋ ሁሉ እንደተቀዋመ ነው። የመጀመሪያው አዳም ተፈጥሮ ከሀዲሱ ሰው ተፈጥሮ (ከክርስቶስ) ይለያል። የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ለማያዊ ነው። ሥጋ ራሱን የሁሉ ነገር ማዕከል ሲያደርግ፣ዐዲሱ ሕይወት ግን ኢየሱስን ማዕከል ያደርጋል። ሁለቱ የተለያዩ ስለሆኑ አማኝ በሕይወቱ የማያቋርጥ ትግል ውስጥ ሊኖር ሊገረም አይገባም። ሥጋ ሰው ኃጢአትን እንዲሠራ ይሻል። የመንፈስ ሕይወት ግን ጸድቅ እንዲሆን ያደርገዋል። ሙሉ ድነትን ያልተቀበለ ሰው ዐዲስ ፍጥረት ከሆነ በኋላ እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወቱ ይበዛል።

ዐዲስ አማኞች እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወታቸው ሲያገኙ ሁል ጊዜ ይገረማሉ። ከዚህም የተነሳ ወደፊት ለመጓዝ የማይችሉ ይመስላቸዋል። እንዳንዶች ደህንነታቸውን እስከመጠራጠር ይደርሳሉ። ይህ ትግል በውስጣቸው ያየለው ደግሞ ስለተወለዱ እንደሆነ ማየት ይሳናቸዋል። በፊት ሥጋ ያለምንም ጣልቃ ገብነት ገዢ ነበር። ስለዚህም ብዙ ኃጢአት ይሠራሉ። ቢሆንም ምንም ያደረጉ አይመስላቸውም ነበር። በመንፈሳቸው ሙታን ነበሩ። ዐዲሱ ሕይወት ብዙ ለማያዊ ቁምነገሮችን፣ ፍላጎቶችን፣ ብርሃኖችን፣ እና እውነታዎችን ይዞ ስለመጣ ይህ ብርሃን አሮጌው ሰው ቆሻሻ እና ብልሽ መሆኑን ያጋልጣል። ዐዲሱ ፍላጎት ለዘመናት የቆየውን እድፈት ይጸየፈዋል። ከዚህ በተቃራኒው የእግዚአብሔርን ምኞት ለመሙላት ይሻል። ስለዚህ ሥጋ ከመንፈስ፣ መንፈስ ከሥጋ

ጋር ይቀዋወማሉ። ይህ ልምምድ አማኝ በውስጡ ሁሉ ለዎች እንዳሉ ያሰረዳል። ሁሉም የራሳቸው ሐሳብና ንይል አላቸው። ሁሉም ሰድል ይጋደላሉ። መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይዋሰታል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል። ይህ በርግጥም የሚያሳየው ደግሞ እንደተወሰዱ ነው።

እግዚአብሔር ሥጋን የማደስ ሐሳብ የሰውም። ነገር ግን ያጠፋው ዘንድ ይሻል። እግዚአብሔር ሰአማኞች ዐዲስ ሕይወት የሰጠው የሥጋን ማንነት ፈጽሞ ለማዋፋት ነው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር የሰጠን ንይል ብርቱ ቢሆንም ዐዲሱ ሰው ግን ገና ጨቅላ ነው። ሥጋ ብዙ ስለሚያስጨንቀው እና ዐዲስ የተወለደው ለእምነት በእግዚአብሔር ላይ ማረፍን ለላልተሰማመደ ሙሉ ደህንነቱን ማጣጣም ይከብደዋል። በዚህ ጊዜ ምንም እንኳ ዳግም ዚወሰድም፤ ሥጋዊ ነው። ሥጋዊ ስንል በሥጋ ቁጥጥር ስር የዋሰ ማሰታችን ነው። አዚህ ጋ ሲሠመርበት የሚገባው ነገር ዳግም መወሰዱ ነው። በሕይወቱ የበራ ስማያዊ ብርሃንን አንዴ ተቀብሏል። ከዚህም የተነሳ የሥጋን ክፋት ይረዳል። እናም ምኞቱ ሁሉ ደህንን የነጠአት ሥጋ ማንበርከክ ይሆናል። ነገር ግን ጨቅላ ከመሆኑ የተነሳ ደህንን ፍላጎቱን ማሟላት ይከብደዋል። በዚህን ጊዜ ሕይወቱ በእንባ የተሞላ ነው። በእርግጥም ሁሉም ዳግም የተወሰደ ሰው እግዚአብሔርን ደስ ለማሠኘት በዚህ ሂደት ውስጥ ሄልፏል። ነገር ግን ንጠአትን ለማንበርከክ ብቁ አይደሉም። ከዚህም የተነሳ ከድል ይልቅ ውጤቱ አብዛኛውን ጊዜ ውድቀት ይሆናል። ይህ ወቅት አንዴት ሀይነት የቅሬታ ዘመን መሠላችሁ ! ጳውሎስ በሮሜ 7 የገለፀው ደህንን የመሠለ አሳዛኝ ታሪክ ነው።

“የማደርገውን አላውቅም፤ ሰማድረግ የምፈልገውን አላደርግም። ነገር ግን የምጠላውን ያን አደርጋለሁ።” ማድረግ የማፈልገውን የማደርግ ከሆነ፤ ሕጉ በጎ እንደሆነ እመሰክራለሁ፤ እንዲህ ከሆነ፤ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ

ሳልሆን፤ በእኔ ውስጥ የሚኖረው ንጠአት ነው። በእኔ ማሰትም ንጠአተኛ በሆነው ተፈጥሮዬ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር አውቃለሁ፤ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም። የማደርገው ሳደርገው የምፈልገውን በጎ ነገር አይደለም፤ ዳሩ ግን ለማድረግ የማፈልገውን ክፉ ነገር ነው። ሳደርገው የማፈልገውን ነገር የማደርገው ከሆነ፤ ያን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን፤ የሚያደርገው በእኔ ውስጥ የሚኖረው ንጠአት ነው።

ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደ ሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በጎ ነገር ለመሥራት ስፈልግ፤ ክፋት ከእኔ ጋር አለ። በውስጤ በእግዚአብሔር ሕግ ሐሄት አደርጋለሁ፤ ነገር ግን በብልቶቼ ውስጥ ለሚሰራው የንጠአት ሕግ እኔን እስረኛ በማድረግ፤ ከአዕምሮዬ ሕግ ጋር የሚዋጋ ሌላ ሕግ በብልቶቼ ውስጥ ሲሠራ አያለሁ።” (ሮሜ 7 ÷ 15-23)

“እኔ ምን ዐይነት ንስቋላ ሰው ነኝ!” የመጨረሻ ዕይታው ነበር። “ከዚህ ለሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ሊያድነኝ ይችላል?” ይህ በብዙዎች ልብ ያለ ህመም መልስ እንዴት ነው የሚያገኘው?

እንደዚህ ዐይነት ተጋድሎ ምንድን ነው? ይህ ተጋድሎ የመንፈስ ቅዱስ ሥርዐትም ነው። ለሰው ልጅ እግዚአብሔር ሙሉ አርነት ሰጥቶታል። ሰው ደህንን ታላቅ ድነት መጠበቅ ያቃተው ሰላላውቀ አይደለም፤ ይልቁንስ እንዲኖረው ስላልፈቀደ እንጂ። በእውነት ልናምነው ልንቀበለውና ሰራሳችን በሙሉ ሐሳብ ልናውጀው የተገባ ነው። ለዚህም ነው ሰው ዳግም በተወሰደበት ጊዜ ከእግዚአብሔር ምህረትን ሲጠይቅ የንጠአት ይቅርታና ዐዲስ ሕይወት የተሠጠው። ከዚህ ባሻገር፤ ከላይ ባየነው ተጋድሎ ውስጥ አማኞች በክርስቶስ ሆነው ለሥጋ በሙሉ እንዳይንበረከኩ እግዚአብሔር ይሻል። ምናልባት አማኝ

ከእውቀት ማጣት የተነሳ ድል ያጣ ይሆናል። እንደዚህ ዐይነት የሚያጋጥሙት ልምምዶች እንዲያውቅ ያስችኩሉታል። በዚህም እግዚአብሔር ክርስቶስ ከአሮጌው ሰው ጋር በምን ዐይነት ሁኔታ እንደጨረሰ ይረዳል፤ እናም በማመን የተሠራለትን ይቀበላል። የተሠራለትን ነገር በእምነት ካልተቀበለ ግን እውነታው እውቀት ብቻውን ለተጋድሎ ምንም ፋይዳ እንደሌለው ይገባዋል። ብዙ ሽንፈቶች ምናልባት ቀድሞ የምናውቀውን እንድንለማመድ ረድተውን ይሆናል።

ይህ ተጋድሎ ጊዜ በጨመረ ቁጥር እያደገ ይመጣል። አማኝ ተስፋ ቆርጦ ወደ ፊት መገለገሉን ካላቆመ ብዙ ተጋድሎዎችን በሕይወቱ ይለማመዳል። ይህ ትግል አርነትን እስኪያገኝ አይቆምም። ነገር ግን አርነት በመጨረሻ ይገለጣል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከኅጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል።
- ኢየሱስ ሁሉን ለለባራው በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም።
- የእግዚአብሔር ቃል ራሳችንን በኅጢአት ምክንያት እንድንሠቅል ሳይሆን የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸክም ነው።
- አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ቢሆንም መስቀሉን ግን ዕድሜውን ሙሉ መሸከም አለበት።
- የ"ሥጋን ምኞት አትፈጽሙ" የሚለው ቃል ሥጋ እንዳለን ብቻ ሳይሆን ኀይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው።
- ኅጢአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራሱን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው።
- ዳግም የተወለደ አማኝ ኅጢአትን ድል ቢነሳም ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛሕይወት ስለማይገለጡ፤ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው።
- በሥጋና በዐዲሱሕይወት መካከል ያለውን የተጠጠፈ ትግል ማጥፋት አይቻልም።
- የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ለማያዊ ነው። ሥጋና መንፈስ የራሳቸው ሐሳብና ኀይል አላቸው፤ ሁለቱም ለድል ይጋደላሉ፤ መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይጥለቀላል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል።

5

አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት

“በሰዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ሆነኔ የለባቸውም፡፡ ምክንያቱም የኢየሱስ መንፈስ ሕግ በክርስቶስ ኢየሱስ ከነጠላትና ከሞት ሕግ ነጻ አውጥቶአችኋል፡፡” (ሮሜ 8 ÷ 1-2)

የእግዚአብሔር ልጆች ትልቅ ችግር አለባቸው፡፡ እንደ እግዚአብሔር የልብ ምኞት መኖር አይችሉም፡፡ ብዙዎች እንደዳኑ ይናገራሉ በርግጥም ድነዋል ከግብራቸው አንጻር ካየነው ግን፡ ለአትክልት ስፍራው አይደሉም፡፡ ደህንንነት ሙሉ ነው፤ ቃል የተገባልንም መሬት ማርና ወተት የሚያፈስ ነው፡፡ ስለዚህም ለሮሜ 7 ሙሉ ትኩረት ልንሰጥ ይገባል፡፡ ይህ ምዕራፍ ወደ ተትረፈረፈው ዓለም ይመራናል፡፡

“ምክንያቱም ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ኃድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድተዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተስተሰረያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኅጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፡፡” (ሮሜ 3 ÷ 23-25)፡፡ አሜን! በክርስቶስ ደም አርነት ወጥቻለሁ፡፡ ሮሜ 6 በእኔና በክርስቶስ መስቀል መካከል ያለውን ግንኙነት አሳይቷል፡፡ ስለዚህም ጽድቅ ተደርጋለሁ፡፡ ይህ የመስቀሉን ተዕዕኖ እንድንረዳ ያደርገናል፡፡ እውነት ለመናገር ሮሜ 7 በአሮጌውና በዐዲሱ ሰው መካከል ያለውን ተጋድሎ አያሳይም፡፡ በተመሳሳይ በሁለቱ ተፈጥሮዎች መካከል ያለውን ተቃርኖም አያሳይም፡፡ ሮሜ 7 የሚነግረን ከራሳችን እንደምንጣላ ብቻ ነው፡፡ ይህም ማለት የምወደው እያለ የማልወደውን አደርጋለሁ የሚል ነው፡፡ አሳፋሪው ነገር ትሁት ልሆን ሲገባኝ ኩሩ መሆኔ ነው፡፡ እንዲሁም ትዕግስተኛ መሆን ሲገባኝ ተናዳጅ መሆኔ ነው፡፡ ይህ በዓለም ያለ ትልቅ ተጋድሎ ነው፡፡

ጳውሎስ የድልን ሚስጥር ያገኘው እንዴት ነው? እባካችሁን ሮሜ 7 ላይ ላሉ ሁለት ሐሳቦች የተለየ ትኩረት ሰጡ፡፡ አንድ ሕግ፡ በሌላ በኩል ፍቃድ ነው፡፡ ስለዚህ እዚህ ጋር የምናገኘው በአሮጌውና በዐዲሱ መካከል ያለ ግጭትን አይደለም፡፡ ይልቁንም በሕግና በፍቃድ መካከል ያለውን ነው፡፡ ይህ ግጭት በሰው ብቻ ሳይሆን በሙሉ አፅናፈ ዓለም ያለ ነው፡፡ ሰው ፍቃዱ ከተፈጥሮ ጋር ሁሉ ተቃራኒ ሲሆን ያገኘዋል፡፡ የሰበት ሕግ ተፈጥሯዊ ነው፡፡ ሁል ጊዜ አንድ ዐይነት ስለሆነ ሕግ ነው እንላለን፡፡ በሁሉም ቦታ አንድን ነገር ከከፍታ ላይ ብትለቁት ወደ ታች ይወድቃል፡፡ የሰበት ኃይል ሁሉን ወደ መሬት ማዕከል ይጎትታል፡፡ አንድን መጽሐፍ ይገፍ ላለመልቀቅ ከወሰንኩ የሰበትን ሕግ አቋቋመዋለሁ፡፡ ለመጀመሪያ በእጄ ያለው ክብደት ሁለት ኪሎ ይመዝናል፡፡ ቀስ በቀስ ክብደቱ ወደ አራት ኪሎ ሲያድግ ይሰማኛል፡፡ ከዚያ አራት ኪሎ ይሆናል፡፡ ከዚያም መጽሐፉን ለዘላለም ይገፍ መቆም እንደማልችል እረዳለሁ፡፡ ተሰፋ መቁረጥ አለብኝ ነው፡፡ የማይቋቋሙት ነው፡፡ ከዚህም በተጨማሪ ሕግ ሁሉ ያሸንፋል፡፡ ፍቃድ ሁል ጊዜ ይንበረከካል፡፡ ይህ በዓለም ያለ እውነት ነው፡፡ ሕግ በጊዜ እና በቦታ ስለማይወሰን ኃይሉን ሁል ጊዜ ያሳያል፡፡

ሮሜ 7 ኅጢአትን በተመለከተ ትልቅ መገለጥ ነው፡፡ ኅጢአት ድርጊት ብቻ አይደለም፡፡ ኅጢአት ሕግም ነው፡፡ አማኞች ሁል ጊዜ ሲወድቁ የሚገኙት የኅጢአትን ባህርይ ባለማወቃቸው ነው፡፡ ለምሳሌ አንዲት እህት አንድ ጊዜ “ዛሬ ለምን ስሜቴን መቆጣጠር እንዳቃተኝ አልገባኝም” አለችኝ፡፡ ከአባባሏ የተረዳሁት፡ ለወትሮው ጥሩ ነበርኩ ዛሬ ግን ያለ ልማዴ ስሜቴን መቆጣጠር አልቻልኩም” የሚል ነው፡፡ ይህች እህት ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ኅጢአት በመሆን እንደሆነ አላወቀችም፡፡ ሌሎች ብዙ ኅጢአቶችን እንደምትሰራ ጥርጥር የለውም፡፡

የቆዳ በሽታን በምሳሌነት እንውሰድ። በሰውዬው ላይ ያለው ቁስል በቆዳው ውስጥ ጥልቅ ከሆነ እርሱ የሥጋ ደዌ ነው። ስለዚህም እርኩስ ነው ይባላል። ነገር ግን የቆዳ በሽታው ሰውነቱን ሙሉ ቢሸፍነው ሆኖም ግን ጠልቆ ካልገባ ንጹህ ነው (ዘሊዋውያን 13)። ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? በመንፈሳዊ ቋንቋ የኅጢአተኛ ምሳሌ የሆነው የቆዳ በሽተኛ በመጨረሻ የኅጢአትን ምንነት ያሳወቀ ነው። ኅጢአትሕግ ነው፤ ድርጊት ብቻ አይደለም። ይህንን ማወቃችን ወደ ድል ያመጣናል።

አንድ ቀን በእኔ ማለትም በሥጋዬ ምንም መልካም እንደሌለ ተረዳሁ። ኅጢአትን የማደርገው አንዳንድ ጊዜ ሳይሆን ሁል ጊዜ ነው። በሮሜ 7 ÷ 21 ጳውሎስ ያገኘውን ታላቅ ግኝት ያሳየናል፡ “ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በኅ ነገር ለመሥራት ሰፊልግ ከፋት ከእኔ ጋር አለ።” በተደጋጋሚ የመውደቁ ምክንያት ሕት መሆኑን ተረዳ። ከዳንን በኋላ ዐዲስ ፍቃድ አለን፤ ይህንን ፍቃዳችንን ከኅጢአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ለህተት ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ሰባኪን ሊያሳስበው የሚገባው ሰዎች ኅጢአትን ሊሠሩ ከማየት በላይ ጥሩ ነገር ለማድረግ ሊታገሉ መመልከት ስህተት መሆኑን ነው። ለምሳሌ አንድ ሰው ትሁት ለመሆን ዘወትር ጥረት ያደርጋል። የዚህ ሰው ጫና ይሰማናል። በውስጡ ያለውን የኅጢአት ሕግን በፍቃዱ መቋቋም እንዴት ከባድ እንደሆነ አውቃለሁ። ብዙ ክርስቲያኖች እንዲህ በማድረጋቸው ደስታቸውን አጥተዋል። ለምንድን ነው የድልን ሚስጥር ማግኘት ያቃታቸው? ጠንካራ ሠራተኛ መሆናቸው በርግጥም “ክርስቲያን” የሚለውን ስም ሞገስ ነሰቶታል።

በፍቃዳቸው ኅጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ። ለምሳሌ ኩሩ ነኝ! ለዚህ ነገር መፍትሔው ምንድን ነው? በፍቃዴ ውስጥ ያለውን ኅይል በመጠቀም ይህንን ኩራቴን ለመያዝ መሞከር አለብኝ? ልክ መጽሐፉን ይዞ

መቆየት እንዳቃተኝ ፍቃዴሰ አይወድቅምን? ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሮን መቀየር አይደለም። ይህ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።

ጳውሎስ ያማጠበት ነጥብ ይህ ነው። ክርስቲያን የሚያቃስት ከሆነ ብሩክ ነው። ስንቶች ነን ለሚታችንን መቆጣጠር ያቃተን? ራሳችንን ስላልገዛን እንደሆነ የገባን? ከዚህ ተነሰተን ለሚቀጥለው ጊዜ የተሻልን እንሆናለን ብለን እናስባለን። የሚገርመው በሚቀጥለውም ጊዜ አንድ ዐይነት ነገር መፈጠሩ ነው። ከውድቀት በኋላ በአዕምሮአችን የሚመጣው ሐሳብ በደንብ ስላልታገልን መሸነፋችን ነው። እዚህ ጋ ግልጽ የሆነ መረዳት ሊኖረን ይገባል። ያም በፍቃዳችን ላይ ተመስርተን የምናገኘው ድል ጊዜያዊ መሆኑን ነው። ከዚህም የተነሳ ይቀየራል። የኅጢአት ሕግ ግን የማይቀየርና ሁል ጊዜም የሚኖር ነው።

ሮሜ 8 ÷ 1 ላይ እንደምናነበው “ስለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት ለሁን ኩነኔ የለባቸውም።” የሚለው “ደካሞች አይደሉም” ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ የኅጢአትና የሞት ሕግን ያሸንፋልና ነው። እዚህ ጋ ያለው ችግር ያለመታዘዝ አይደለም። እግዚአብሔር እርሱን ያወጣን ከኅጢአት ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ከኅጢአትም ሕግ ከሞት ሕግ ነጻ ወጥተናል። በቀላሉ እግዚአብሔር ይህንን ሕግ ለማጥፋት ሌላ ሕግ አመጣ። እርሱም ፍቃድ አይደለም። አሮጌውን ሕግ የሚቋቋም ዐዲስ ሕግ እንጂ። በሰበት ሕግ መሰረት ብረት ወደ ምድር ይወድቃል። ይህ እውነት የሚሆነው በምድር ሰበት ሕግ ነው። ሌላ የማግኔቲዝም ሕግ ግን ብረቱን ከመውደቅ ያድነዋል።

የሕይወት መንፈስ ሕግ በውስጣቸው ገብቷል። እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ አለው። በቀላሉ ስናስቀምጠው ሕግ ባህርይ ነው። ስድን ያገኘሁት ሕይወት ብቻ አይደለም። ይህንን በዚህ መንገድ ልግለጸው። ዓላ የራሱ ሕይወት አለው። የሁል ጊዜ ሕት ደግሞ በውሃ ውስጥ መዋኘት ነው። ሕይወት የራሷ ሕግ አላት። በውሃ ውስጥ የሚኖር እና የማይዋኝ ዓላ አታገኘም። ዓላ ከሆነ ይዋኛል። ሕይወት ባለበት ሕግ አለ። ሕግም ባለበት ሕይወት አለ። እንደገና ወፍ የራስዋ ሕይወት አላት። መብረር የወፍች ሕግ ነው። የወፍ ሕይወት ያለው መብረርን መማር አለበት የሚባለው አባባል በሰህተት የተሞላ ነው። መብረር የማይችል ወፍ የወፍ ሕይወት የለውም። ወፍ ለመብረር ትምህርት አያስፈልጋትም።

እግዚአብሔር ዐዲስ ሕይወት ሲሰጠን የሕይወት መንፈስ ሕግም ሰጥቶናል። የሰጠን ሕይወት ብቻ ሳይሆን የዚህን ሕይወት ባህርይ ነው። ይህ ነው እንግዲህ ዐዲስ ፍጥረት መሆን። የክርስቲያን ባህርይ ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው። መልካም ማድረግ የአማኝን ጉልበት የሚጨርስ አይደለም። የሚመጣው ከተቀበለው ዐዲስ ሕይወት ነው። በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት እንድትከተሉት ያደርጋችኋል። በመስቀል ዕዳዬን ሁሉ የክፈለ ጌታ አሁን ይተወኛል? የመሬት ሰበት ሕግን ምሳሌን በሚመስል መልኩ በጠረጴዛ ላይ የተቀመጠው መጽሐፍ ቅዱስ መቼም አይወድቅም። መጽሐፍ ቅዱስን ደግፋችሁ መያዝ አያስፈልጋችሁም። እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ ጳውሎስ እንዳለው አሁን ኩነኔ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።

በ1884 በግብፅ የተገኘውን መጽሐፍ ብትመለከቱ፤ ኩነኔ የሚለው የግሪክ ቃል ሁለት ትርጉም አለው። አንደኛው ሀጋዊ

ትርጉሙ ሲሆን ሌላው ነጻ ትርጉሙ ነው። በሕግ ቋንቋ ኩነኔ ተብሎ ተተርጉሟል። በነጻው ትርጉም መሰረት ደካማ መሆን ወይም ውሱንነት ተብሎ ተተርጉሟል። በክርስቶስ እ.የሱስ ከእንግዲህ ደካማ ወይም ውሱን አይደላችሁም። በሮሜ 7 ላይ ማድረግ የምትወዱትን ሳይሆን የምትጠሉትን ነገር በማግኘታችሁ ተስቃይታችኋል። ሮሜ 8ን ስታነቡ ዐዲሱ ወንጌል ሲታወጅ ታያላችሁ። ይህ እውነት ወደድንም ጠላን ሕግን በሕግ የሚሸር ነው። ፈተና ካጋጠማችሁ ይህንን ሚስጥር ተጠቅማችሁ ታንበረክኩታላችሁ። እግዚአብሔር የሚያጋጥማችሁን ፈተናዎች ሁሉ ማሳለፍ ይችላል።

አንድ ጊዜ አንዲት መበለት ልጇ ሞተባት፤ ዕድሜው ሃያ ስሳት ዓመት ነበር። ሬሳውን መጥታ እንድትወሰድ ሰልክ ሰደወልላት፤ ተንበርክካ “እግዚአብሔር ሆይ አንተ ካላሳለፍክኝ ይህንን ማለፍ አልችልም!” ብላ ጸለየች። በርግጥም እግዚአብሔር ረዳት እናም ያንን ጊዜ አለፈችው። አንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል ነው ልትል ትችላለች፤ መዋኘት ግን መከራዋ ነው። በተመሳሳይ ክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ነው ሊል ይገባል። ንጢአት ለእርሱ አስቸጋሪ ነገር ሊሆንበት ይገባል። እሚን!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ሁሉም አሸናፊ ሰለሆነ፤ ፍቃድ ይዘግይም ይፍጠን ሰህግ ይንበረከካል።
- ኅጢአት ድርጊት ብቻ ሳይሆን ሕግም ጭምር ነው።
- ከዳንን በኋላ የተቀበልነውን ዐዲሱን ፍቃዳችንን ከኅጢአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ሰህተት ነው።
- በፍቃዳቸው ኅጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ።
- ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሯቸውን መቀየር አይደሉም፤ እንደዚህ ዐይነቱ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።
- በቀላሉ እግዚአብሔር ሕጉን ሰመሻር ያመጣው ሌላ ሕግ ነው።
- እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ ያለው እንደመሆኑ የሕይወት መንፈስ ሕግ የዐዲሱ ሰው ባህርይ ሆኗል።
- የክርስቲያን ባህርይ እና ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው።
- እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ በመጽሐፍ እንደተጻፈ አሁን ኩነቷ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።
- ለእንዲት ወፍ መብረር አጅግ ቀላል እንደሆነ፤ ለክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ሊሆን ይገባል።

እምነት



የእግዚአብሔር ልጆች የሚያስፈልጋቸው እምነት መሆኑን አይተናል። ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማለገጥ አይቻልም (ዕብ 11 ÷ 6)። እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው። እግዚአብሔር እምነት ላይ ምን ያህል አትኩሮት እንዳደረገ ስንመለከት በእውነት እንገረማለን። መጽሐፍ ቅዱስ ላይ የምናገኘው ሙሉ ድንት ሁል ጊዜ ለማለት በሚያስችል ደረጃ የሚገኘው በእምነት ነው።

አንድ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ ላይ አርግጥ ነው። ያም እግዚአብሔር ክፉ ሥራ ይጠየፋል። ይህ ደግሞ ከኅጢአተኛውም ሆነ ከቅዱሳን የሚወጣ ሊሆን ይችላል። ከራሳቸው ማንነት ከወጣ ክፉ ነው። ይህንንም እግዚአብሔር ይጠላዋል። ብዙ ጊዜ በሰው ፊት መልካም የሚመስሉ ነገሮች በእግዚአብሔር ፊት የተጠሉ ሆነው ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ ራሱ ከእንዱ ከእግዚአብሔር በስተቀር ቸር እንደሌለ ነግሮናል (ማር 19 ÷ 7)። ከክርስትና ከተነሳን እንድም በራሱ መልካም የሆነ ነገር የለም። በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቲም ነገር ክፉ ነው። ከእግዚአብሔር ውጪም ምንም መልካም ነገር የለም። ከአርሱ ፍቃድና ኅይል ውጪ የሆነው ሁሉ ክፉ ነው። የአማኞች ሥራ መልካም ሊሆን የሚችለው የእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሲሆን ብቻ ነው።

እዚህ ጋ ነው እንግዲህ እምነት የሚመጣው። እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይይዛል። (1) የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና (2) እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅ። ራሱን መከልከል ለእግዚአብሔር ሥራ መጀመር አጅግ አስፈላጊ መሆኑን ልብ እንበል። ራሱን ለመከልከል የእምነት አቋም

ትልቁን ሰፍራ ይወሰዳል። የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀመረው በአማኞች ልብ ነው። ስለዚህም አይታይም። የራስን መከልከል ግን የሚታይ ነው። ስለዚህም ሰዎች ሊያውቁት ይችላሉ። የእምነት ታላቅነትም የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኞች ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሊያሳይ ነው።

የዚህ ነገር ደረጃ ሊጋነን አይገባውም። እግዚአብሔር መቼም የሰውን ሥራ ከራሱ ጋር አያተላቅልም። እግዚአብሔር ከአማኝ የሚጠብቀው የራሱ የሆነውን ነገር ሁሉ እንዲተው ነው። ይህ ደግሞ ሐሳቡን እና ብቃቱን ሁሉ ይጨምራል። እግዚአብሔር አማኝ ሲደገፈውና ሲያርፍበት መደሰቱ ጥርጥር የለውም። ነገር ግን እንደዚህ ዐይነት እምነት የሚገለጠው እንዴት ነው? ከራስ ነጻ ወጥቶ በእርሱ ላይ ሙሉ በሙሉ ታምኖ በመቆም ነው። ይህ በእምነት የመጀመሪያው ደረጃ ነው።

በዓደኞቹ ተማምኖ በማቀድና በመሥራት ሥራ የበዛበት ሰው የት ታገኛለችሁ? እግዚአብሔር ታማኝ እና እርዳታ የማይሻ ከሆነ ከእኛ ትብብር ይጠይቃል? እግዚአብሔርን ሥራዬን ይሠራልኛል ብለን ካሰብን ጭንቀትን ምን እመጣው? ምን አልባት ጥሩ አድርጎ አይሠራው ይሆናል ብለን እናስብ ይሆን? ይህ ከሆነ በእውነት እንደማናምን ያሳያል። እምነት ከእኛ (ከራሳችን) ሙሉ በሙሉ እንድናርፍ ይጠይቃል። በልባችን መጨነቅ አሊያም በሰውነታችን ድካም አያስፈልግም። በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየፈራንና እየተጠራጠርን ነው።

የመጀመሪያው የእምነት መርህ በራስ ከመተማመን መከልከል ነው። በማይረባ ማንነታችን እና በአስቸጋሪው ሁኔታችን መጨነቃችንን መቀጠል አለብን? ይህ ከሆነ ዐይኔን ወደ እግዚአብሔር አንሰቻለሁ እንዴት እንላለን? እስካሁን ቅልጥፍናችንና ጥንካሬያችንን ተጠቅመን፤ ለራሳችን መሥራት

ከቀጠልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ታላቅ መሆኑን እና እኛ ደካማ መሆናችንን መናገር እንችላለን? ሰው ደካማነቱን ሲያየው ራሱን በእግዚአብሔር እጅ ላይ ይጥላል። የእምነት ሕይወት ራስን የመካድ ሕይወት ነው። የእምነትም ሥራ ራሳችንን ስንክድ የሚሠራ ነው። እምነት በራሳችን ያለንን መደገፍ፤ ደካማችንን እንዲሁም ብርታትና ቅልጥፍናችንን ሁሉ አሸቀጥረን እንድንጥል ይጠይቃል። አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።

አስቀድሞ አማኞች እንዲህ ዐይነት እምነት አልነበረውም ማለት እንግዳ አባባል ነው። ሀዲስ ሕይወት ሰናገኝ እንዲህ ዐይነቱ እምነት ተሰጠን (ኤፌ 2 ÷ 8)። ስለዚህም ለየዕለት ኑሯችን እምነትን ከእርሱ ልንቀበል ይገባናል። እምነቱን ከእግዚአብሔር ካልተቀበለው በስተቀር ቢያምን እንኳ የአማኝ ሕይወት እርባና ቢሰ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። እምነት ሁሉ ከእግዚአብሔር የተቀበለ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ጋር የዘረዘረው እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው (1 ቆሮ 12 ÷ 4)።

በእግዚአብሔር ለመታመንና ነገራችንን በሙሉ ለእርሱ ለማስገዛት የፈለግንባቸው ጊዜያቶች የሉም? በእግዚአብሔር ለማመን ብዙ እንደከማለን ነገር ግን በዐጭር ቃል እናምንም። አንዳንድ ጊዜ ልባችን ደረታችንን ፈንቅላ ልትወጣ እስከምትደርስ በብርቱ እንታገላለን። ነገር ግን የሚገለጠው እምነት ሥራ መሥራት አይችልም። ያለንን ንይል በሙሉ አውጥተን ጥርጣሬን ለማስወገድ እንሠራለን። ሆኖም ያሻነውን አናገኝም። ይህ በእውነቱ ጸጣም ያማል። አማኝ ከነጥርጣሬው ሲኖር እንዴት ዐይነት ስቃይ መስላችሁ!

ይህ እምነት አይደለም፤ እምነት ሰው የሚያመጣው ወይም የሚፈበርከው አሊያም የሚፈጥረው ነገር አይደለም። እምነት

ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው። እግዚአብሔር ዐይኖችን ስመምራት የሰጠው እምነትን ነው። አማኞች አይደሉም ይህንን እምነት የሚገዙት። ብዙ ጊዜ የሆነ ነገርን ለመሥራት እምነት እንዲኖረን እንሻለን። ተያቂው ይህንን እምነት የት ነው የምናገኘው? ይሆናል። ለረዥም ጊዜ ፈልገንዋል ወይንም በሐሳባችን ተመላልሷል። ነገር ግን እግዚአብሔር የሰጠን እምነት የሚገልጸው በጸሎት እኛን ወደ ላቀ ስኬት በማምጣት ነው።

እግዚአብሔር እምነት የሚሰጠን ምኞታችንን ሊያጠግበን አይደለም። እኛ ያሰብን መሞት ነው። ራሳችንን እንደ አፈር መቁጠር አለብን። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ እውነት ቅዱሳን መኖር ያለባቸው ለእግዚአብሔር ፍቃድና ክብር ነው። አማኝ ትክክልና ስህተት ነው ብሎ ለራሱ መወሰን አይችልም። እግዚአብሔር ለፍቃዱ እንደ አሸንዳ ሊጠቀምብን ይሻል። ይህ ግን መሞታችንን ይጠይቃል። እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመመላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንዳ ይጠቀምብናል። እግዚአብሔር ሥራን ለመሥራት እምነትን ሰጥቶናል። ስለዚህም እንዲሠራ በጸሎት እንጠይቀዋለን። ፍቃዱ እስከሚሟላ እግዚአብሔር ይሠራል። በርግዋ ሥጋ ምችቱ ይጠፋል። ምክንያቱም ስሥጋ የምኞቱን ያደርግ ዘንድ አንድም መሰረት አይሰጠውም። ለራሱ ሳይሆን ለጌታው የሚኖር አማኝ በደስታ የተሞላ ነው። የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቃድ በመመላት የሞቱ መጠቀሚያዎች እንሁን!

እምላካችን ምን ያህል አዋቂ እንደሆነ አያችሁ? ምናልባት እምነት እኛ ያለን እና ከእኛ የሚነሳ ቢሆን በእምነታችን ላይ እንሠለጥን ነበር። ስለዚህ የሆነ ነገር ስንፈልግ የሚያስፈልገን ማመን ብቻ ነው። ከዚያም እግዚአብሔር ለእኛ ምኞት ባረዶ ይሆናል ማለት ነው። ይህ ግን በፍጹም አይሆንም፤ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር እምነትን ለኛ

ከመስጠቱ በፊት ለማመን አንችልም። ብዙ ክርስቲያኖች ከኛ መካከል በቀላሉ ወደ እረፍት መግባት የማንችለው እምነትን መፈብረክ ስለማንችል ነው። ድንገት ግን እግዚአብሔር እምነትን ይሰጠናል (እንዳንድ ጊዜ በእንድና በዑለት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ሊሆን ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ከጸሐይን በኋላ ይሆናል)። ያን ጊዜ ልባችን በቅፅበት ይረጋጋል። እኛም ወደረፍታችን እንገባለን። ይህ ደግሞ የሆነ ሞትና የተሰጠን ዐይነት ነው። እንደዚህ ዐይነት እምነት ያለምንም ትግል፣ ጭንቀትና ልምምድ ወደ ሕይወታችን የሚመጣ ነው። እግዚአብሔር እምነትን እንደሰጠ፣ አማኝ የእምነትን ሥራ ይገልጣል። ያም ያለምንም ሐሳብ በዕረፍት ተዘልሎ መኖር ነው። በሰው የተፈባረከ የቱም ነገር እምነት ስላይደለ ወደ እረፍት አይወስደንም።

እዚህ ጋ አንድን ነገር በግልጽ ማስጠንቀቅ እፈልጋለሁ። ያም እስከ አሁን ያየነው ነገር እኛ ምንም ሌላ ነገራት የለብንም ተብሎ መወሰድ እንደሌለበት ነው። ስለዚህም እምነትን መጠበቅ አስብን። እምነትን በዑለት እንከፍለዋለን። ልዩ እምነት እና እምነት ብለን። ይህ ልዩ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። ይህም እግዚአብሔር ያቀደውን ነገር ለመፈፀም እንድንችል እንድናምን ያስችለናል። ይህ እምነት ሁል ጊዜ የሚፈጠር አይደለም። እምነት ደግሞ የቱም በሳል አማኝ ለእግዚአብሔር ያለው ልብ ነው። ይህ ከተወሰነ ነገር ጋር የሚገናኝ አይደለም። ይህ ምንም ይሁን ምን እግዚአብሔር የሚሠራው ትክክል ነው የሚል አመለካከት ነው። መውደቅም ይሁን መነሳት ብቻ የእግዚአብሔር ፍቃድ ይሁን። ልዩ እምነት ግን አንዳንድ ጊዜ የሚፈጠር ነው። ዑሉ ነገር ላይ እምነት ሊኖረን ይገባል። እግዚአብሔርን ማመናችን ምንም ስህተት የለውም። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያስብ እና እርሱ ያየልን መልካም መሆኑን መቀበላችን እሰየው የሚያሰኝ ነው። ምንም

ይሁን ይህንን የሁል ጊዜ እምነት ልንይዝ ይገባል። ይህ ደግሞ በሰኬትም ሆነ በውድቀት ጊዜ ሁሉ እውነት ነው። ዐዲስ ነገር እንኳ በፈጠር ይህ እምነት ሊጠፋብን አይገባም።

ለማንኛውም የቱም ዐይነት እምነት ይሁን በተግባር መገለጥ አለበት። ይህ ማለት እምነት አማኝ ከራሱ ድካምና ቅልጥፍና ነጻ ወጥቶ ወደ እረፍት ሊያደርሰው ይገባል ማለት ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው።
- ክንጢአተኛውም ሆነ ከጸድቁ የሚወጣውን ክፉ ሥራ እግዚአብሔር ይጠየቃል።
- በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቱም ነገር ክፉ ነው።
- እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይኸውም የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅን ይይዛል።
- የእምነት ታላቅነት የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኝ ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው።
- በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየተጠራጠርን ነው።
- አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።
- እምነት ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው፤ እኛም የምንቀበለውን እምነት መጠበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር እምነት የሰጠን ከምኞታችን ሊያጠግበን አይደለም።
- እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመሙላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንፋ ሊጠቀምብን ይወዳል፤ ይህ እንዲሆን እኛ መሞት ይጠበቅብናል።



ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ ሁኔታዎች

“የነዚያት ማህበር ወገን ከሆነ የአንደኛው ሚስት፡ አገልጋይህ ባሌ ሞቷል፤ እርሱ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው እንደነበር አንተ ታውቃለህ፤ አሁን ግን ባለዕዳ ልጆቹን ባሪያ አድርጎ ሲወስዳቸው መጥቷል፤ ስትል ወደ ኤልሳዕ ሮሽች፤ ኤልሳዕም ፡ታዲያ ከእኔ ምን ትፈልገዋለሽ? በቤትሽ ምን እንዳለ ንገሪኝ፤ አላት፤ እርሷም ፡አገልጋይህ ጥቂት ዘይት በቀር በቤቷ ምንም ነገር የላትም፤ አለችው። ኤልሳዕም እንዲህ አላት ፡አንግዲህ ሄጄና ከጎረቤቶቻችሁ ሁሉ ጥቂት ሳይሆን ብዙ ማድጋ ተዋሽ፤ ገብተሽም መዘጋያውን ባንጂ እና በልጆቻችሁ ላይ የኋሊት ዝጊው፤ ዘይቱንም በማድጋሽ ሁላ ጨምረው፤ አንዱ ማድጋ ሲሞላ በአንድ በኩል አትረው። ስለዚህም ትታው ሄዳ መዘጋያውን በእርሷ እና በልጆቿ ላይ የኋሊት ዘጋችው። ማድጋዎቹም እየቀረቡላት እርሷም ትሞላው ጀመር። ማድጋዎቹ በአንድ በኩል ከሞሉ በኋላ ልጄን ሌላ ማድጋ አምሳ አለችው። እርሱም ፡ምንም የቀረ ማድጋ የለም፤ ሲል መለሰላት። ከዚያም ዘይቱ መውረዱን አቆመ።”

(2 ነገሱት 4 ÷ 1-6)

“ጽድቅን የሚራቡ እና የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና።”(ማቴ 5 ÷ 6)

“የተራቡትን በበጎ ነገር አጥግቦአቸዋል፤ ሀብታሞችን ግን ባዶአቸውን ሰዶአቸዋል።” (ሉቃ 1 ÷ 53)

ያለማደግ ምክንያት

እማኞች የማያድጉበትና የውድቀታቸው ምክንያቶች (1) ራስን አለማወቅ (2) የእግዚአብሔርን ባለጠግነት አለመረዳት ናቸው። አንድ ያልታወቀ ክርስቲያን በኬውሰኪ ሰምምነት የእማኞች ሽንፈት እነዚህ ሁለቱ መሆናቸውን ተናግሯል።

የእድገት ብቸኛው መንገድ

ለማደግ ወይም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራስን ባዶ ማድረግ ነው። ሁል ጊዜ

ራሳችንን ባዶ ማድረግ አለብን። ያን ጊዜ ነፍሳችንን ከመልካምነቱ ያጠግባል። እግዚአብሔር መንፈሳዊ ፀጋን ያዘጋጀው ስተራቡ ብቻ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሥራ ለመጀመር የመጀመሪያ ተግባሩ በውስጣችን ረሃብን መክተት ነው። ያን ጊዜ እርካታ የሚባል ነገር አይታይብንም። መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል። እግዚአብሔር ባዶ ሲያደርገን ሊሞላብን ነው ማለት ነው። ባዶ መሆን የእግዚአብሔር መንገድ መጀመሪያ ነው። ሙሉ መሆን ፍጻሜው ነው። እግዚአብሔር እኛን ለማስጨረስ በሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች እንድናልፍ ያደርገናል። እነዚህ ሁሉ አስቸጋሪ ሁኔታዎች በመንፈስ ቅዱስ የተዘጋጁ ናቸው። ዐላማቸውም እኛን ፍርሃት ውስጥ መክተት ነው። የኢያሪኮ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም አይጠቅምም። የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም። ያለፈው ዘመን ልምዶችን የዛሬን ፍላጎት ለመሙላት ምንም አይጠቅምም። እግዚአብሔር የትናንትን መና እንድንበላ ፈጽሞ አይፈልግም።

ችግሮች ስላሉን እግዚአብሔር ይመስገን! በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እግዚአብሔር ችግሮችን ሲያመጣ፣ የዛሬውን ችግር በትናንት ድል እንድንሞክረው ዕድል ይሰጠናል። ውጤቱም ሽንፈት ይሆናል። ከዚህ ሽንፈት ፍላጎት ይመነጫል፤ ዐዲስ ጥማት! እምነት መቼም የትናንቱን አይደግምም። የእምነትን ሥራ ከትናንትና ተነስተን ማምጣት አንችልም። የሌሎችን ሰዎች እምነትም መኮረጅ አይቻልም። በስባት እንጀራና በጥቂት ዓሳ አራት ሺህ ሰዎችን መግባ ሰባት መሶብ ሙሉ ቁርስራሾችን ካነሱ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ የተሻለ እውቀት ሲኖራቸው በተገባ ነበር። ምንም ባይኖር እንኳ፣ ኢየሱስ ሲመግባቸው ይቻለው ነበር። ነገር ግን በቀጣዩ ጊዜ እርስ በእርሳቸው “ምግብ የለንም” ተባባሉ (ማር 8 ÷ 10)።

ምክንያቱም ጌታን በደንብ ስላላወቁት ነው። እግዚአብሔር እርሱን በጥልቀት እንድናውቀው እንዲሁም ራሳችንን በጥልቀት እንድናውቅ አካባቢያችንን ይጠቀምበታል። እግዚአብሔር እንድናውቅ ይፈቅዳል። ይህም የማንጠቅምና ባዶ መሆናችንን እንድንረዳ ያግዛናል። እኔና እናንተ በመስቀል ላይ ተስቅለን መሞታችን የግድ ነው።

ወደ ሙሉ የሚወስደው መንገድ በ2 ነገስት 4 ÷ 1-6 ተገልጿል፤ መበለቷ በባሏ ድህነት ምክንያት ደሃ ነበረች። የነበራት ጥቂት ዘይት ብቻ ነው። ነገር ግን ይህች ጥቂት ዘይት ዕዳዋን ሁሉ ለመክፈል በቂ ነበረች። ያጣችው ባዶ እንስራ ብቻ ነው። ስለዚህም ኤልሳዕ ባዶ እንስራዎችን እንድትበደር ጠየቃት። በእኛም ሁኔታ ከአዳም የተነሳ ጎስቋሎች ሆነናል። ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን መንፈስ ቅዱስ አለን። ያጣነው ለመንፈስ ቅዱስ የሚሆን ባዶ ክፍል ነው። ይህንን እንወቅ፤ ራሳችንን ሙሉ ማድረግ አንችልም። መንፈስ ቅዱስ የሚሞላው ባዶውን ነው። በመንፈስ ለማደግ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን መቻል አለብን። ያን ጊዜ ሙሉ እንሆናለን። አንድ ጊዜ ባዶ ሆነን ለዘላለም እንሞላለን ማለት አይደለም። በፍፁም እየደጋገምን ባዶ እየሆንን እንሞላለን።

ሶስት ነገሮች የዘይቱን ሙሉ በተመለከተ ተገጸውልናል። እነዚህ ነገሮች በመንፈሳዊ እውነት እንድናድግ እና ሙሉ እንድንሆን ሶስት መስረታዊ መርሆዎችን ያሳዩናል።

1. ባዶ እንስራ እናዘጋጅ።
2. በሩን መዝጋት። ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሚስጥር ይኑራችሁ። ያም በአደባባይ አይሁን፤ ሥጋን አውጡና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በራችሁን ዝጉ። ምንም ዐይነት ችግር ሲገጥመን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በጋራ መጨረስ

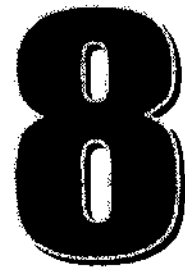
አስብን፡፡ ይህ በሕይወታችን ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል፡፡

3. ባዶ እንስራ ከሌለ ዘይቱ ይቋረጣል፡፡ ሙላቱ የተቋረጠው ባዶ እንስራ ሲጠፋ ነው፡፡ ባዶነታችን ልክ የሌለው ከሆነ ሙላቱ የተትረፈረፈ ይሆናል፡፡ ኢየሱ በራሱ የረካ ስለነበረ መጨረሻው ባዶ መሆን ነው፡፡ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን አለብን፡፡ ያን ጊዜ ዘወትር ሙሉ እንሆናለን፡፡ ባዶ የመሆን ኅላፊነት አስብን፡፡ መንፈስ ቅዱስ ዳግም እኛን ሙሉ በማድረግ ኅላፊነቱን ይወጣል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አማኞች የማደጋቸውም ሆነ የውድቀታቸው ምክንያቶች ራሱን አለማወቅ እና የእግዚአብሔርን ባለጠግነት መረዳት/አለመረዳት ናቸው፡፡
- ለማደግ ወይም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራሱን ባዶ ማድረግ ነው፡፡
- መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡
- የኢያሪኮ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም እንደ አልጠቀመ ሁላ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡
- የሌሎችን ሰዎች እምነት መኮረጅ አይቻልም፡፡

የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት



ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለው ብቻ ነው፡፡ የኢየሱስን ሕይወት ስንመለከት ራሱን ከሁሉ እንዴት ዝቅ እንዳደረገ እንገነዘባለን፡፡ አራቱንም ወንጌላት ስናነብ ራሱን ዝቅ ያደረገ ታሪክ ሲተረክ እናገኛለን፡፡ ይህ ደግሞ ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያትን ይይዛል፡፡ ራሱን ዝቅ ማድረጉ ብዙ ነገሮችን ያሳየናል፡፡ ከሁሉ በላይ ግን ዝቅ ብሎ ከፍጡር ጋር መሥራቱ አስገራሚ ነው፡፡ በእውነት የፈጠራቸውን መጠቀሙ ያስደንቃል፡፡

የሌለውን እንዳለ አድርጎ መጥራት የሚችል የሁሉ አስገኚ ነው (ሮሜ 4÷17)፡፡ ቃልን ሲናገር ሁሉ ይሆናል፡፡ እርሱ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ አያስፈልገውም፡፡ የእርሱ ኃይልና ሥልጣን ሁሉን ለማድረግ ከበቂ በላይ ነው፡፡ ፈጣሪ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ፡፡ ሥራን ለመሥራት አያስፈልገውም፡፡

ቢሆንም ኢየሱስ በምድር የሠራው ሥራ እንዴት አስደናቂ ነው! ስባት እንጀራና ጥቂት ዓሳዎችን ደቀ መዛሙርቱ አራት ሺህ ሰዎችን ለመመገብ እንዲስጡት ጠየቀ፡፡ በዚህች ጥቂት ነገር ይህን ሁሉ መመገብ ከቻለ በርግጥ ሁሉን ለመመገብ ዓሳና ዳቦውንም መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ የመፍጠር ሥራ ደግሞ እንደተጠቀመበት መንገድ ተርፋፋ አይሆንም ነበር፡፡ እርሱ ተአምራትን ማድረግ ይችላል፡፡ ይህ ሁሉን ሀይነት ተአምራትን ይጨምራል፡፡ የሌለውን እንዳለ መጥራትም ይሁን ነገሮችን ማብዛት ለራሱ ቀላል ነው፡፡ ነገር ግን ራሱን ዝቅ አድርጎ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ተግባርና ክብርን ተካፈለ፡፡

ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያሠራል፡፡ የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም፡፡ ሁሉን ነገር

ብቻውን መሥራት አልፈለገም፡፡ የእርሱ የሆኑት አብረውት ሲሠሩ ማየት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ በሠራው ነገር ለዎች ሲካፈሉ ማየት ደስታው ነው፡፡ የተፈጠሩትን ወደ ፈጣሪ ሥራ ማምጣት ያስደስተዋል፡፡ እርሱ እንዴት እንደሚጠቀምባቸው ሲያውቁ ደስ ይለዋል፡፡ እንዲሁም ሕይወታቸውን ባስገዛለት ክብሩን ይገልጥባቸዋል፡፡ እርሱ እንዴት ክቡርና እንዴት ትሁት ነው? እርሱ ሁል ጊዜ በእርሱና በህዝቡ መካከል ያለውን አንድነት ያደንቃል፡፡

ወደ ኢየሩሳሌም ሊገባ ሲል ያለውን የመፍጠር ብቃት ተጠቅሞ ዘፍጥረት 1 ላይ ብዙ ህያዋን ፍጥረትን በፈጠረበት መንገድ ለራሱ ውርንጭላ ማዘጋጀት ይችላል ነበር፡፡ እርሱ ምድርን ዘርግቷል፤ ነገር ግን ደቀ መዛሙርቱን የታሠረች አህያ እንዲያመጡለት “ለጌታ ታስፈልገዋለች” ብሎ ያዛቸዋል (ማቴ 21 ÷ 3)፡፡ በእውነት የተፈጥሮ ጌታ እጥረትና ፍላጎት ይኖርበታል የሚለው ቃል ይታመናል? ነገር ግን ራሱ ተናግሯል፡፡ በእርግጥ ከመናገሩ በፊት የታሠረች አህያ እንዳለች ያውቃል፡፡ በውርንጭላዋ ላይ ከዚህ በፊት ማንም እንዳልተቀመጠባትም ያውቃል፤ ፈተው ሲያመጧት ባለቤቷ የሚጠይቀውንም ጥያቄ ያውቃል፡፡ የመለሰለት ጌታ በነገራቸው መንገድ ከሆነ ባለቤቷ እንደሚፈቅድላቸውም ያውቃል፡፡ ይህ ሁሉ ተአምራዊ ነበር፡፡ ጌታ ኢየሱስ በራሱ ውርንጭላ ከመፍጠር ይልቅ ደቀ መዛሙርቱን ባሳተፈ ሁኔታ መጠቀሙን መረጠ፡፡ ይህ ራሱን ዝቅ ማድረግ ነው፡፡

በአንድ ቃል ውርንጭላ መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ ውርንጭላ ደግሞ ከሌሎች በምድር ካሉ ውርንጭላዎች በመቶ እጅ ይሻላል፡፡ ነገር ግን የሰውን እርዳታ መጠየቅ መረጠ፡፡

በብዙ አክብሮት እንዲህ ልበል፡ “ክቡር ሆኖ ሳለ በምድር በነበረበት ጊዜ የሰውን አስተዋፅኦ ጠየቀ”፤ ሰውን የእርሱ አጋር

ማድረግ ፈለገ፡፡ ከሚያከብሩትና ከሚወዱት እጅ ምንም ይሁን ምን እርዳታን መቀበል መረጠ፡፡ የማንንም እርዳታ ሳይጠይቅ ብቻውን መቀጠል ይችላል፡፡ ነገር ግን ይህንን መንገድ አልወደደም፤ ራሱን አዋርዶ ከሰዎች እርዳታን መቀበል ትልቅ እርካታን ሰጠው፡፡ ዛሬም ሰው ከራሱ ድርሻ በመሰጠት ከፍ ሲያደርገው ደስታን ይቀበላል፡፡

“ለጌታ ታስፈልገዋለች” (ጌታ የአህያ እጥረት አለበት፤ ሉቃ 19 ÷ 31)፡፡ ይህ ማለት የእርሱ ፍላጎት ባለቤቱ ባይሰማም አይሟላም ማለት ይሆን? እርሱ ይፈልጋል፡፡ ሰው ይህንን ፍላጎቱን እንዲያሟላለት ይሻል፡፡ ተአምር በመሥራት ፍላጎቱን ከማሟላት ይልቅ ከሰው እጅ እርዳታን በመጠየቅ የሚፈልገውን ማግኘት መርጧል፡፡

ህዝቡ ፈቅዶ ካቀረበ ውርንጭላቸውን ወደ ኢየሩሳሌም ለመግባት ይጠቀምበታል፡፡ እንዲሁም ከህዝቡ ሆላዕናን ይቀበላል፡፡ እማኙ ሰነፍና ገብጋባ ከሆነ መለኮታዊ ሥራን ለመሥራት የራሱን ንጉሥ ይጠቀማል፡፡ የልቡን መሻት ማንም የሚያቆመው የለም፡፡ እርሱ ይህንን መንገድ መርጧል፤ ይህንን መንገድ እንደወደደ እናውቃለን፡፡ ማንም ጌታን የሚወድ ያለበትን ንግፈነት እዚህ ያገኛል፡፡

ይህንን በማድረግ በአንድ በኩል ራሱን ዝቅ ሲያደርግ በሌላ በኩል ደግሞ ከፍ ያደረገው አለ፡፡ ለዚህ ሹመት መብቃታችን ያስደንቅናል፡፡ ፍጡራኑ ለፈጠራቸው ፍላጎት መመላለሳት ሲችሉ፤ ይህ ከፍ ከፍ ማለት ካልሆነ ምን ሲሆን ይችላል? ይህንን ልብ እያልን ለመስዋትነት ሰንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር እንደሚደመጥ ልብ እንበል፡፡

እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማሰባችን እንዴት ታላቅ ሰህተት ነው፡፡ ያን ጊዜ በፊቱ ጥቅም አልባ እንሆናለን፡፡ ራሳችንን ሰናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ሰናሰብ ይጠቀምብናል፡፡

እውነታው እግዚአብሔር ሰጠታችንን ይፈልጋል፤ በርሱም ይጠቀማል። በእርግጥ ከፍ ከፍ አድርጎ ያከብረናል። እግዚአብሔር ከምንጠብቀው አልፏል። ጌታ በሰማይ ያሉት መላእክት፤ በተራሮች ላይ ያሉ ብርና ወርቅ በሙሉ የእርሱ ነው። እግዚአብሔር እርሱ ችግር አለበት? በፍጹም። ነገር ግን የትሁትና የገር ሰው ሰጠታ ያሳፈልገዋል። በእውነት ከእኛ እርዳታ ከጠየቀ እርሱ ዝቅ ብሏል። አለበለዚያ በነዚህ ሰጠታዎቻችን ጌታ ራሳችንን ያከብረናል። ባለን ታማኝነት መሠረት የራሱን ፍላጎት ለማሟላት ተጠብቀናል፤ ስለዚህ እርሱን ለመርዳት እንፍጠን። ይህ እርግጥ እጅግ አስደናቂ ነው። በእውነት እግዚአብሔር የኛን ኅይልና ንብረት ለመጠቀም መፍቀዱ ያስደንቀናል። አንድ ንጉሥ ከኔ ቢጤ ምንም ለመቀበል መፍቀዱ ግሩም ነው። ንጉሡ ከእኔ ቢጤ ከመቀበል ውጭ ሌላ መንገድ የለውም? ወይስ ንጉሡ በሐሳቡ ሌላ ዐላማ ነበረው? የኔ ቢጤው ንጉሡን መርዳቱ እድል ነው። እንዴት ይሆን የሚሰማው? ክብር ወይስ ልዩ ችሎታ እንዳለው? ለእኛ ግን ለንጉሣችን ሰጠታ ማቅረብ ያሳስብነው እድል ነው።

ሁሉም አማኝ የማይገባው ነገር ቢኖር፤ እኛ ለእግዚአብሔር አንዳች ነገር ለማቅረብ ትልቅ እድል እንዳገኘን ወይም ለእግዚአብሔር መስዋዕት ማቅረብ ትልቁና ልዩ እድላችን መሆኑን ነው። በእውነት ከተቀበለን፤ ትልቅ ኩራት ሊሰማን ይገባል። ከዚህ ይልቅ ግን ለከበረው ለራሱ ራሳችንን ለማቅረብ መፍቀዳችን ነው። አንዳንድ ጊዜ ከልባችን ድንዛቤ የተነሳ እንደዚህ ዐይነት ሰጠታ በማቅረባችን ልንደሰት ሊገባን በመከራችን እንከራለን። ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አሰፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም። ጌታ በኛ ለመገልገል መምጣቱ ትልቅ አጋጣሚና እድል መሆኑን ተረድተነው ይሆን? ከዚህ በላይ በራሳችን ልንደገፍ አይገባንም። ለእግዚአብሔር ምን ዐይነት ሰጠታ ይገባው ይሆን? ወርቅና ብር ሁሉ እርሱን የማይመጥን አገረንት

ሰጠታ ነው። የኛ ትንሽ ሰጠታን መቀበሉ ትልቅ ክብራችን ነው።

የመርዶኪዎስ ቃል ከዚህ ጋር ይገጥማል፡ “በዚህ ጊዜ አንቺ ዝም ብትይ ለአይሁድ እርዳታና ትድግና ከሌላ ሰፍራ ይመጣላችኋል” ይላታል። አስቴርን “ደግሞስ አንቺ ንግሥት ለመሆን የበቃሽው ለዚህ ጊዜ እንደሆን ማን ያውቃል?” (አስቴር 4÷14) የእግዚአብሔር ሕዝብ ዛሬ በብዙ ችግር ውስጥ አለ። ይህ ችግር በቀረፍለት ይመኛል። ነገር ግን ችግሮቹን ለመወጣት በራሱ ተአምር ማድረግ አይችልም፤ ሊጠቀምባችሁ ይፈልጋል! ትፈቅዱለታላችሁ?

መላዕክቱን ችግሮችን ይፈቱ ዘንድ መላኩ ለጌታ ክባድ አይደለም። በዓለም ያሉትን ኅጢአተኞች ለማንቃት ብዙ ተአምራትና ድንቆችን መሥራት ለእርሱ ኢምንት ነው። እንዲሁም ከሰማይ መናን በማዝኑብ ከርሱ የሚፈልጉትን ማጥገብ ዛሬም ይችላል። ይህ ከሆነ ግን ክብርና በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ያለንን ድርሻ አናጣለን። አርነት ለማውጣት በእርግጥ ተአምራትን ይሠራል። ነገር ግን በእኔና በእናንተ መሥራት ይወዳል። እርሱ ብቻውን ለመሥራት ፍላጎት የለውም። እርሱ ዝቅ ብሎ እኛን ከፍ ለማድረግ ያለውን ሐሳብ ልብ በሉ።

በሥራው ሁሉ እኛን ባለ ድርሻ ለማድረግ ወዷል። በትህትና “ፍላጎት አለኝ” ብለዋል። በሥራው ውስጥ በመተባበር ክብሩን ልንካፈል ዛሬም በሩ ክፍት ነው። ይህ ከሆነ ጉዳዩ ለምን ራሳችንን ለጌታ አናቀርብም? ለምን ንብረታችሁን ለጌታ አትሰጡም! በጊዜ የመጣላችሁን እድል ካልተጠቀማችሁ ዋንኛ ሞኞች ናችሁ!

ለማጠቃለል፡ እግዚአብሔር ሰዎችን ለማዳን በሚሠራው ሥራ ለዎች ከእርሱ ጋር እንዲሠሩ ይፈልጋል። እናንተ ምላሽ ካልሰጣችሁት በእናንተ ቦታ ሌሎችን ያሰነሳል። አማኞች ለማሳደግ አሁንም ሰው ይፈልጋል። ወደኋላ ከተመለሳችሁ

በናንተ ምትክ ሌሎችን ያሰነሳል። እግዚአብሔር ለራሱ ሥራ እንድታቀርቡ ገንዘብ ሰጥቷችሁ ይሆናል፤ ይህን ካላደረጋችሁ ሌሎችን ያሰነሳል። የእግዚአብሔር ሐሳብ መሙላት አለበት! የሚቀረውን ማን ነው የሚሠራው የሚለው ብቻ ነው! ቃሉን ማን ይሰበክ? ለእግዚአብሔር ክብር ማን ያምጣ? አልመለሳችሁለትም እንበል፤ እግዚአብሔር ተስፋ ቢሰ የሆነ ይመለሳችኋል? ሌሎች ለዎችን ያሰነሳል። “ለአይሁድ መዳን ከሌላ ሥፍራ እንደሚሆንለት ሁሉም ይወቅ”። ስለዚህ “ቶሎ አመጣለሁ፤ ማንም አክሊልህን እንዳይወሰድብህ ያለህን አጥብቀህ ያዝ።” (ራእይ 3 ÷ 11)

እግዚአብሔር አንድነታችንን ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ይሻዋል። ይህ ለአማኞች የተለየ ክብር ለመስጠት መፈለጉን ያሳያል። በእርግጥ እስከ አሁን ዝቅ ለማለት ፈቃደኛ ነው። ጥያቄው እውነት አማኞች በምሥጋናና በትህትና ይህንን ፍላጎት ለመሙላት ፈቅደዋል? የሚል ነው። እርሱ በፀጋው ታላቅ ነው። ስለዚህ ዝም ብለው እንደማይረባ ክብር ሊይዙት ይገባ ይሆን?

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለ ብቻ ነው።
- ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያቶች መካከል ዋነኛው ራሱን ዝቅ ማድረጉ ነው።
- ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያስራል፤ ክርስቶስም የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም።
- ለመስዋትነት ስንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር ይደመጣል።
- እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማሰባችን ታላቅ ስህተት ነው፤ ይልቁንስ ራሳችንን ሰናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል።
- ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አስፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም።

9

የክርስቶስ እርዳታ

ግዚህ በኋላ እግዚአብሔር አምላክ፡ ሰው ብቻውን መሆኑ መልካም አይደለምና የሚሰማማውን ረዳት አበጅታለሁ፡ አለ፡፡ እግዚአብሔር አምላክ የዱር አራዊትና የሰማይ ወፎችን ከምድር ሠርቶ ነበር፡ ለእያንዳንዳቸውም ምን ስም እንደሚያወጣላቸው ለማየት ወደ አዳም አመጣቸው፡ አዳም ሕይወት ላላቸው ፍጡራን ሁሉ ያወጣላቸው ስም መጠሪያቸው ሆነ፡፡ ስለዚህ አዳም ለከብቶች፡ ለሰማይ ወፎች፡ ለዱር አራዊት ሁሉ ስም አወጣላቸው፡፡ ይሁን እንጂ ለአዳም ተሰማሚ ረዳት አልተገኘለትም ነበር፡፡ እግዚአብሔር አምላክ በአዳም ላይ ከባድ እንቅልፍ ማለበት፡ አንቀላፍቶም ሳለ ከንት አንዲት አጥንት ወስዶ ስፍራውን በሥጋ ሞላው፡፡ እግዚአብሔር አምላክ ከአዳም የወሰዱትን አጥንት ሴት እድርን ሠራት፡ ወደ አዳምም አመጣት፡፡ አዳምም እንዲህ አለ፡ እነሆ ይህች አጥንት ከአጥንቱ ሥጋም ከሥጋዬ ናት፡፡ ከወንድ ተገኝታለችና ሴት ትባል፡፡ (ዘፍ 2 ÷ 18-23)

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባብ ላይ ሁለት ዐይነት አምሳሎችን እናገኛለን፡፡ የመጀመሪያው አዳም በክርስቶስ የተመሰሰበት ሲሆን ሁለተኛ ደግሞ ሔዋን በቤተ ክርስቲያን ምሳሌ የተመሰሰበት ነው (ኤፌ 5 ÷ 31-32)፡፡ ኤፌ 3 ÷ 25-29 በክርስቶስና በአማኝ መካከል ስላለው ህብረት ያወራል፡፡ ዘፍጥረት 2 ÷ 18-23 ደግሞ በእግዚአብሔር እና በአማኝ መካከል ስላለው ግንኙነት ይናገራል፡፡

ዘፍጥረት 2 ላይ ካለው ክፍል ስንነሳ የሰው ሐሳብ ከእግዚአብሔር ምን ያህል የተለየ እንደሆነ እናያለን፡፡ ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ ነው "ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም ያለው"፡፡

ያም መጽሐፍ ቅዱስ የሚያሳው እግዚአብሔር የተናገረውን ነው፡፡ ንጢአተኞች እንደሚድኑ ሰንጠብቅ የንጢአተኛውን ጥቅም እናሳያለን፡፡ የምንናገረው ንስሐ ካልገቡ እንደሚጠፋና እንደሚሰቃዩ ነው፡፡ በክርስቶስ ካመኑ ግን የዘላለም ሕይወት ሲኖራቸው ይችላሉ፡፡ በዘፍ 2 ÷ 18-23 መሠረት ግን

የእግዚአብሔር ትልቁ ፍላጎት ሰው ሳይሆን ክርስቶስ ነበር፡፡ የንጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው፡፡ እያሱስ ራሱ በዮሐ17÷6 ላይ የተናገረውን ሰናይ "ስኔ የሰጠኸኝን እነዚህን" ይላል፡፡ እግዚአብሔር ክርስቶስን ሰበዎች ብቻ ሳይሆን ሰዎችንም ለክርስቶስ ሰጥቷል፡፡ እግዚአብሔር ለክርስቶስ የሰጠው ልዩ ስጦታ ንጢአተኞችን ነው፡፡ እግዚአብሔር የክርስቶስን ልብ ለማርካት ይህንን አደረገ፡፡

የአማኞች ብቸኛው ዐላማ በምድር ላይ ሊኖሩ ለክርስቶስ መኖር ነው፡፡ አዳም ለሔዋን አልተሠራም፤ ሔዋን ግን ለአዳም ተፈጥራለች፡፡ አማኞችም ለክርስቶስ ስለተፈጠሩ ክርስቶስን ደስ ማሰኘት ይጠበቅባቸዋል፡፡

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁለት ኃብቻዎች በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ቀጥተኛ ግንኙነት ለማሳየት እና እግዚአብሔር ቤተክርስቲያንን ለክርስቶስ የሰጠበትን ምሳሌ ለማሳየት ተጠቅሰዋል፡፡ እነዚህ ኃብቻዎች ርብቃን ይስሓቅ ያገባበትና ያዕቆብ ራሔልን የላባ ባሪያ ሆኖ በማገልገል ያገባበት ናቸው፡፡ በመጀመሪያው ይስሓቅ ርብቃን ለማግኘት ያደረገው ነገር አልነበረም፤ ሁሉን የጨረሰለት አባቱ አብርሃም ነው፡፡ በሁለተኛው ላይ ግን ያዕቆብ ራሔልን ያገባት ራሱ ዋጋ ከፍሎ ነው፡፡ ለምሳሌ ርብቃ ለይስሓቅ አልመጠነችም እንበል፡ ይስሓቅ አባቱን የመውቀስ መብት አለው፤ ምክንያቱም የተመረጠችው በአባቱ ስለሆነ፤ ነገር ግን የአብርሃም ምርጫ ትልቅ አርካታን እንዳስገኘ እናውቃለን፡፡

ምንም እንኳ ራሔል ባህርይዋ ንፁህ ባይሆንም እንዲሁም ብዙ ጊዜ ብትቀናም ያዕቆብ በሙሴ ልቡ ስለሚወዳት ተቃውሞ አልነበረውም፡፡ ስለዚህም ለርሷ ሲል ተሰቃይቷል፡፡ የያዕቆብና የራሔል ኃብቻ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ግንኙነት ይወክላል፡፡ በእግዚአብሔር እና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለው ግንኙነት ደግሞ አብርሃም ለይስሓቅ

ያዘጋጀሱትን ጋብቻ ይመስላል። ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር እጅ ወደ ክርስቶስ መጥታላች። ለመንገር የፈለግነው ይህንን ነው። ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።

በእግዚአብሔር ሐሳብ ክርስቶስ ያለእኛ ሙሉ አይመስልም። ክርስቶስ ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም። እኛን የመሳሰሉ ኅጢአተኞችን መስጠቱ ያለእኛ ሙሉ እንዳይሆን ያደርገዋል። ስለዚህም አብ ሲያድነን ከእኛ ተነስቶ አይደለም። የዳንነው የክርስቶስንም ፍላጎት ለማርካት ነው። እግዚአብሔር የቀባው ረክቶ ደስተኛ እና ሙሉ ሆኖ ሲያየው ወደደ፤ ስለዚህም እኛን ለክርስቶስ አቀረበን። የግል በረከትን ለማግባባት ለእንዳልተፈጠርን እስተዋላችሁ!! ነገር ግን ዋናው ዐላማችን የክርስቶስን ልብ ማርካት ነው።

የእግዚአብሔር ሐሳብ እንዳይጨናገፍ ኅላፊነት አስብን፤ ክርስቶስን ማርካት መማር ከቻልን ከእግዚአብሔር ጋር ስታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሁለት ቦታ “ደስ ይለዋል” የሚል ሐሳብ እናገኛለን። የመጀመሪያው ክርስቶስ “ከነፍሱ ስቃይ በኋላ የሕይወት ብርሃንን ያያል፤ ደስም ይለዋል” (ኢ.ሳ 53 ÷ 11) ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ “እኔ ግን በጽድቅ ፊትህን አያስሁ ስነቃም (በትንሣኤ ወቅት) ክብርህን አይቼ አረካለሁ” የሚሉት ናቸው። የእግዚአብሔርን ልብ የምናረካ ያድርገን!!!

ኅጢአተኞችን ማዳን አስብን፤ ምክንያቱም ሕይወት ሕይወትን ያያል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ሕይወት ነው። እርሱ ፈጠረን፤ እናም ዋጀን። ስለዚህም እነርሱም የኛ ዐይነት ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። ነገር ግን እንድ ነገር እንርሳ፤ ሁሉ የሆነው በውድ ልጁ በክርስቶስ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኅጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው።
- የአማኝ በምድር ላይ የመኖሩ ብቸኛው ዐላማ ለክርስቶስ መኖር ነው።
- ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።
- ክርስቶስን ማርካት ከቻልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ስታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

ተ ፈ ጸ መ!!!

እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርዱ የታወቀ ነው፤ ክፉዎችም

በእጃቸው ስራ ተጠመዱ፡፡ (መዝ. 9:16)

ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን

አየው፡፡ ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሸ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም፡፡

(ራዕይ 20:11)

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው፡፡ የመጀመሪያው፡

ዎችማን ኒ በየካቲት 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት

ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ "የፍርድ መንፈስ" በሚል ርዕስ ካስተማረው

ትምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው፡፡

ሁለተኛው ክፍል፡ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የአማኞች ትምህርቶች

መካከል ሶስቱን፤ ዎችማን ኒ በፋችው ቻይና በኩሊንግ ተራራ

ለሠራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰደ ነው፡፡

ሶስተኛው ክፍል፡ በተለያዩ ጊዜዎችና ቦታዎች ዎችማን ኒ

በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ካስተማራቸው ትምህርቶች

የተሰበሰበ ነው፡፡

ሲ.ኤች.ዩ (ዶ/ር)